

Thùy Ngộ Kiến Thùy – Ai Gặp Gỡ Ai

Contents

Thùy Ngộ Kiến Thùy – Ai Gặp Gỡ Ai	2
1. Chương 1: Yêu, Không Yêu	2
2. Chương 2: Công Việc Vòng Phối	5
3. Chương 3: Lai Giả Bất Thiện	8
4. Chương 4: Minh Âm Đại Thần	12
5. Chương 5: Nhất Minh Kinh Nhân [1]	17
6. Chương 6: Xin Chào Đại Thần	24
7. Chương 7: Tạm Biệt, Đại Thần	29
8. Chương 8: Có Thể Giúp Tôi Được Không?	36
9. Chương 9: Tiệc Mừng Sinh Nhật	41
10. Chương 10: Tôi Cần Anh	45
11. Chương 11: Thay Đổi Bất Ngờ	51
12. Chương 12: Theo Tôi Trở Về	54
13. Chương 13: Dẫn Sói Vào Nhà	60
14. Chương 14: Hai Công Gặp Gỡ	65
15. Chương 15: Cùng Chung Mục Đích	69
16. Chương 16: Ăn Ý Sinh Sôi	72
17. Chương 17: Lên Nhầm Thuyền Giặc	79
18. Chương 18: Cái Gọi Là “ba Cùng”	85
19. Chương 19: Phải Chẳng Là Hư Áo	91
20. Chương 20: Tái Chiến Nơi Mộ Cổ	98
21. Chương 21: Tình Cảm Chiến Hữu	103
22. Chương 22: Chơi Lại Từ Đầu	110
23. Chương 23: Bắt Gian Tại Giường	116
24. Chương 24: Hợp Tác Tốt Đẹp	122
25. Chương 25: Một Thân Một Mình	127
26. Chương 26: Sau Đó	133
27. Chương 27: Tình Ngộ	137
28. Chương 28: Sóng Gió Mới	143
29. Chương 29: Chân Tướng Rõ Ràng	152
30. Chương 30: Đột Nhiên Xuất Hiện	159
31. Chương 31: Chần Chừ Chưa Quyết	166
32. Chương 32: Bại Lộ Thân Phận	171
33. Chương 33: Đến Gặp Mặt Đi	178
34. Chương 34: Gần Ngay Trước Mắt	190
35. Chương 35: Tình Yêu Này Thật Đẹp	194
36. Chương 36: Cùng Nhau Về Nhà	202
37. Chương 37: Ai Gặp Gỡ Ai (hoàn)	208

Thùy Ngô Kiến Thùy – Ai Gặp Gỡ Ai

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, vòng phối, vòng du, cosplay, phúc hắc ôn nhu CV đại thần x ôn hòa toàn năng đại thần, HEEdit: PL

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-ngo-kien-thuy-ai-gap-go-ai>

1. Chương 1: Yêu, Không Yêu

Edit: Phong Miên

Còn nhớ đã từng nghe ở đâu đó một câu rằng – ai yêu trước, người ấy đã thua.

Hàn Tịch nhìn hai câu cuối cùng của Phạm Lam trên màn hình, lại không thể không mỉm cười.

Phạm Lam: Tôi cảm thấy chúng ta không hợp lắm, về sau tiếp tục làm bạn bè, có được không?

Được, hay lắm, chẳng có gì không tốt. Thật sự rất phù hợp với phong cách của Phạm Lam, từ đầu tới cuối không bao giờ thay đổi. Điềm điềm đậm đậm, tinh tế tỉ mỉ lại dịu dàng uyển chuyển. Cho dù chán ghét một người, cũng tuyệt đối không nói lời cay nghiệt. Vừa hiểu chuyện vừa lịch sự như vậy, cậu chưa bao giờ dám từ chối.

Nguyệt Vô Ảnh: Được.

Lời đáng nghìn vàng, từ nay về sau, có những chuyện không còn như xưa nữa. Hàn Tịch âm thầm nhớ lại, bọn họ gặp gỡ, thấu hiểu, từ thoáng dịu dàng ban đầu đã tâm linh tương thông, duy chỉ không có ái tình, không có lưỡng tình tương duyệt.

Phạm Lam: vậy tôi đăng weibo làm sáng tỏ quan hệ của chúng ta, có thể chứ? ^ _ ^

Nguyệt Vô Ảnh: đương nhiên.

Trả lời đối phương xong, Hàn Tịch refresh lại weibo của mình, status làm sáng tỏ quan hệ kia của Phạm Lam quả nhiên xuất hiện ngay trước mắt.

Phạm Lam_một rã rồi thực sự không còn chút sức lực nào.

Các vị bạn học thân yêu ~ tôi với Vô Ảnh đại đại rất trong sáng nha ~ dù trước nay luôn được anh ấy chiếu cố, nhưng mà chúng tôi chỉ là bạn tốt thôi ~ cảm ơn Vô Ảnh luôn giúp tôi làm kịch, hơn nữa lần này thị phi lớn như vậy, tôi cũng không nghĩ sẽ làm phiền anh ấy nữa, thực sự xin lỗi. @NguyệtVôẢnh chân thành cảm ơn

~(Đại đại : trong ngôn ngữ mạng dùng để gọi bạn bè hoặc người mình cảm thấy kính trọng)

Cứ thể ngây ngẩn nhìn weibo hồi lâu, Hàn Tịch rốt cuộc thực hiện một động tác, chọn chia sẻ, gõ thêm vài chữ “Ừ, về sau tiếp tục cố gắng nhé”, ấn xác nhận.

Lại refresh weibo, status kia của Phạm Lam đã có rất nhiều người chia sẻ rồi, nào là tiếc nuối, nào là đề cử những CP khác, nào là tiếp tục ủng hộ, tràn đầy sắc thái SE. So với vài người ít ỏi chia sẻ trạng thái của mình, Hàn Tịch lại phát hiện, Phạm Lam, ở trên mạng thực sự nổi danh rồi.

Trí nhớ không thể kìm nén mà bay bổng trở về ngày xưa.

Đoàn kịch truyền thanh Phù Thế Phàm Âm của Hàn Tịch mới thành lập không lâu, mọi người tranh thủ dịp phát hành hai kì kịch tương đối hấp dẫn bắt đầu gia tăng thành viên, Hàn Tịch với tư cách một trong những người tổ chức đoàn kịch, chủ yếu đảm đương chức vụ hậu kì, nhưng bởi vì ban đầu đoàn kịch không đủ nhân lực, cậu cũng đồng thời kiêm nhiệm CV và biên kịch.

Chính là ở thời điểm tuyển người đó quen biết Phạm Lam, một nam sinh có giọng nói thanh tịnh lại hết mực dịu dàng.

“Cái này...tôi lần đầu tiên tham gia thi thố kiểu này, cái gì cũng không hiểu rõ ràng lắm, hi vọng về sau được mọi người giúp đỡ, xin cảm ơn~” nếu như hồi lúc ấy có điều gì hấp dẫn Hàn Tịch từ sâu thẳm, Hàn Tịch nhất định sẽ nói rằng, đó là một cảm giác, tựa như đắm mình trong gió xuân.

Phạm Lam tham gia thử âm lúc ấy, dường như chưa chuẩn bị gì, các nữ sinh trong đoàn nghe được giọng nam, đã kích động đến nhảy dựng lên chỉ mong sao dùng ngôn ngữ có thể đem người ta ăn sống nuốt tươi. Hiện trường hỗn loạn tới tấp, Phạm Lam vừa ngại ngùng vừa căng thẳng, Hàn Tịch nhớ khi đó chính mình nói “Hát thử một bài đi.” Sau đó Phạm Lam trả lời bằng một khúc “Thiên Thiên” (Ngàn vạn).

Không thể không nói, bài hát Phạm Lam chọn rất chuẩn, cùng giọng của cậu hòa hợp quyện vào nhau, trong chớp mắt đánh gục tất cả mọi người. Mặc dù, ca hát cùng phối kịch là hai chuyện khác nhau, nhưng sau khi chịu sự đầu độc của thanh âm tinh tế tao nhã ấy, Hàn Tịch thực giống như bị nghiện, đơn giản hát một ca khúc, lại đồng ý cho người ta nhập đoàn.

Sự thực chứng minh, Phạm Lam hoàn toàn là một người có tiềm lực, tham gia đoàn một năm, cậu tích cực học tập phối âm, chờ tới cuối năm, biểu hiện của Phạm Lam so với ban đầu đã có thể nói là một trời một vực. Cho nên, Hàn Tịch bắt đầu cùng Phạm Lam đóng vài vai phụ.

Giọng của Hàn Tịch lạnh lùng ẩn chứa vẻ cao sang, Phạm Lam dịu dàng nho nhã, Hàn Tịch xứng công, Phạm Lam đóng thụ, hợp tác với nhau không ít tác phẩm lớn nhỏ. Hàn Tịch không phải người ưa thích nói chuyện cho lắm, cũng không thích nghe người khác chuyện trò dông dài, tính cách lạnh nhạt giống hệt như giọng nói của cậu. Thế nhưng Hàn Tịch lại thích nghe Phạm Lam nói chuyện, Phạm Lam sẽ kể cho cậu chuyện phát sinh ở trường học, kể về bạn bè của cậu ấy, cả những thứ cậu ấy yêu thích.

Hàn Tịch yêu mến giọng nói của Phạm Lam, không ồn ào không vội vã, chỉ có nhẹ nhàng, non mềm như ánh nắng mùa xuân bừng nở khe khẽ trên da thịt. Dần dà, lặng im lắng nghe giọng nói ấy đã trở thành thói quen, sau đó, thói quen lại trở thành tình cảm, lặng lẽ sinh sôi, theo thời gian mà lớn lên, cho đến một ngày bị phát hiện.

Đoàn trưởng của Phù Thế Phàm Âm là một cô gái mạnh mẽ nghiêm khắc như gió như sấm, nói như thế nào nhỉ, mỗi xã đoàn đều có một cô gái gánh nửa bầu trời, Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang chính là người như vậy. Ngày đó, Hàn Tịch một mình treo YY trong đoàn bị Con Thỏ đột ngột lôi về kênh YY của cô, Hang Thỏ.

(Thỏ tử bất cật oa biên thảo : bắt nguồn từ tập tính của thỏ, có ý là dù thế nào cũng không nên làm việc không tốt với người xung quanh mình, giống như thỏ không ăn cỏ trước hang để ngụ ý trang hang không có sinh vật sống, bảo vệ được chính bản thân mình.)

Con Thỏ trực tiếp hỏi thẳng cảm giác của Hàn Tịch đối với Phạm Lam, ban đầu, Hàn Tịch còn chưa hiểu rõ, cho tới khi Con Thỏ gửi rất nhiều ảnh screenshots bình luận trên diễn đàn thảo luận YY CP (couple) Ảnh Lam gửi cho cậu, cậu mới tự nhìn lại hành động của bản thân, tự ngẫm lại thái độ của chính mình.

Con Thỏ cho cậu thời gian, cậu trầm tư suy nghĩ hai ngày, vô cùng chắc chắn nói với Con Thỏ, tôi thích Phạm Lam.

Hàn Tịch cảm thấy nhất định là khi đó khẩu khí của cậu phải rất nghiêm túc, bằng không thì với tính cách của Con Thỏ, chắc chắn phải cười nhạo cậu một phen mới thỏa. Không ngờ, Con Thỏ chỉ dùng giọng điệu phảng phất mỗi mọt của người thiếu vắng nghĩ ngợi nói: “Vô Ảnh, tôi đã nói với ông lời thật lòng, tán thưởng không giống như thích, tôi biết ông tán thưởng giọng nói của Phạm Lam, nhưng việc này không giống với thích đâu. Hơn nữa, Phạm Lam không phải vật trong ao (an phận) *, không biết vậy ông có hiểu không, ôi trời tôi nói, dã tâm của cậu ta rất lớn, sẽ không ở lại đoàn chúng ta mãi hiểu chưa? Hơn nữa ông không biết khả năng giao tiếp của cậu ta tốt như thế nào đâu, haha, loại người này, không thấy khuyết điểm, lợi hại đến đáng sợ.”

Lúc ấy Hàn Tịch nghe rõ hiểu thấu, nhưng cậu không để tâm. Thích chính là thích, là chuyện của chính mình, không liên quan tới đối phương.

Về sau, đúng là Phạm Lam dứt áo ra đi, hơn nữa cũng hoàn toàn chính xác như lời của Con Thỏ, cậu ấy chỉ khi bưng bưng, gia nhập một xã đoàn có tên có tuổi, sau đó càng ngày càng nổi danh, hơn nữa lại thần kì hầu như không có tin tức tiêu cực, giống như toàn bộ giới võng phối, ai ai cũng là bạn bè của cậu ta.

Khi ấy Hàn Tịch mới rõ ràng, có lẽ cái này chính là “lợi hại đến đáng sợ,” nhưng mà tất thấy đều không quan trọng nữa, bởi người trong lòng cậu, đã đi rất xa rồi.

Hàn Tịch cảm thấy, bản thân mình chưa bao giờ là kiểu người chủ động tiến tới, cho nên tình cảm của cậu, cũng như lạch nước nhỏ róc rách thanh bình, một khi yêu ai, cậu sẽ tùy ý để phần cảm tình ấy phát triển tự nhiên, nếu người trong lòng già biệt, cậu cũng chỉ biết đưa mắt nhìn theo, tuyệt sẽ không bước lên một bước.

Nghĩ tới nghĩ lui, so với kết cục cả đời không qua lại, vẫn làm bạn bè như thế, đã là tốt lắm rồi.

Hàn Tịch tắt máy tính, trong lúc nhất thời đầu óc mông lung, không biết nên làm gì.

Điện thoại trên bàn vang lên quen thuộc, Hàn Tịch liếc màn hình, Con Thỏ Đòi Mạng, thôi được, nên đến thì cứ đến đi.

“Alo, xin chào.”

“Chào cái em gái ông!!!”

“...”

“Ông có đầu óc không hả? Có phải Phạm Lam nói cái gì với ông không? Phạm Lam cho ông ăn shit ông có ăn không?”

“...” Hàn Tịch vô cùng muốn phản bác, Phạm Lam sẽ không nói như thế, hơn nữa con gái nhà nào cũng không nên dùng ngôn từ như vậy. Nhưng là trái cân phải nhắc, nếu nói ra, có khả năng đến chiều tối cũng dùng hồng yên tĩnh nổi, vì vậy Hàn Tịch đành ngoan ngoãn tiếp tục nghe giáo huấn.

“Trước kia vẫn cảm thấy mỗi ngày ngồi chém gió, là kiểu người làm cho người ta bức đến điên người, thế mà kết quả lại bị kẻ như thế bắt nạt, ông còn chưa đem mặt qua làm quạt dăng cho người ta à!!”

“Đúng vậy” lựa thời cơ thích hợp thể hiện bản thân đang chăm chú nghe giáo huấn, sẽ giúp màn phát biểu hùng hồn nhanh kết thúc một chút, đó là suy nghĩ của Hàn Tịch.

“...Mợ nó, ông không dám đấu tranh tí nào à??? Lão nương cũng bị ông làm tức chết!!!”

(Lão nương vốn là gọi người mẹ già hay cách tự xưng có hướng tự phụ của phụ nữ, ngày nay được dùng với nghĩa tự xưng hơi thô, kiểu như bà đây, bà mày)

“Được rồi mà.”

“Được cái em gái ông!!!! Đến cùng là ông có thành ý nghe hay không??? Có phải suy nghĩ xuất phát từ tim gan phèo phổi hay không???”

“...” Hàn Tịch tỏ vẻ, rõ ràng cậu đã tích cực giả bộ phản ứng như thế, tại sao thời gian ca cẩm dường như lại sắp dài thêm rồi...Hơn nữa dùng sai từ rồi nha, đoàn trưởng.

“Với lại ai bảo trước kia ông bày tỏ với Phạm Lam trên diễn đàn hả? Bây giờ lại chia sẻ weibo người ta không thích ông, phải sạch quan hệ với ông, rốt cuộc ông có hiểu cái gì gọi là tự tay vả mặt không?”

“...” Hàn Tịch nhớ rõ topic kia, chủ đề hỏi “CV yêu thích nhất của bạn”, là loại topic chuyện phiếm không có chuyên môn, đăng ra mà nói loại topic như thế sẽ rất nhanh chóng chìm xuống đáy diễn đàn, nhưng Hàn Tịch hôm ấy không rõ vì sao đột nhiên tâm huyết dâng trào lại gõ lên mấy chữ “Phạm Lam”, kết quả bởi vì cậu không có thói quen dùng clone trên diễn đàn, tên của cậu nghênh ngang xuất hiện, về sau topic kia lướt xem lại thần kì tăng vọt, sau đó Nguyệt Vô Ảnh cùng Phạm Lam cũng trở thành đề tài nóng hổi trong ngày, sau đó của sau đó, Phạm Lam tìm cậu phải sạch quan hệ. Ừm, nghĩ đi nghĩ lại, dường như ngoại trừ hôm nay, đã thật lâu rồi Phạm Lam không cùng cậu tán gẫu qua ngày nữa. Thật đúng là có chút ý vị mỉa mai.

“Ông không phải là ma mới có được không!! Vì sao hành động còn không bằng tay mơ như vậy!!! Người ta ma mới còn biết thường xuyên dùng clone đó nha!!! Ông thì sao!!! Lão nương phải nói gì cho phải đây, thiệt tình bị ông làm tức chết.”

“...” Hàn Tịch lặng yên nhìn trời, thật ra cậu có clone mà, trên weibo ấy, dùng trong giới cos, là Ảnh Vô Yên.

“Tui xin ông đừng như sắp chết thể có được không!! Chíp một tiếng sẽ chết à?”

“Chíp” bọn con gái thật phiền phức.

“Được rồi, ông cứ tiếp tục đặt đeo không muốn sống như thế đi! Cho đáng kiếp về sau không theo đuổi được em thụ nào!! Hơn nữa, loại người như ông là thụ tiêu chuẩn như thế, thích thụ làm gì vậy! Mợ nó, hai thằng thụ không có tương lai đâu!! Tìm đế vương công mới là chuyện đúng đắn nha chàng!! Mau đi quyến rũ một đế vương công trở về cho gia đi!!!”

(Gia từ dùng xưa dành cho người nam có địa vị cao, làm chủ gia đình/gia tộc, dùng để tự xưng hay kẻ dưới gọi)

Ghi chép diễn thuyết “Không một cơ hội” của Con Thỏ mách cho cậu biết – một khi tự xưng của Con Thỏ từ “lão nương” biến thành “gia”, vậy chứng tỏ cô đã không còn tức giận nữa rồi.

“Chẳng có tinh thần gì cả, vì sao Mao gia lại nuôi phải đứa con như vậy chứ.”

(Mao gia hay Mao gia gia là gọi Mao Trạch Đông, đại khái như bác Mao, cụ Mao. Người Trung Quốc ngày nay hay xưng là con cháu Mao Trạch Đông, giới trẻ thường tự nhận theo ý vui đùa hơn.)

“...”

“Nhanh đi làm hậu kì đi đó! Cúp nha!”

Sau đó thật sự dập máy, thực tốt, hài hòa yên tĩnh. Hàn Tịch loay quanh đi lại trong căn phòng đơn giản trống trải một vòng, không thể nghĩ ra chuyện gì khác có thể làm, cậu quyết định – đi ngủ trưa.

____oOo____

* Vật trong ao : một điển cố xuất phát từ Tam Quốc chí – Ngô thư: Chu Du truyện, là phép ví von trong tấu chương của Chu Du, đại ý nên dùng tiền tài mỹ sắc mua chuộc Lưu Bị, tách Lưu Bị khỏi Quan Vũ, Trương Phi; không nên giúp đỡ ba người này, cuối cùng cũng không phải vật trong ao, ám chỉ ba huynh đệ Lưu Bị hùng tâm tráng chí, sẽ không cam lòng an phận thủ thường.

____ () ____

Để các bạn tiện theo dõi (do sở thích màu mè đồng bóng của mình là chính) nên mình sẽ sử dụng các màu sắc khác nhau cho những phương tiện khác nhau nhé

~Màu xám : chú thích của editor, ở cạnh một số chú thích có dấu * hay các số [1],[2] là phần chú thích ở cuối chương về các điển tích, nhân vật, chỉ mang tính bổ sung hèm xem cũng được

Màu cam sáng : weibo

Màu xanh dương : QQ

Màu xanh lá : bài viết và bình luận trên các forum

Màu huyết dụ : YY hoặc SK

2. Chương 2: Công Việc Vãng Phối

Hàn Tịch năm nay hai mươi mốt, vừa tốt nghiệp đại học. Đừng nên tính toán chi li tuổi tác của cậu, thôi được, cậu đi học sớm một năm, hiện tại chính là kẻ nhàn rỗi thành thoi trong nhà. Cuộc sống đại học của

Hàn Tịch muôn phần bình thản không có gì đặc sắc, ngay cả chuyên ngành cậu chọn cũng là hệ kinh tế đã hết hot từ lâu càng ngày càng không đáng giá đồng tiền bát gạo. Nếu như đề cập đến điểm không tầm thường trong cuộc sống của Hàn Tịch, đó chính là sở thích nghiệp dư của cậu, cosplay, phối âm cùng hậu kì các loại.

Ban đầu Hàn Tịch chỉ lặng lẽ một mình cos, tự mình kiếm vải vóc, tự mình tìm thợ may, tự mình nghiên cứu chế qua chế lại đạo cụ, lại tự mình trang điểm, sau đó bỏ tiền thuê người chụp ảnh, khâu hậu kì cũng do chính mình đảm nhận, cuối cùng phát hành ảnh chụp cũng là tự mình thuê một diễn đàn nho nhỏ đăng lên.

Dần dần, Hàn Tịch cùng với thợ chụp ảnh Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ trở nên thân thiết hơn. Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ vẫn luôn thấy Hàn Tịch là một người kì lạ, cảm giác cậu là người vô dục vô cầu, nhưng đối với chuyện cosplay yêu cầu đặc biệt cầu kì nghiêm khắc, lúc mới đầu Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ nhìn thấy trang phục đạo cụ cos của Hàn Tịch, trầm nghĩ, gã này chắc chắn là một cậu ấm có tiền, về sau mới phát hiện, những thứ ấy hơn nửa đều là Hàn Tịch một mình tỉ mẩn hoàn thành. Kết quả là Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ nâng Hàn Tịch lên địa vị tinh anh trong xã hội, cho đến khi quen thân với Hàn Tịch hơn, Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ mới phát hiện, Hàn Tịch người này có thể xưng thần rồi.

(Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ – Thanh thanh hà biên thảo là bộ film chuyển thể từ tiểu thuyết “Sáu giác mộng” của Quỳnh Dao.)

Tóm lại, trong giới cos Hàn Tịch nổi tiếng khiêm tốn khiêm tốn rất khiêm tốn, nói theo xu hướng hiện nay, đó là sự khiêm tốn rất phong độ. Hàn Tịch dựa vào năng lực của chính mình từ diễn đàn nho nhỏ dần dần thuyết phục được rất nhiều người, có người ngưỡng mộ phong cách cos tinh tế lộng lẫy của Hàn Tịch, lại có một bộ phận khác tự xưng là fans hâm mộ thấu hiểu khát vọng theo đuổi cos chuyên sâu của Hàn Tịch. Nói chung Hàn Tịch trong giới cos chính là đáng vẻ bề ngoài, khí chất xuất chúng, làm việc cẩn trọng, đa tài đa nghệ, là vị đại thần nắm giữ ngôi vương, có một không hai.

Nói tới lĩnh vực cos của Hàn Tịch, thì không thể không nhắc tới chuyện Hàn Tịch gia nhập giới vòng phối.

Đó là một ngày cuối tuần nắng chiếu rạng rỡ, bầu trời sáng sủa không một gợn mây, Hàn Tịch vừa chụp xong ngoại cảnh đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, liền nghe được tiếng chuông điện thoại của Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ rộn rã vang lên.

Chỉ có trời mới biết giọng ca này đẹp đến nhường nào, đến mức làm cho Hàn Tịch phải chấn động.

Hàn Tịch đam mê cổ phong (thơ, văn phong cách cổ xưa), hơn nữa đặc biệt yêu thích thể loại cao nhất, cổ phong bách chuyển thiên hồi (trăm xoay ngàn chuyển). Nhạc chuông của Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ chính là loại này, tiếng ca như có như không linh hoạt kì ảo, một khúc hát tang thương, kể một hồi chuyện cũ bi ai. Lần đầu tiên Hàn Tịch vội vã đến thế hỏi Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ bài hát ấy từ đâu mà có, quả thực làm cho Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ hốt hoảng vô cùng. Sau đó Hàn Tịch mới biết được đây là một ca khúc ED kịch truyền thanh, cải biên từ tiểu thuyết “Giác mộng mưa bay” gì đó.

Hàn Tịch khi về nhà liền search Baidu (trang tìm kiếm tương tự Google) kịch truyền thanh “Giác mộng mưa bay”, từ đó mới biết hóa ra trên đời còn tồn tại một loại hình – vòng phối. Hàn Tịch mở ra nghiên ngẫm một hồi lại một hồi kịch cổ phong, từ lý tưởng hào hùng bốn ba giang hồ hiệp nghĩa cho tới tình ái tan tan hợp hợp day dứt vấn vương, nói chung sau đó, Hàn Tịch bị Thế giới thanh âm ấy cuốn vào, chẳng thể nào thoát ra được.

Hàn Tịch bắt đầu dốc lòng nghiên cứu kỹ thuật hậu kì kịch truyền thanh, dần dần lạnh nhạt giới cos, nhân vật Ảnh Vô Yên cũng càng ngày càng ít xuất hiện, thậm chí thường xuyên mai danh ẩn tích một thời gian dài. Nhiều người phỏng đoán rằng, Vô Yên đại nhân chắc hẳn là bận rộn công chuyện rồi. Trong khi mọi người mỗi mòn chờ đợi tin tức trở lại của đại thần, Hàn Tịch tạo ra Nguyệt Vô Anh, một ID riêng biệt dùng trong giới vòng phối.

Nhắc tới cũng thực trùng hợp, Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ quen biết một người chuẩn bị kịch truyền thanh mười phần sắc bén, được rồi, cô ấy chính là Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang. Ban đầu Hàn Tịch đối với hai cái ID Cỏ ơi Cỏ à này hết mực im lặng, về sau phát hiện người ta chính là một đôi mới cảm thấy bình thường

trở lại. Tên gọi cũng thực là phiên phức, Cỏ qua Cỏ lại. Dù sao có cơ hội chậm rãi tiếp xúc với quá trình làm kịch truyền thanh, Hàn Tịch cũng cảm thấy vui vẻ lắm rồi.

Hàn Tịch là một người chịu thương chịu khó lại có kỹ thuật chuẩn xác, đối với Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang mà nói quả thực là vàng trong cát, đúng là nhặt được báu vật. Con Thỏ dạy cho Hàn Tịch kiến thức về võng phối y chang mẹ dạy con, từ chuẩn bị, biên kịch tới quá trình làm kịch truyền thanh. Hàn Tịch rất ngoan ngoãn, Hàn Tịch học rất nhanh, lại làm cho Con Thỏ có cảm giác thực thỏa mãn, ngoại trừ thấy đứa nhóc này tính cách có chút kì lạ, Con Thỏ có thể chấm Hàn Tịch 99 điểm.

Bộ kịch đầu tiên của Hàn Tịch có tên là “Đồi gió”, thuần túy màu xưa sắc cũ, tác giả nguyên tác tài hoa hơn người, trong tác phẩm không thiếu thơ ca, phân nửa cũng là tác giả tự sáng tác. Con Thỏ thân là chuẩn bị phải đem hết công sức chín trâu hai hổ mới nhận được sự cho phép của tác giả, khi ấy Phù Thế Phàm Âm còn chưa thành lập, “đệ” của Con Thỏ cũng không có bao nhiêu, không trâu bắt cho đi cày, Hàn Tịch cùng Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ một người xứng nhân vật nam thứ nhất, một kẻ đóng nam thứ hai, Con Thỏ tự mình làm nữ nhân vật chính. Thôi được, ngày ấy vẫn là một thời kỳ trong sáng, đam mê còn chưa tung hoành khắp mọi nơi.

Khi ấy võng phối vừa phát triển, tùy tiện đăng một tin tuyển người vẫn có thể tìm được những âm giọng không tồi, hơn nữa thái độ người phối âm cũng rất tốt, cho nên tổ kịch “Đồi gió” cứ như vậy mà thùng thùng thẳng thẳng từng bước nổi danh.

Bất kể là chuyện gì, bước đi đầu tiên luôn gian khổ vạn phần.

Hàn Tịch tuy nắm được rất nhiều kiến thức lý thuyết, nhưng thực tế khi phối âm, cậu luôn bị Con Thỏ cùng Cỏ Bên Bờ phân nản “Cmn đại ca à ông nói chuyện không có tí tình cảm nào àaaaa”...Hàn Tịch nghĩ bản thân đọc thoại rất chứa chan rồi, vì sao cậu cảm thấy sau mỗi lần mình nói xong, không khí bên phía Con Thỏ cùng Cỏ Bên Bờ vốn là một mảnh tối đen lại càng thêm u ám...

Viu một cái đã qua hai ngày tập luyện, Hàn Tịch không có một xú tiến bộ nào, Con Thỏ cùng Cỏ Bên Bờ đã sắp ngã quỵ.

“Thì ra là như thế, tôi biết rồi”

“...Xanh Xanh à, anh nhận xét một chút xem”

“...thôi thôi...”

“Cmn lão nương bảo anh nhận xét thì anh nhận xét đi, đàn ông con trai gì mà lèo nhèo quá vậy?”

“...Cái đó, Vô Yên à...không! Vô Ảnh à...những lời này biểu cảm không đúng..Ông nói thật sự quá là không có cảm giác luôn, cụ thể thì tôi cũng không diễn tả được...cái này...”

“Vô Ảnh giọng của ông quá lạnh nhạt biết không? Những câu này rõ ràng là nhân vật chính không nữ, nhưng lại có cảm giác muốn buông tay mà! Cảm giác mâu thuẫn như thế ông có hiểu không!!”

(bản gốc tác giả dùng là Cẩn cước [Gǎnjiǎo], là từ mạng gần âm với Cảm giác [Gǎnjué])

“Để tôi thử lại lần nữa xem...”

“Rốt cuộc ông chưa từng yêu ai hay saooo!!”

“Cái này...hình như chủ đề đang chuyển sang hướng kì quái thì phải...”

Hàn Tịch bây giờ vẫn nhớ rõ lúc trước hai người đó tận tình hướng dẫn, chỉ dạy từng li cho cậu đến nỗi cùng nhau học cả máu. Hiện tại cậu đã có thể không chế tốt giọng nói của mình rồi. Thuở ban đầu ngày thơ trong sáng, dần dần trở thành một loại hồi ức đẹp đẽ trong lòng.

Thực vất vả thu xong “Đồi gió”, Con Thỏ cùng Cỏ Bên Bờ vui đến tận trời, Hàn Tịch cũng yên lặng tận hưởng cùng bọn họ, biến thành một cái bóng đèn tuy công suất không lớn nhưng cũng đủ chiếu sáng lập lòe.

Khâu hậu kì lại càng đầu tắt mặt tối, khi ấy Hàn Tịch còn chưa có khả năng một mình gánh vác toàn bộ việc hậu trường, chẳng qua trong tổ hiếm người am hiểu hậu kì, Hàn Tịch liều mình tìm thầy học đạo, sau

đó tự kỉ buồn bực giam mình trong phòng làm đi làm lại. Không có kinh nghiệm chọn BGM (background music, nhạc nền) nên chỉ có thể thử công thử từng bài một, mấy ngày này Hàn Tịch nhanh chóng bị các loại ca khúc cổ phong tẩy não, ngay cả lúc ngủ trong đầu cũng tự động phát ra nhạc nền...

Trải qua một phen tôi luyện cực kì bi thảm đó về sau, Hàn Tịch gửi thành phẩm cho mọi người trong tổ kịch, tất cả đồng lòng nhất trí dành tặng cậu một lời khen. Có lẽ trên đời thực sự có cái gọi là khả năng thiên phú đi.

Cho đến bây giờ, những người lúc trước cùng phối “Đồi gió” cũng gió đẩy nước trôi mau chóng thành danh trong giới, còn Hàn Tịch chỉ an ổn ở mức độ bình bình mà thôi. Hơn nữa thời gian sau đó Hàn Tịch chủ yếu làm công tác hậu kì, không tham xứng kịch thường xuyên, tên tuổi lại càng thêm nhạt nhòa.

Con Thỏ thấy Hàn Tịch an phận như vậy, có chiều tiếc nuối rèn sắt không thành thép, nhưng nghĩ tới Hàn Tịch một mực cần cù chăm chỉ làm hậu kì, suy nghĩ linh tinh mỗi lần đến miệng lại nuốt trở vào.

Hàn Tịch rất hài lòng với tình hình hiện tại, bắt đầu từ “Giấc mộng mưa bay” mà gia nhập giới vông phối. Thi thoảng lòng tiếng một lần, sau đó vì muốn sáng tạo ra bộ kịch làm người người cảm động mà cố gắng làm hậu kì. Mỗi khi đọc được nhận xét của người khác nói “Thật tuyệt vời” “Vô cùng có cảm giác”, thực vui vẻ giống như lúc còn nhỏ đạt điểm cao được người lớn trong nhà ngợi khen.

Như vậy là đủ rồi.

oOo

Tâm sự của tác giả : hồ mới dự tính viết không dài lắm, bản thảo có chuẩn bị trước một ít, chỉ cần không có gì thay đổi thì không có vấn đề gì, hoan nghênh nhảy vào hố ~ các bạn thân mến của tui ~

3. Chương 3: Lai Giả Bất Thiện

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai : người tới không có ý tốt, nếu có ý tốt thì đã không tới)

Gần đây, cuộc sống của Hàn Tịch có chút quanh quẽ buồn tẻ, bởi vì Phù Thế Phàm Âm không nhận kịch.

Con Thỏ tỏ vẻ, không phải gia không muốn làm kịch, các thím xem xem tình trạng gần đây của đoàn chúng tôi đi! Bao nhiêu người im thin thít lặn mất tăm ba bốn tháng không xuất hiện, tôi đã nhắc nhở đến dăm ba lần rồi, nếu bận rộn phải thông báo trước, vậy mà không ai thèm chim (điều : từ mạng nghĩa là chú ý, quan tâm) tôi, hai ngày trước tôi đã bay toàn bộ những người đó ra khỏi tổ rồi. Sau đó thì, chúng tôi bị kịch quá! Hiện tại CV chủ lực trong đoàn, tính cả tôi, cũng chỉ có bốn năm người, diễn viên phụ tương đối tin cậy cơ bản không có luôn! Đây là muốn dồn người ta vào đường chết saooo!!

So với Con Thỏ thảm thương đến tột tâm liệt phế, phản ứng của Hàn Tịch lại bình tĩnh hơn nhiều. Cậu mở tổ Phù Thế Phàm Âm ra nhìn, người có thể trực tiếp đóng kịch đúng là không nhiều, cậu và Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ coi như có thể phối công xứng thụ đi, có điều giọng của hai người cũng chỉ có giới hạn, Hàn Tịch không thể đóng nhân vật hoạt bát đáng yêu, Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ lại không làm chủ được nhân vật phóng khoáng mạnh mẽ. Hai người hỗ trợ bổ sung cho nhau, miễn cưỡng cũng có thể lòng tiếng được. Nhưng mà...nếu phải tùy tiện gom góp cho đủ số CV mà nói, có lẽ nhận kịch cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang, chính là nhân vật nữ nào cũng có khả năng đóng, nhưng đầu năm nay tìm được kịch BG (boy x girl) hay khó khăn vô cùng. Hơn nữa hiện tại Phù Thế Phàm Âm chủ yếu làm kịch đam mỹ, kinh nghiệm làm kịch BG đã sớm quên sạch sành sanh mất rồi. Con Thỏ dù giỏi giang đến mấy, cũng chỉ có thể làm diễn viên quần chúng khổ sở hoặc nữ phụ đỡ đạn mà thôi. Đối với vấn đề này, Hàn Tịch cảm thấy thực đáng tiếc, cậu vẫn luôn tán thưởng tinh thần miệt mài phối âm của Con Thỏ.

Sau khi Phạm Lam rời đi, Thì Hi (Hi là ánh dương) là người chuyện trò với Hàn Tịch nhiều nhất. So với tông giọng ầm áp dịu dàng của Phạm Lam mà nói, thanh âm của Thì Hi rụt rờ hơn cả ánh dương, là người thường xuyên được Phù Thế Phàm Âm tin tưởng giao phó vai thụ. Nhưng vẫn có sự hạn chế là quá mạnh mẽ thanh xuân.

Cho nên, Hàn Tịch hoàn toàn bó tay rồi. Bởi vì trong một xã đoàn lớn như vậy, cậu chỉ quen biết ba người này mà thôi. Vốn trong nhóm người dùng chữ CV đặt ở đầu ID không có nhiều, hiện tại hết thấy mọi người đều rơi vào trạng thái trầm lặng, Hàn Tịch đành phải đồng ý với quyết định không làm kịch của Con Thỏ.

Mấy ngày trôi qua, Hàn Tịch thực sự nhàm chán đến bứt rứt đứng ngồi không yên, rốt cuộc quyết định cùng Con Thỏ thương lượng đối sách.

Kênh YY Phù Thế Phàm Âm.

“Con Thỏ, chúng ta có nên tuyển người mới không?”

“Ha..khụ khụ, Tiểu Ảnh, tại sao lại đột nhiên hỏi cái này?”

“Thực sự rất buồn chán.”

“Nghiêm trọng đến vậy sao?”

“Ừ.”

“Haiz..Cái này...Gần đây không có ý định tuyển người đâu~~”

“...?”

“Đúng là cái đồ nhóc con không phải tới trường, bây giờ là cuối kì rồi, bao nhiêu người đều phải bù đầu ôn tập, không khí nơi nào cũng đều im ắng như thế, tuyển làm sao được người~~”

“Nghiêm trọng đến vậy sao?”

“Tại sao lại thấy câu này quen thế == chính là nghiêm trọng như vậy đó! Ông không biết với học sinh mà nói, cuối kì là thời gian hiếm hoi để học hay sao...”

“...Thôi được, tôi biết rồi.”

“Ngoan

vuốt vuốt ~~ bây giờ thực sự không được đâu, không thì ông lại cos đi

lâu lắm rồi gia không được thấy vẻ đẹp rạng ngời của ông, hí hí hí...”

“... ”

Gần đây Hàn Tịch không có kế hoạch cosplay, hơn nữa bây giờ có rất ít nhân vật có thể làm cậu xúc động tới mức muốn hiện thực hóa thành 3D.Nhàm chán đến cùng cực, lần đầu tiên Hàn Tịch tìm rất nhiều nhạc đệm cổ phong, một mình trong nhà gào rống. Hàn Tịch không có gen ca hát, tất cả mọi người đều thân thiết gọi cậu là “tuyển thủ ba không”, không tình cảm không trầm bổng không giai điệu. Các vị ngàn vạn lần đừng hiểu nhầm, không phải tình cảm không đạt trầm bổng không đúng giai điệu không chuẩn, mà là hoàn toàn...không có luân.

Thì thoảng cùng bạn bè ra ngoài hát karaoke, Hàn Tịch chỉ cần mở miệng chưa tới hai câu, chắc chắn sẽ có người quan tâm thăm hỏi “Ông có mệt không? Không, không cần trả lời ~ tôi biết ông rất mệt mà ~ qua đây nghỉ một chút đi ~” sau đó lời còn chưa dứt hẳn đã lập tức cách xa Hàn Tịch tới muôn sông nghìn núi rồi.

Tóm lại, trang sử đen tối đó Hàn Tịch cũng không quá để tâm. Quan trọng là có thể giết thời gian nha, hehe.

Lại nói, trong lúc Hàn Tịch đang say sưa hát ca, máy tính đột nhiên phát ra tiếng cục cu, Hàn Tịch tò mò xem, thì ra có người add số YY quanh năm phủ bụi của cậu.

Trong tin nhắn kết bạn người đó viết: tôi là quản lý của Thần Chi Quang, tìm cậu có chút việc.

Hàn Tịch khe khẽ nhíu mày, không cần biết đây là ai, kiểu nói như vậy, thực sự làm cho người ta không có thiện cảm. Về phần Đoàn truyền thanh Thần Chi Quang, trong giới võng phối đúng là thể lực cường thịnh, điều này Hàn Tịch tất nhiên hiểu rõ, nhưng người của Thần Chi Quang tới tìm mình, cậu cũng không biết lý do.

Do dự một chút, Hàn Tịch vẫn add thêm đối phương. Đang chuẩn bị sửa tên ghi chú, người ta đã nhanh chân lẹ tay lên tiếng trước.

Viên Kẹo Bọc Đường* : Đúng là Nguyệt Vô Ảnh không?

Giọng điệu chất vấn kiểu này làm cho Hàn Tịch có chút bực mình, bình thường trong giới võng phối cậu đúng là chỉ có tiếng tầm tầm hơn nữa cũng dễ nói chuyện, nhưng việc đó không có nghĩa là cậu không bao giờ nổi nóng. Ai cũng có giới hạn, giọng điệu đối phương xác xược vô lễ như thế, thực sự đã có chút khiêu khích giới hạn của cậu.

Nguyệt Vô Ảnh: đúng, xin hỏi có chuyện gì?

Viên Kẹo Bọc Đường: tin nhắn kết bạn lúc trước đã nói rồi, tôi là quản lý của Thần Chi Quang.

Nguyệt Vô Ảnh: tôi có đọc qua.

Viên Kẹo Bọc Đường: hậu kì đoàn tôi gần đây bận công chuyện, cho nên muốn tìm người làm kịch cùng.

Đối phương đi thẳng vào vấn đề, nhưng cảm giác của Hàn Tịch với người kia vẫn không thay đổi chút nào. Bất kể trước sau, giọng điệu đối phương quả thực y như sai sử người hầu.

Nguyệt Vô Ảnh: thật ngại quá, tôi nhớ mình là người chế tác hậu kì của Phù Thế Phàm Âm, không có nghĩa vụ giúp các cậu làm kịch.

Viên Kẹo Bọc Đường: Phù Thế Phàm Âm? Tôi chưa từng nghe qua, loại xã đoàn rác rưởi thế cậu nên sớm rời đi mới phải.

Nguyệt Vô Ảnh: cô nương à, ai có chí nấy, cô đi đường lớn của cô, tôi thích cầu độc mộc của tôi, cô cảm thấy đi đường lớn thật thoải mái, nhưng việc đó không chứng minh bản thân cầu độc mộc không tốt. (Nhĩ tẩu nhĩ đích dương quan đạo, ngã quá ngã đích độc mộc kiêu , là một câu tục ngữ, ý chỉ nước sông không phạm nước giếng)

Viên Kẹo Bọc Đường: haha, mấy vị đại đại các cậu có phải đều thích ra vẻ triết lý cao quý kiêu kỳ như vậy không?

Nói đến tận đây, Hàn Tịch cảm thấy không cần thiết phải trao đổi thêm gì nữa. Thể loại nào tàn này trước giờ nghe danh đã lâu chưa từng gặp phải, hôm nay coi như được mở rộng tầm mắt rồi.

Nguyệt Vô Ảnh: tôi không phải ra vẻ triết lý, mặt khác, cảm thấy bản thân kỹ thuật rách nát, không có năng lực làm kịch giúp các cô, mong cô mời người khác, cảm ơn.

Viên Kẹo Bọc Đường: được thôi, cứ chờ xem.

Hàn Tịch im lặng một hồi, loại nhóc con này làm sao lại làm quản lý của Thần Chi Quang được vậy, thật không thể tưởng tượng nổi. Càng bất đắc dĩ chính là, Hàn Tịch phát hiện ra hào hứng hát hò của mình đã hoàn toàn biến mất. Tắt đi tất cả bài hát cùng lời nhạc tìm được, Hàn Tịch nhàm chán ngây ngẩn nhìn máy tính. Về sau cảm thấy như vậy thực sự quá lãng phí thời giờ, vì vậy Hàn Tịch liền thay quần áo, ra ngoài đi dạo.

Trở về ngồi vào máy tính, Hàn Tịch phát hiện YY cùng QQ của mình chồng chồng chất chất tin nhắn. Lần lượt mở ra xem một lượt, toàn bộ đều là Con Thỏ gửi qua.

Con Thỏ Không Ăn Thỏ Gân Hang: cmn ông bị chửi (bị “hắc” – : bị bash) à?

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gân Hang: có đang onl không? [link]

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gân Hang: bên ông có chuyện gì vậy?

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: sao có người nói ông cao quý kiêu kỳ còn giả tạo(trang B B: giả bộ ngây thơ) ? Cmn lão nương không nhận được nữa rồi!

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: rốt cuộc là có chuyện gì thế? Gọi điện thoại ông cũng không nghe máy?

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: đi ra ngoài rồi à?

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: về thì lập tức liên lạc với tôi nha!

Hàn Tịch cầm lấy di động bỏ quên trên bàn, quả nhiên có mấy cuộc gọi nhỡ.

Nguyệt Vô Ảnh: onl rồi đây

Chưa tới hai giây, Con Thỏ đã đáp lời.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: mợ nó cuối cùng cũng lên!!! Lão nương sắp tức nổ phổi rồi! Con nhãi đó sửa linh tinh cái gì đây!!

Nguyệt Vô Ảnh: chờ tôi đọc đã.

Hàn Tịch mở đường link Con Thỏ gửi qua, đọc lướt một lượt, nhận ra chủ topic chính là “nào tàn” lúc này. Nội dung topic không xa rời chủ đề “Nguyệt Vô Ảnh sang chảnh kiêu kỳ, biết làm kịch là giỏi lắm sao”, trong đó thuật lại chuyện ngày hôm nay theo hướng tô đẹp bản thân lại ra sức dìm Nguyệt Vô Ảnh. Rất nhiều bình luận tỏ ý người qua đường hăm hở vây xem, cũng có lác đác có người phân tích nhận xét bản chất vụ này.

Tóm lại, Hàn Tịch biết bản thân trúng đạn rồi.

Nguyệt Vô Ảnh: đợi tôi chút, cho bà xem lịch sử trò chuyện.

Nguyệt Vô Ảnh: [screenshot] [screenshot] [screenshot]

Hàn Tịch chờ đợi một chút, đoán chừng Con Thỏ đã đọc xong, ngay sau đó, quả nhiên Con Thỏ lập tức hóa thú.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: mợ nó chứ!!! Em gái này đúng là hàng hiếm của thời đại luôn!! Lão nương không tin tui không dạy dỗ được cô ta! Không làm cho cô ta hoa cúc tàn rụng rơi, cô ta lại không biết vì sao hoa cúc màu đỏ! (Hoa cúc tàn rụng rơi là một câu trong bài “Đài hoa cúc” của Châu Kiệt Luân)

...Đối với những lời chửi mắng kì quái như thế Hàn Tịch chỉ biết im lặng, có điều Hàn Tịch tin Con Thỏ có thể xử lý tốt chuyện này. Con Thỏ tuy nóng nảy, nhưng về mặt ngoại giao lại giỏi hơn cậu rất nhiều. Sự tình giao cho Con Thỏ xử lý, Hàn Tịch vô cùng yên tâm.

Quả nhiên không lâu sau Con Thỏ lại gửi tới một đường link, Hàn Tịch ấn vào xem, là topic xin lỗi của Thần Chi Quang. Nói rằng bọn họ quản lý không tốt, để cho có kẻ gây rối, hiện tại đã đuổi người đó ra khỏi đoàn, hơn nữa cũng thể hiện áy náy chân thành với Hàn Tịch.

Hàn Tịch mặc thêm lớp vỏ Nguyệt Vô Ảnh bình luận một câu “Không có việc gì”, liền cảm thấy chuyện này như vậy là xong. Cậu hoàn toàn không biết tới topic Con Thỏ dẫn một đoàn quân đại chiến Viên Kẹo Bọc Đường ba trăm hiệp. Tình hình chiến sự rất căng thẳng, hai bên cãi lộn nước miếng đầy dắt, da trâu đầy trời. Ồi, hình như bị lẫn thứ gì kì cục vào rồi. Nói chung, đại quân của Con Thỏ toàn thắng trở về, cũng được đa số quần chúng nhân dân ủng hộ, Viên Kẹo Bọc Đường ủ ê bỏ đi, Con Thỏ chưa hả giận, cuối cùng còn mắng vốn một câu – “Hừ, quỳ xuống chân chị đây cô còn không có tư cách”, được đông đảo mọi người tung hô “Em gái thực nữ vương” (Muội chỉ [mèizhǐ] gần âm với Muội tử [mèizi]). Thực ra những thứ này cũng không phải điểm quan trọng.

Quan trọng là, chuyện còn chưa kết thúc.

Con Thỏ mắng chửi người vẫn chưa thỏa mãn, lại gửi ảnh screenshots của Nguyệt Vô Ảnh tranh luận với những người đứng đầu Thần Chi Quang. Dù sao quá trình cụ thể Hàn Tịch cũng không hiểu rõ, cậu chỉ biết được kết quả.

Thần Chi Quang liên kết với Phù Thế Phàm Âm làm chung một bộ kịch cổ phong – “Gió thổi trên đồng”, người lồng tiếng tuyển chọn từ hai đoàn, mỗi đoàn cử ra vài người, sau đó cùng nhau quyết định phân chia nhân vật.

Mà quan trọng nhất, bộ kịch này có Minh Âm đại thần tham gia.

Tin tức này công bố trong đoàn, lập tức làm cho không ít quần chúng lặn không sủi tăm cũng phải ngóc đầu ngoi lên.

_____oO_____

* Kẹo bọc đường:

4. Chương 4: Minh Âm Đại Thần

(Minh Âm nghĩa là âm thanh đen tối, u ám)

Minh Âm, mỗi lần nhắc tới cái tên này, mọi người đều phải thêm hai chữ “đại thần” phía sau mới cảm thấy đầy đủ.

Minh Âm đại thần, trong giới võng phối từ trên xuống dưới ai ai cũng hâm mộ. Nhờ khí phách phóng khoáng mà nổi danh, bất kể là thời điểm nào, giọng điệu cũng mang khí chất vương giả, thanh âm mạnh mẽ tình cảm dồi dào, âm vực rộng ca hát đóng kịch cả hai lĩnh vực đều không tồi, mỗi lần lên tiếng, tựa như siêu sao tỏa ánh hào quang. Chính là mục tiêu theo đuổi của vô số em gái, kẻ trước ngã xuống người sau đứng lên.

Tóm lại tổng kết ngắn gọn một chút, Minh Âm đại thần trăm ngàn người ái mộ, phàm là kịch có đại thần tham gia, cho dù nội dung dài dòng buồn tẻ, mọi người cũng sẽ ủng hộ hết mình, bởi vì chỉ cần nghe được giọng của đại thần, tình tiết này nọ cần gì phải để tâm.

Tất cả những điều này, đều là sau khi Hàn Tịch trải qua công cuộc tẩy não của các em gái trong đoàn mà tổng kết được.

Hàn Tịch lặng lẽ nhìn xã đoàn từ sau khi xuất hiện hai chữ “Minh Âm” lại nổ tung thành nơi tám chuyện, trong lòng cảm thấy hậm hực tột đỉnh. Đã sắp hai tiếng rồi, xã đoàn hơn bốn mươi con người vẫn như vó ngựa không ngừng trôi trôi rồi lại trôi. Hàn Tịch không tham gia trò chuyện, chỉ có cảm giác “Thật là mệt mỏi đến mức chẳng muốn yêu đương gì nữa.”, bởi vì mệnh lệnh của Con Thỏ, cậu không thể không tham gia nhóm thảo luận chiến lược “Phạm Âm tiến công”, kỳ thực là một đám người mê trai không thèm giữ mặt mũi.

Ba giờ năm phút đồng hồ trôi qua, rốt cuộc Con Thỏ đứng lên chủ trì đại cục, trong số thành viên chọn ra mấy người, thuận tiện phê bình những thành phần lặn không sủi tăm “chỉ nghe tiếng Minh Âm đại thần mới thò mặt lên” một chút.

Những người được chọn lại xách ID vào tổ thảo luận.

Thấy mình lại bị lôi vào tổ thảo luận “Phạm Âm tiến công”, Hàn Tịch day trán thở dài, tôi thật sự không thích mấy việc màu mè này của xã đoàn mà!

Thôi được, từ giờ bắt đầu đi vào trọng điểm.

“Tốt lắm, hôm nay những người giỏi nhất của Phù Thế Phạm Âm chính thức tổ chức đại hội chiến lược, mọi người vỗ tay!!”

Một hồi tiếng vỗ tay lớp lớp vang lên.

“Ôi, anh nói, Thỏ à, lời nói của em có chút vấn đề...”

“...”

“...Mà lại nói, vì sao chúng ta rõ ràng đang ở trên QQ nói chuyện phiếm, lại phải mở cái tổ thảo luận Phạm Âm tiến công trên YY làm gì?”

“...”

“Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ trật tự cho chế!”

Cỏ Bên Bờ lập tức ủ rũ héo hon.

“Nói chung là, lần này liên minh với Thần Chi Quang làm kịch là một cơ hội tốt! Mọi người hiểu hem!”

“Đúng là cơ hội tốt để nâng cao danh tiếng ~ ”

“Tiểu Miên nói chuẩn rồi!”

Phải nói thêm, lúc này trong tổ có sáu người – Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang, Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ, Nguyệt Vô Ảnh, Khánh Trúc Vô Hoan, Thì Hi và Hoa Tiểu Miên.

Khánh Trúc Vô Hoan cùng Hoa Tiểu Miên là do Con Thỏ tiến cử vào đoàn, Hàn Tịch không quen biết bọn họ, nghe nói khi thử âm biểu hiện rất tốt, có điều hai người đó vẫn chưa chính thức đóng kịch.

“Xem ra tất cả mọi người đều hiểu được ý nghĩa của bộ kịch lần này, như vậy chúng ta không nên chủ quan mà bắt đầu thảo luận chiến lược thôi!”

“...Chẳng lẽ này giờ không tính sao?”

“Cỏ Xanh, câm miệng!”

“ ... ”

“Việc chuẩn bị Thần Chi Quang đều đã làm xong rồi, kịch bản cũng đã gửi cho bên mình. Bây giờ nhiệm vụ của chúng ta là quyết định nhân vật mình muốn lồng tiếng, sau đó thi thố với bọn họ là được rồi!”

“Tổng cộng có bao nhiêu nhân vật?” Một giọng nam xa lạ vang lên, xem ra chắc hẳn là Khánh Trúc Vô Hoan rồi. Trong lòng Hàn Tịch cảm thấy thanh âm này thực không tồi.

“Tôi tính, nhân vật chính công thụ hai người, công phụ hai người, thị vệ thân cận của nam chính Vương gia công một người, nha hoàn hầu hạ thụ hàng ngày một người, mẹ già độc ác phản diện, người của tiêu cục, quần chúng đại khái có bốn, năm người”

“Kì thứ nhất?”

“Đúng vậy.”

“Nhiều người như thế?”

“Ừ, bọn họ ghi rõ ràng mà.”

“Cảm thấy không đáng tin lắm”

“Phốc, đừng vậy mà Tiểu Ảnh (*nguyên văn tác giả dùng Biểu tương tử [Biǎo jiàngzǐ], là từ mạng của Bất yếu giá dạng tử [Bùyào zhèyàng zi] do phát âm nhanh hai cụm này gần âm với nhau*) ~~~ tui biết lần này ông chịu khổ nhất mà ~ phải làm hậu kì đại nhân ~~~ đoàn bọn họ cùng lúc làm những ba bộ kịch, sắp bận bù cả đầu rồi ~~~ có điều lần này có ông ra tay, chắc chắn đoàn ta cũng sẽ không chịu thua kém!!! Vậy ha ~ =3= ~ ”

Bà thím hung hãn tỏ vẻ đáng yêu luôn có thể tạo ra hiệu quả không tưởng, gió lạnh từng cơn thổi rít sau lưng, Hàn Tịch tin rằng không chỉ mình mình cảm nhận được.

Quả nhiên bên trong YY một mảnh yên tĩnh, hahaa...

“Khụ...Những thứ bọn họ gửi tui đều chuyển cho các thím rồi. Các thím xem qua trước một chút đi ~”

Sau khi Hàn Tịch nhận được kịch bản liền phát hiện, tư liệu của đối phương được chỉnh lý vô cùng kỹ càng, tính cách từng nhân vật rõ ràng rành mạch, sắp chữ cũng rất mực chỉnh tề, chính là bản thảo được chế tác tỉ mỉ, làm cho sự không tin tưởng của Hàn Tịch chậm rãi tan biến.

Vài phút trôi qua, mọi người xem xét sơ lược xong xuôi lại một lần nữa bắt đầu đại hội thảo luận.

“Mọi người đã đọc qua rồi phải không, ai muốn đóng nhân vật nào? Giới hạn của tui tương đối rộng, nha hoàn với mục già độc ác, tui đều có thể. Có lẽ nên chuẩn bị cả hai vai.”

“Tôi chỉ có thể đóng nha hoàn thôi ~”

“Phốc, Tiểu Miên, anh hùng hảo hán ~ tôi tin thím có thể làm được ~”

“Được mà ~”

“Mấy ông kia chọn xong chưa đó? Đừng ngại! Nói xem nào, bắt đầu từ Cỏ Xanh!”

“Fuck! Sao lại là anh!” (*Sát [cā] là từ mạng thay cho Thao [cào] là từ bậy, để gõ nhanh hơn và tránh bị kiểm duyệt từ ngữ*)

“Nhanh nào, không nói thì để người khác nha, đến lúc đó tự anh đi mà tranh vai với người ta nhé ~ ”

“Đợi đã! Em định đóng mục già độc ác?? Fuck, vậy anh chỉ có thể chọn người của tiêu cục là hợp lý nhất rồi...”

“Hahaha, coi như anh thức thời”

“...” một phút mặc niệm.

“Để tôi thử công phụ thứ hai nhé”

“Được đó Khánh Trúc ~ thím đóng vai tao nhả chắc hẳn không có vấn đề gì!! Tiểu Hi Hi thì sao? Ai da mỗi lần đọc tên của thím đều giống như cười hì hì vậy hahahahaha...”

“...” cái này rốt cuộc có gì buồn cười...

“Ừm, sao tôi cảm thấy so ra tính cách tôi chỉ phù hợp đi đóng thụ?”

“Vậy cứ quyết thắng xông lên đi!!”

“Nhưng bọn họ hẳn phải chọn ra công thụ rồi chứ...”

“Phải tin tưởng chính mình! Như ERKE vậy đó! (*ERKE là một nhãn hiệu quần áo có chủ trương khuyến khích thái độ lạc quan như ánh dương, Hi cũng có nghĩa là ánh dương*) Nói chung cứ tự tin lên, dù không qua được vòng tuyển chọn cũng không sao cả, coi như đi giao lưu văn nghệ chút thôi là được mà ~”

“Hay là thôi vậy...Tôi chọn nhân vật thị vệ nha...Thử đóng nhân vật khác xem thế nào ~”

“Vậy cũng được ~~ hehehe...Tiểu Ảnh ~~~~”

“Tôi chọn công phụ thứ nhất...” âm thầm rùng mình một cái, Hàn Tịch bất đắc dĩ giương cờ trắng, thực ra cậu chỉ muốn làm vai quần chúng thôi...

“GJ! Chúng ta giải quyết ổn thỏa chuyện này rồi!! Vậy tất cả mọi người ai về nhà nấy, à quên! Mọi người trở về tích cực luyện tập lời thoại nha ~()/~ giải tán ~~~ ”

Cây đổ bầy khỉ tan, à không, là sếp lớn out rồi mọi người cũng lục tục rời đi, trong kênh nói chuyện của YY chỉ còn lại tro trọi một mình Hàn Tịch nằm giả chết.

Thân làm một hậu kì phải nắm rõ được nội dung của kịch bản, nếu như đã đồng ý nhận chế tác “Gió thổi trên đồng”, vậy thì phải chu đáo tỉ mỉ đến cùng. Đồng hồ trên máy tính bây giờ là 12:54 đêm, từ lúc không làm kịch đến nay, Hàn Tịch hiếm khi thức đến giờ này. Day day huyết thái dương, Hàn Tịch quyết định trước tiên đi đọc lời thoại của công phụ số một xem sao.

Không xem thì thôi, vừa nhìn thấy Hàn Tịch đã cảm thấy vui mừng. Công phụ số một đất diễn ít đến thăm thương, vài câu dùng để thử âm đã chiếm chừng phân nửa số thoại rồi.

“Tần nhi, chờ ta trở lại, sau đó chúng ta cùng nhau đi khắp giang sơn tráng lệ này, có được không?” (thâm tình hẹn ước khi biệt ly)

“Buông hấn ra!” (lo lắng căng thẳng)

“Ha...Thực lực của Vương gia, Tiêu mỡ tất nhiên hiểu rõ. Nhưng Tề Tần, ta không thể nhường cho người.” (ánh mắt sáng quắc kiên định)

“Sống chết có số, Tiêu mỡ chưa từng sợ hãi!” (phóng khoáng, quyết đoán)

“Hahahaha...Vương gia muốn mạng của Tiêu mỡ, tùy tiện lấy đi cũng được. Nhưng Tiêu mỡ phải nhắc nhở Vương gia, có những thứ, người vĩnh viễn không chiếm đoạt được đâu!” (không sợ hãi đối mặt với Tề Tần Vương gia, giọng điệu thoải mái)

“A...hự...” (bị Tề Tần Vương gia đâm chết)

“Tần nhi...thực xin lỗi...lời hứa của ca ca...đành phải nuốt lời rồi...” (hấp hối kiệt sức)

Lời thoại đơn giản hơn cả dự kiến của Hàn Tịch, có điều nhớ tới tình tiết xuất hiện của nhân vật, cậu lại không ung dung nổi. Vị công phụ này là người duy nhất đối đầu với công chính, vậy rõ ràng nếu muốn đóng nhân vật này, cậu nhất định phải vượt qua được áp lực diễn chung với Minh Âm mới được.

Hàn Tịch ở trong giới võng phối đến tận bây giờ, chưa từng ngần ngại lo lắng đóng cặp với người khác, cần hung ác liền hung ác, thời điểm nên xác xược tuyệt đối không hạn chế, trái lại khí chất của Hàn Tịch thường xuyên lấn át đối phương. Nhưng Minh Âm không phải người khác, cho dù không sợ trời không sợ đất, khí chất cường công của đại thần từ xưa tới nay cũng không thể coi thường. Tự đáy lòng Hàn Tịch căn bản không muốn bị khí thế của người khác chèn ép chút nào.

Buổi tuyển chọn nhân vật được ấn định vào 7h tối hai ngày sau, Hàn Tịch tính toán một chút, trừ đêm nay, chỉ còn ngày mai cùng sáng ngày kia để luyện tập.

Thời gian ngắn ngủi, nhân vật mang tính thách thức. Hàn Tịch vẫn không do dự mà lựa chọn đối đầu. Cùng với Minh Âm đại thần trong truyền thuyết diễn chung, chỉ nghĩ thôi cũng thấy thực thú vị.

5. Chương 5: Nhất Minh Kinh Nhân [1]

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(tài năng một khi đã biểu lộ ắt làm người ta kinh ngạc)

Kênh YY Phù Thế Phàm Âm.

“Giao chiến với kẻ địch, chuẩn bị bắt đầu! Chúng ta phải dùng đội hình mạnh nhất, dũng mãnh đánh thẳng vào lòng địch! Tự làm ta mạnh, suy yếu kẻ địch!”

“...Cái đó, chúng ta với Thần Chi Quang hiện tại là quan hệ đồng minh mà...Nói kẻ địch thật sự hơi...”

“Trật tự cho chế!”

Cộng Cổ nào đó nghe tiếng lập tức héo rũ.

“Bây giờ mọi người nghe theo lệnh tôi! Bắt đầu điểm danh, hô to rõ ràng, hiểu chưa?”

“...”

“Không nghe thấy gì?”

“Hiểu rồi!!”

“Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang, có!!!!

~~”

“...”

“Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ.”

“Có...”

“Đại lão gia giọng điệu của anh thế là sao hả?? Chưa ăn sáng sao??? Hô lại!!! Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ!”

“Có!!...Mà bây giờ là buổi tối rồi mà.”

“Trật tự cho chế!”

“...”

“Hoa Tiểu Miên.”

“...Có ~”

“Tiểu Miên à! Với tư cách là nữ nhi mị chính cánh, mình cũng phải có ý chí chiến đấu hiểu không? Cũng phải có khí thế rõ chưa?”

“Hiểu...hiểu rồi!”

“Lại lần nữa! Hoa Tiểu Miên!”

“Có!”

“Tốt lắm! Khánh Trúc Vô Hoan!”

“Có!! Báo cáo, thím đọc sai rồi, chữ Khánh tên tôi là [qìng] không phải [qìn]”

“Fuck!!! Gia đây mù chữ đấy thím làm gì được tôi? Tiếp theo! Thì Hi!”

“Có!”

“Không tôi! Nguyệt Vô Ảnh!”

“Có.”

“...”

“Khụ, vậy cũng được.”

“Cmn sao lại bắt công thế, vì sao Vô Ảnh có thể tùy tiện đáp lại là được!!! Ông đây không phục hừ hừ hừ hừ!!”

“Ông làm được hậu kì không?”

“...Thực xin lỗi, Vô Ảnh, tôi sai rồi QAQ”

“Ừ.”

“Khụ khụ! Xem ra tất cả mọi người đều dâng tràn ý chí chiến đấu! Xúc cảm mãnh liệt! Lại nghe theo khẩu lệnh của tôi! Nghỉ! Nghiêm!”

“...”

“...Thỏ à...thật sự phải làm vậy sao?”

“Gọi tôi là tư lệnh đại nhânnnnn”

“Vâng, sếp Thỏ! Rõ, sếpThỏ!”

“...”

“Lại nói, vì sao muốn tranh vai diễn với người ta, mà không tranh thủ thời gian đi tập thoại, lại ở đây làm cái quái gì vậy...?”

“Trật tự!”

...

Phải, hết thấy đều rất êm đềm.

Buổi tối trước 7 giờ, tổ đặc nhiệm của Phù Thế Phàm Âm đã nài nịt gọn gang hàng ngũ chỉnh tề mà vào kênh YY của Thần Chi Quang.

(o)

Có cảm giác như thím Lưu vào sân lớn nhà quan vậy! Thật hoành tráng...!

(Lưu mỗ mỗ tiến đại quan viên là một cảnh trong “Hồng lâu mộng” của Tào Tuyết Cần, ý chỉ như người quê lên tỉnh, thứ gì cũng mới lạ đẹp đẽ.)

Hàn Tịch trông người ta trang trí xa hoa muôn phần, kênh YY đậm vẻ tráng lệ, trong lòng từ từ dâng lên ưu sầu nhàn nhạt. Nghĩ tới kênh YY nhà mình – chỉ có đùa giỡn linh tinh, tụ tập hảo hán, màn trời chiếu đất...Biệt thự cùng nhà tranh đối lập đến cùng cực làm cho người ta phải lặng thầm khóc đến ngàn dòng sông.

(Vô ngữ lệ thiên hành nước mắt âm thầm chảy ngàn sônglà một câu trong bài “Hương hoa lê” – Lý Vũ Xuân)

Mấy người vừa vào kênh YY của đối phương, lập tức đã được chuyển sang một phòng nhỏ cài mật khẩu. Nhất thời không ai lên tiếng, không khí trở nên xấu hổ, lại càng lúng túng thêm.

Tổ thảo luận Phàm Âm tiến công.

Nhánh Cỏ (Tra Thảo ,chữ “Tra” còn có nghĩa là căn bã như trong tra công): đậu móa, cái quái gì vậy, đối phương có tận 14 người! Mẹ nó gấp đôi chúng ta luôn!

Con Thỏ: chú ý động tác mồm, làm nhụt nhục khí quân mình là sao!

Nhánh Cỏ: QAQ...nhưng mà bọn họ đông thật mà

Hoa Tiểu Miên: hu...tôi hơi hồi hộp o()o

Con Thỏ: bé yêu đừng lo lắng, không có việc gì đâu

~Nhánh Cỏ: [khóc lớn] đối xử bất công!

Con Thỏ: →_→ có giỏi thì anh biến thành gái thử xemm ~ làm đi làm đi

~Nhánh Cỏ: QAQ

Thì Hi: hu...thực ra tôi cũng hơi lo lo

Con Thỏ: =3= thân ái, tự tin lên nào!

Nhánh Cỏ: QAA bắt công quá đáng, thím ấy cũng đâu phải con gái!

Con Thỏ: có giỏi anh cũng biến moe đi ~ làm đi làm đi

~Nhánh Cỏ: người ta muốn bãi công [khóc lớn] %>_<% (luân gia là “người ta”, thường được các em gái dùng kiểu nũng nịu)

Con Thỏ: →_→ hừ! Thực buồn nôn! Ở đâu ra thằng cha giả gái trà trộn vào đoàn mình vậy!

Nhánh Cỏ: ...

Hàn Tịch ngẩng ngửa trần nhà, hôm nay thời tiết thật đẹp, haha...

“Các thím bên Phàm Âm đến rồi ~ mọi người mau ra chào đón làm quen đi ~ ”

Bên trong YY rất cuộc có người lên tiếng, lập tức tất cả mọi người đều như được lên dây cót mà chào hỏi rộn ràng. Cái gì mà “Mẹ ơi tôi thường nghe kịch của thím lắm” “Tôi rất thích thím đóng XX”, nhiệt tình giống như đồng lương mấy trăm năm chưa gặp, riu rít không ngừng. Đối với sự chào mừng nồng nhiệt của Thần Chi Quang, Con Thỏ còn có ý đăng trong tổ thảo luận ba chữ tóm tắt – “Hừ! Dối trá!”

Đám Con Thỏ nhanh chóng được quản lý của đối phương đặt ID thành màu xanh lá, căn phòng nho nhỏ lập tức biến thành một miền lục lục lam lam, thoát nhìn giống y như lính tráng trong chiến hào. Hàn Tịch chăm chú nhìn số ID đông đảo trong phòng một lượt, cũng không thấy bóng dáng Minh Âm. Lúc này đoàn bên kia dường như cũng phát hiện chuyện này, vì thế mọi người đều đồng lòng cảm khái “Đại thần đúng là đại thần” linh tinh.

Chốc lát sau chủ đề chính thức rất cuộc được mở màn, một cô gái bên Thần Chi Quang có ID “Tương Bộ Sở” lên tiếng điểm qua thể lệ một chút, hai bên đều nắm rõ, sau đó trận chiến tranh đoạt nhân vật chính thức nổ súng.

“Trước tiên tôi tự giới thiệu một chút, tôi là Tương Bộ Sở, là biên kịch và đạo diễn lần này. Chắc hẳn mọi người đều đọc qua rồi, chúng ta liên cứ như vậy mà tới đi. À phải rồi, bởi vì tất cả đều chưa quen thuộc lắm, nên mỗi lần lên tiếng, đề nghị mọi người để thêm ID của mình nha.”

“Xin hỏi ~ bắt đầu từ nhân vật nào đây?” bất kể tình huống diễn biến ra sao, Con Thỏ đều có thể bảo trì 100% giá trị năng lượng sống.

“Tôi là biên kịch không tham gia thử âm, nếu không để tôi quyết định thứ tự trước sau nhé? Mọi người thấy sao?”

Đề nghị được nhất trí thông qua.

“Vậy thì đầu tiên là tiêu cực cực chủ đi ~ ”

Trong tổ thảo luận nhốn nháo hẳn lên, mở màn là Cỏ Bên Bờ khóc than thảm thiết, bối cảnh là Con Thỏ dụ dỗ uy hiếp, khép lại là sự an ủi động viên của mọi người. Cuối cùng, Cỏ Bên Bờ mang theo nỗi niềm chua xót leo lên trên bảng tên.

Trên bảng tên chỉ có hai người, ID người còn lại Hàn Tịch chưa từng nghe tới, trong tổ thảo luận Con Thỏ cũng tỏ ý đó chỉ là một đàn em chưa có tên tuổi, để cho Cỏ Bên Bờ không lo lắng. Cỏ Bên Bờ được khích lệ nhiệt tình, để lại một câu “Dễ như ăn bánh! Xem anh đây!” rồi không còn động tĩnh, có lẽ là đi chuẩn bị lời kịch.

Lời thoại thử âm của tiêu cực cực chủ không nhiều lắm, mở đầu là điệu cười cuồng loạn tàn khốc “hahaha-hahaa”, sau đó ra vẻ đạo mạo đôi câu, thêm năm, sáu lời kịch cấu kết với mụ già độc ác mà thôi.

Ngoại trừ việc lo lắng Cỏ Bên Bờ không làm tốt đoạn cười cuồng loạn ra, những mặt khác Hàn Tịch đều rất yên tâm. Trên thực tế, biểu hiện của Cỏ Bên Bờ không hề vượt quá dự đoán của Hàn Tịch.

Cỏ Bên Bờ mở miệng cười một tràng, muốn khí thế không có khí thế, đòi oai dũng cũng không ra oai dũng, đừng nói cuồng loạn tàn khốc, quả thực y như lão già hèn mọn bỉ ổi cười gian trá thì đúng hơn...

Mở màn như thế hoàn toàn “quyến rũ” không ít người, bình luận YY chẳng nhẹ tay chút nào “ahahahaha” “23333 (emo cười lẫn lộn)”, một đám người Phù Thế Phàm Âm lâm vào trạng thái che mặt xấu hổ, mợ nó thắng cha này là ai vậy, chúng tôi không quen nha.

So với màn thể hiện buồn cười của Cỏ Bên Bờ, vị CV nho nhỏ không tên tuổi bên kia lại làm tốt hơn nhiều, cười phá lên mạnh mẽ muôn phần, thời điểm nên chính nghĩa rất chính nghĩa, khi cần ác độc tuyệt đối không để lộ ra chút hèn mọn bỉ ổi nào.

Cỏ Bên Bờ ủ rũ rút khỏi bảng tên, một mình trốn vào góc giả làm cây nấm. Trong tổ thảo luận Con Thỏ trắng trơn thực thi chính sách nhỏ cỏ tận gốc, đánh chó mù đường, bỏ đá xuống giếng cho hả giận! Sau một hồi tổng sỉ vả hành hạ, mọi người lại hân hoan đón mừng vòng tuyển chọn tiếp theo.

“Nhân vật tiếp theo, thị vệ của Vương gia. Các thím thử âm mời lên bảng tên.”

Tính cả Thì Hi, trên bảng tập hợp bốn người. Sau một phen cổ vũ khích lệ trong tổ thảo luận, Thì Hi hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang xông ra trận.

Trước nay Thì Hi chỉ đóng một kiểu nhân vật thiếu niên vui tươi rạng rỡ, lần này lại muốn thử sức với vai thị vệ máu lạnh giết người như ngóe. Trong quá trình thử âm, Thì Hi đã rất cố gắng đè giọng thật thấp, hơn nữa xây dựng hình tượng máu lạnh, nhưng cuống họng trời sinh đã thế, chất mạnh mẽ thanh xuân nhất thời khó mà rũ bỏ được.

Thì Hi không ngoài dự tính cũng bị pass, đám Phàm Âm dụ dàng an ủi đủ kiểu. Loại đối đãi vô cùng khác biệt như vậy làm cho Cỏ Bên Bờ vất vả lắm mới khôi phục được bình thường lại nước mắt lưng tròng chạy tới góc nhà vẽ hình tròn.

Những nhân vật tiếp theo, người cạnh tranh càng lúc càng nhiều. Vượt quá dự kiến của bên Phàm Âm chính là mụ già độc ác, rõ ràng có tới bốn người tham gia thử âm, có điều dù đối phương sừng sững siêu cường ra sao, cũng bị Con Thỏ làm cho trời kinh quỷ khiếp mà đẩy xuống dưới – Con Thỏ vừa thử âm xong, ba người kia phi thường quyết đoán, lập tức bỏ cuộc.

Trận chiến giành vai nha hoàn cũng rất kịch liệt, giọng Hoa Tiểu Miên tuy dụ dàng, nhưng lại thiếu đi vẻ hoạt bát lanh lợi. Mất thấy Tiểu Miên sắp bị loại, Con Thỏ lại lần nữa hùng dũng lên bảng, không chút keo kiệt thể hiện thực lực mạnh mẽ của mình, vừa có thể đóng mụ già độc ác vừa diễn được em gái loli trẻ trung, ngay cả Hàn Tịch cũng không nhận được mà tỏ ý “Hôm nay mở rộng tầm mắt.”

Vai nha hoàn như hoa rơi vào tay Thỏ gia, Con Thỏ lập tức hóa thành Chiến thần, trong tổ thảo luận liên tục nhận được vãi lạy. Hàn Tịch cũng gửi biểu tượng ngón tay cái thể hiện ngợi khen của mình.

Cuối cùng cũng tới màn tuyển chọn công phụ, Hàn Tịch rõ ràng cảm giác được bên trong YY sự chờ mong của mọi người đều cao thêm một bậc.

Cũng khó trách mọi người hứng thú với hai vai thứ này như vậy, vốn giới vông phổi bây giờ ngập tràn không khí trọng nam khinh nữ – nhất là giọng công quyến rũ, tùy tiện xuất hiện một người không tề đã có cơ hội được các em gái phóng thành trăng sao trên trời. (Chúng tinh phủng nguyệt : sao quần tụ làm nên trăng, ý chỉ người quan trọng, nòng cốt)

“Mọi người bên dưới đều mong chờ giọng công nha ~~ số hai trước nhé ~~”

Trên bảng tên nhanh chóng xuất hiện ba người, Khánh Trúc Vô Hoan đứng đầu tiên. Tổ thảo luận một hồi căng thẳng, Khánh Trúc Vô Hoan ngược lại gửi lên một biểu tượng mặt cười, sau đó bình tĩnh lên tiếng.

“A...Rượu gặp tri âm ngàn chén ít, các hạ nói như vậy, chỉ sợ xa lạ rồi.”

(Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu là câu thơ trong “Xuân nhật Tây hồ ký” của Âu Dương Tu)

Chỉ một câu ấy thôi, tựa như làn gió thổi qua.

“Tình này cảnh ấy, mỗ chỉ muốn trích dẫn một lời của người xưa – ta mặc dù không thông tuệ sánh bằng Sư Khoáng [2], nghe cung đàn cũng hiểu được nhĩ ý”(Ngã tuy bất cập Sư Khoáng chi thông, văn huyền ca nhĩ tri nhĩ ý nghĩa là thấu hiểu được nội tâm, suy nghĩ bên trong)

Hàn Tịch âm thầm tán thưởng, quân tử như ngọc, chỉ e cũng chỉ như vậy là cùng mà thôi.

Bạch Quân Ngọc đóng công phụ số hai, lời thoại phần lớn là thơ ca, nhân vật yêu thích nghiền ngẫm thi thư, chính là một vị công tử văn chương dạt dào.

Giọng của Khánh Trúc Vô Hoan căn bản đã đậm chất thư hương (dòng dõi Nho học), đóng Bạch Quân Ngọc, thực sự dễ như trở bàn tay.

Quả nhiên, phản ứng trong YY rất tốt, bình luận ngập tràn tiếng hưởng ứng cùng hoa tươi, mà cũng cảm nhất phải kể đến Con Thỏ, thiếu điều lật cả mái phòng YY của người ta lên luôn.

Những người sau biểu hiện không tồi, nhưng trước sau vẫn không sao vượt qua được khí chất văn nhã từ xương tủy của Khánh Trúc Vô Hoan, cuối cùng, Khánh Trúc Vô Hoan dễ dàng được nhận vai.

Tổ thảo luận Phàm Âm tiến công.

Con Thỏ: có một câu rất hay! Áp lực cuối cùng cũng chỉ là mây bay!! Ảnh baby ông lên đi đừng sợ!! ~ ()/~Bọn tôi sẽ là hậu phương vững chắc cho ông!!

Hoa Tiểu Miên: Vô Ảnh cố lên

~Khánh Trúc Vô Hoan: cố gắng lên

Nhánh Cỏ: tốt lắm!!! Vô Ảnh! Ông cố lên nha ~ đừng làm anh đây mất thể diện đó!

Con Thỏ: sao em lại nhớ chính ai đó là người ném bay mặt mũi của chúng ta cơ mà →__→

Nhánh Cỏ: ...anh sai rồi QAQ

Tóm lại, đến phiên Hàn Tịch lên bảng tên rồi.

Trên bảng tên không một bóng người.

Hiện trường một mảnh gió lạnh đìu hiu.

Con Thỏ: phốc...ý là để cho Tiểu Ảnh nhà mình biểu diễn solo hay sao?

Nhánh Cỏ: có cảm giác như Hoàng Kế Quang [3] lấp lỗ châu mai.

Con Thỏ: em còn như Đồng Tồn Thụy [4] phá lô cốt đây này →__→

Con Thỏ: lại nói anh học được ở đâu từ “có cảm giác” đoạn chính như thế →__→

Nhánh Cỏ: Vô Ảnh!!! Ông kiên cường lên nhé!!! Bọn tôi rút lui trước đây!!

Con Thỏ: đậu...

Hoa Tiểu Miên: phốc

~Khánh Trúc Vô Hoan: ^__^

Một thân một mình lẻ loi trên bảng tên, Hàn Tịch vẫn rất bình tĩnh, thực sự đó.

“Chỉ có mình tôi? Tôi là Phàm Âm Nguyệt Vô Ảnh.”

Vốn khung bình luận của YY đang yên tĩnh lập tức trở nên khí thế ngất trời.

Kẹo Bông Gòn [5] : ôi mẹ ơi!! Hậu kì đại nhân??

Tương Bộ Sở: là thật sao!

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: Tiểu Ảnh ông mạnh dạn bước tiếp đi
tiến lên phía trước

~~ đừng chùn bước

~~ (câu hát trong bài “Em hãy dũng cảm tiến lên phía trước” nhạc film Cao lương đỏ)

Kẹo Bông Gòn: phốc...ca từ này...hahahahaha, thực ngại quá tôi đang hát theo này...

Gió thổi Tiêu Tương (tên một tiểu thuyết) : hậu kì đại nhân thật can đảm!!!

Kẹo Bông Gòn: hậu kì đại nhân thực sự muốn đóng Tiêu Nặc Ngôn sao!!!?~()/

~Gió thổi Tiêu Tương: thím ở trên về mặt hăng hái vậy là sao...

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: tiến lên phía trước!! Tiến lên phía trước!! Vượt qua sông Áp Lục

~~ (Câu trước là bài “Chúng ta tiến quân trên đường lớn” bản Cách Mạng Đại nhảy vọt, câu sau là bài “Hành khúc quân tình nguyện nhân dân Trung Quốc”)

Kẹo Bông Gòn: ahahahaha...đậu xanh, thím ở trên theo một râu ông nọ cắm cằm bà kia sao!!! Cười chết mất!!

Hàn Tịch nhìn lướt qua bình luận, không thấy có người phản đối, vì vậy tiếp tục lên tiếng.

“Vậy tôi bắt đầu nhé.”

Lời thoại của Tiêu Nặc Ngôn vốn ít ỏi, Hàn Tịch khơi gợi cảm xúc, liền dứt khoát bắt đầu từ câu đầu tiên, một đường thẳng đến “Nhưng Tiêu mỡ phải nhắc nhở Vương gia, có những thứ, người vĩnh viễn không chiếm đoạt được đâu!”

Đúng lúc Hàn Tịch tạm dừng một lát, chuẩn bị đến đoạn bị đâm chết, đột nhiên một giọng nói vang lên, tựa như tổ lốc trong phòng.

“Thanh âm êm tai quá, là CV của Tiêu Nặc Ngôn?”

Đại thần giáng thế, gà bay chó chạy.

[1] Nhất minh kinh nhân xuất xứ từ điển tích của Tề Uy Vương. Tề Uy Vương ham mê tửu sắc, ba năm không thượng triều, đất nước rối ren. Thuần Vu Khôn đổ rằng “Trong nước có con chim lớn, đậu ở Vương Chi Đình, ba năm không bay cũng chẳng hót, hỏi vua ấy là sao?”. Vương đáp “Thử điều bắt phi tắc dĩ, nhất phi trùng thiên; bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân” (chim ấy bình thường không bay, một khi đã bay là lên tận trời xanh; không kêu thì thôi, đã kêu ắt sẽ kinh người). Từ đó Tề Uy Vương siêng năng triều chính, thanh danh vang lừng. Sở Trang Vương cũng có tích tương tự, là “Minh tất kinh nhân”.

[2] Sư Khoáng (khoảng 572 – 532 TCN), còn gọi là Tấn Dã là nhạc sĩ nổi danh thời Tần, sinh ra đã mù lòa. Ông được người đời ca tụng với tài âm nhạc, kiến thức sâu rộng và là một nhà chính trị lỗi lạc.

[3] Hoàng Kế Quang (1931 – 1952) là anh hùng của quân tình nguyện Trung Quốc, được Triều Tiên phong “anh hùng dân chủ nhân dân”. Việt Nam có anh hùng lấp lỗ châu mai nổi tiếng là Phan Đình Giót.

[4] Đồng Tồn Thụy (1929 – 1948) quần mìn quanh mình xung phong xông vào lô cốt địch mở đường máu cho đồng đội. Việt Nam cũng có anh hùng gài mìn phá hủy kho đạn Thị Nghè được biết dưới tên Lê Văn Tám.

[5] Kẹo bông gòn

6. Chương 6: Xin Chào Đại Thần

“Thanh âm êm tai quá ~ là CV của Tiêu Nặc Ngôn?”

Hàn Tịch mất hai giây mới xác định được tình huống trước mắt, hình như, vị đại thần nào đó xuất hiện rồi.

Hàn Tịch vô cùng không muốn thừa nhận, vào lúc cậu nhận ra chủ nhân của giọng nói này, cậu vô thức

nghĩ rằng, có thể dùng giọng điệu moe theo cách ngang ngược khí phách đến vậy, không hổ là Minh Âm.

Thôi được, trọng điểm bây giờ không phải là cậu nghĩ thế nào, mà là làm sao để đám con gái điên cuồng này bình thường trở lại đây.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: đại thần???

Lấy phản ứng của Con Thỏ làm chuẩn, màn hình thê thảm đầy rẫy dấu chấm than, cộng thêm những từ ngữ đặc biệt nào đó biểu lộ sự kích động.

Lúc này Hàn Tịch cảm thấy thực may mắn, may mà bây giờ dùng hình thức bảng tên, may mà trên bảng tên chỉ có một mình cậu, cũng may mấy vị áo vàng áo cam (quản lí kênh)[1] quên mất mình có thể lên tiếng nói chuyện, tóm lại, thật may, màng nhĩ của cậu tới giờ vẫn chưa tổn hao chút nào.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: ôi ôi ôi ôi!!!! Đại thần!!! Anh cũng đến sao ~()/~ em phấn khích quá đi!!! Phấn khích quá huhuhuhuhuhu...

“Sao tôi không thể tới? Haha...đến thăm các thím một chút.”

Hàn Tịch không biết có phải người được gọi là đại thần đều thích dùng loại giọng điệu kêu gọi này để trêu chọc người khác, nhưng cậu biết rất rõ, mắt của cậu sắp bị bình luận ào ào chọc mù rồi.

“Ừm...được rồi, tôi đặc biệt tới xem người diễn chung với mình đó.”

Hàn Tịch không đơn giản nghĩ “diễn chung” là người cùng phối âm đầu, “diễn chung” này nhất định là đối thủ đóng cùng...

“Là người trên bảng tên phải không? Khí chất không tồi nha ~”

Nhìn đi, chưa gì cậu đã trúng đạn rồi.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: ~()/~ đại thần đây là Vô Ảnh nhà bọn em! Anh biết Vô Ảnh không?

Hàn Tịch đỡ trán, Con Thỏ bà đang đi chào hàng sao?

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: ~()/~ đại thần ơi!!! Vô Ảnh nhà bọn em rất moe đó nha!!!

“Nguyệt Vô Ảnh? Tôi biết đó nha ~ chế tác hậu kì rất tuyệt O(_)O~”

Loại khẩu khí chưa thỏa mãn này, nhất định là nghe nhầm rồi.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: ~()/~ đại thần mau mang Vô Ảnh nhà bọn em về nhà đi!!! Cậu ta là nhân sĩ toàn năng toàn diện đó!!! Vô Ảnh đó!! Anh xứng đáng có được nha!!

Cái đề tài này chẳng hay ho chút nào. →_→

“Haha...”

Tiếng cười tràn đầy mà đẹp dễ mang theo âm hưởng trầm thấp quyến rũ, Hàn Tịch cảm thấy mình bắt đầu hiểu được, vì sao nhiều người như thế si mê giọng nói này, hơn nữa mãi mãi cũng không thể thoát ra được.

“Đậu móa!! Hôm nay có bão hay sao!! Đại thần thím lên YY rồi??”

Giọng nói của một em gái đột nhiên vang lên, cắt đứt mạch suy nghĩ của Hàn Tịch. Cậu lướt qua danh sách hội viên trong phòng, quả nhiên một đồng người nghe hơi mà đến, hơn nữa đều là cấp quản lý. Hiện trường bắt đầu biến thành nơi “thăm hỏi đại thần”, Minh Âm nổi bật đến tột bậc, riu rít xung quanh vô số lời hỏi han, vẫn phóng khoáng ung dung trả lời, làm cho Hàn Tịch không khỏi thán phục.

Hàn Tịch có ý trở về kênh YY của đoàn, nhưng thấy bình luận phía trên vẫn tràn ngập các loại ân cần thăm hỏi đại thần của Con Thỏ, cuối cùng quyết định cùng cô chờ tới khi đại thần rời đi.

Đám người trong tổ thảo luận cũng là cảnh tượng sung sướng hân hoan, cái này cũng nhờ công của Con Thỏ, giống như chỉ trong một khắc toàn bộ Thế giới đều biết hôm nay đại thần quang lâm (hoàng tộc, thường là Hoàng Thượng, hạ cố đến đâu) kênh YY của Thần Chi Quang.

Ngây người trên YY một hồi, mắt thấy chủ đề biến hóa từ “đại thần lên YY rồi” đến “gần đây đại thần làm những gì” lại tới “kịch mới của đại thần”, Hàn Tịch cảm thấy đầu ong ong, vì vậy dứt khoát tắt âm thanh của YY đi – Thế giới một mảnh an bình, thực tốt.

Thời gian rảnh rỗi Hàn Tịch thích nghe kịch, nhưng không phải lúc nào cũng tìm được bộ mình thích, bản cùng bắt đầu dĩ đành phải thường xuyên ôn tập một chút “bí quyết nghiệp vụ”. Hiện tại cậu đang nghe “Hiệp lộ tương phùng” của Vô Cam và Trà Sữa Hương Cỏ. Trong nguyên tác hai nhân vật chính vốn là đối thủ một mất một còn, không đánh không quen, dần dần lại nảy sinh tình cảm, nhưng bởi vì thế lực hai phe không thể dung hòa một chỗ, cuối cùng tự tử bên nhau.

Đầu năm phổ biến cường cường, Vô Cam cùng Trà Sữa Hương Cỏ cũng là CV nổi tiếng, vì vậy sau khi kì thứ nhất được phát hành quả thực khiến cho giới võng phối hưng thịnh hẳn lên.

Hàn Tịch không thích kịch truyền thanh bối cảnh hiện đại cho lắm, nhưng cậu lại mê mẩn “Hiệp lộ tương phùng”, cậu rất ưng màn kết thúc của kịch – khói lửa phân tranh ngút ngàn trời đêm, hai người thấy kẻ những vết thương rướm máu trên người mà dựa sát vào nhau. Ngay giữa vòng vây của anh em, công nắm

lấy tay thụ, nói “Tiếc rằng khói lửa như vậy, sang năm không thể nhìn nữa rồi”, thụ khẽ cười, đáp lại “Còn có kiếp sau”.

Khó có thể diễn tả được cảm thụ chân thật của bản thân, bởi vì một màn ấy thật sự đẹp đến mức ngôn ngữ không làm sao hình dung nổi. Đôi khi Hàn Tịch cũng nghĩ, nếu có một ngày, mình có thể cùng một người cùng nhau đóng chung bộ kịch như thế, cậu rửa tay gác kiếm cũng không nuôi tiếc.

Đương lúc thở dài, YY của Hàn Tịch lại réo gọi điên cuồng.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: ông đâu rồi??

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: đậu móa!! Thời khắc mấu chốt đừng có biến mất chứ!!!

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: đại thần gọi ông kiaaaaaaa!!!!

Hàn Tịch không muốn chút nào, nhưng vẫn ngoan ngoãn trả lời Con Thỏ.

Nguyệt Vô Ảnh: vừa tắt loa đi

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: ...

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: thánh!!! Ông thật sự là thánh rồi!!! Mau bật loa đi, đại thần đang vẫy gọi ông...

Hàn Tịch bật loa của YY, thuận tiện nhìn lướt qua bình luận, dường như toàn bộ nội dung đều là “Vô Ảnh đại nhân afk?” “chuyện gì xảy ra thế” “Vô Ảnh đại nhân chắc sẽ không bị sập mạng nha” các loại. Tiếp đó Hàn Tịch lại chứng kiến một câu của Con Thỏ “Vô Ảnh vừa đi vệ sinh ~ bây giờ đã trở lại rồi ~”.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: mau nói gì đi chàng ~~~

Hàn Tịch căn bản không nắm bắt được chủ đề đã biến hóa ra sao, nhưng Con Thỏ thấy cậu không trả lời sẽ hóa thú, đành cam chịu mà lên tiếng.

“Xin chào”

“Chào cậu ~”

Đại thần vui vẻ đáp lời, làm cho Hàn Tịch lần đầu tiên sinh ra cảm giác không được tự nhiên.

Bánh Bao Canh[2]: đậu móa đậu móa đậu móa!!! Biểu hiện bình đàm ngốc moe thế này là sao...máu mũi của tôi...

Tương Bộ Sở: tại sao có cảm giác hậu kì đại nhân nhập vai rồi ~~~~=V=

Kẹo Bông Gòn: mẹ ơi!! Đây là chuẩn bị tỷ thí hay sao???

Thanh Âm Du Dương: che mặt ~~~!! Sao người ta cảm thấy moe quá đi!!!

Hàn Tịch vẫn im lặng như trước, cậu thật sự không am hiểu cách đối phó tình huống như vậy.

“Đây là đang e then ư?”

Bình luận lại bùng nổ lần nữa, chủ đề của mọi người căn bản đều là “hậu cung của đại thần lại sắp có thêm một em thụ”.

Nếu sử dụng tình tiết trong kịch đam mỹ, vậy thời điểm này cậu hoặc là nũng nịu một câu “Quý sứ ~ người ta đâu có then thùng”, không thì ngạo kiều nói một câu “Đại thần mong anh tự trọng”, có lẽ đều mang lại phản ứng không tồi, đáng tiếc Hàn Tịch lại là người không thích đùa giỡn người khác, cũng không ưa người ta trêu chọc mình, vì vậy cậu lại rơi vào yên lặng, bỏ trốn thôi.

Trước khi trốn vẫn không quên tạo cho mình một đường lui.

Nguyệt Vô Ảnh: đúng như họ nói, tôi đi vệ sinh rồi.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: ...

Cơ hội dụ dỗ đại thần lớn như thế vỡ tan trước mắt, Con Thỏ lặng thầm lệ rơi đầy mặt. (nguyên văn tác giả dùng Nội ngư [Nèi niú] gần âm với Lệ rơi [Lèi liú], đây là từ mạng phổ biến)

Thực ra cô cũng không cần đau lòng, bởi vì YY của Hàn Tịch lại cúc cu vang lên, cậu mở ra, khung tin nhắn kết bạn hiện bốn chữ lớn, “Tôi là Minh Âm”.

Hàn Tịch do dự một chút, add thêm đối phương, trong ghi chú viết hai chữ, Phiên Phúc.

[1] Màu áo trong YY: trước tên mỗi người sẽ có một biểu tượng cái áo (hoặc cái đầu) nhỏ với các màu khác nhau, biểu thị các chức vụ quyền hạn khác nhau. Các quản lí có thể nói bất kì lúc nào, hội viên được nói

tùy theo cài đặt, còn lại chỉ được nghe và bình luận bằng chữ.

Áo đen: quản trị viên quản lý của YY

Áo tím (OW): chủ kênh có quyền hạn lớn nhất trong kênh, có thể phân phối quyền hạn cho người khác

Áo cam (VP): phó kênh, có quyền hạn ngang ngửa áo tím, trợ giúp áo tím quản lý kênh

Áo vàng (MA): quản lý các kênh nhỏ, có quyền hạn thêm thành viên

Áo đỏ (CA): quản lý kênh nhỏ

Áo hồng (CA2): quản lý kênh nhỏ cấp 2

Áo lam (R): hội viên bình thường, có thể tùy ý ra vào kênh, phòng (trừ kênh có mật mã hay hạn chế số lượng)

Áo lục (VIP): VIP, có điểm cống hiến

Áo xanh lá phát sáng (G): khách mời có quyền hạn như hội viên, out kênh vào lại chỉ tính là khách qua đường

Áo trắng (U): khách qua đường, không vào được các kênh hạn chế.

[2] Bánh bao canh là loại bánh bao nhỏ có chứa nước canh ở trong, khi cắn nước canh sẽ chảy ra

bánh bao canh

7. Chương 7: Tạm Biệt, Đại Thần

Từ lần tụ tập hỗn loạn đó về sau, một thời gian dài Hàn Tịch rất ác cảm với kênh YY đông người. Mãi cho đến lúc Con Thỏ thông báo, vài ngày tới lên Skype (*một ứng dụng videocall*) tập luyện.

So với YY, Hàn Tịch căn bản càng không thích Skype, bởi vì thao tác rất phiền, hơn nữa Hàn Tịch cũng không nhớ nổi tài khoản Skype của mình nữa rồi. Quan trọng hơn là, thời điểm Hàn Tịch gia nhập giới võng phối, Skype đã bắt đầu từ từ xuống dốc, dù luôn nghe người ta bảo “Skype âm thanh tốt” “Skype là đại thần của thời đại này”, nhưng nó đã là quá khứ, có khen ngợi Skype ra sao, Hàn Tịch cũng chẳng có

cảm giác.

(Đây chỉ là đánh giá của bên Tàu, cơ bản người Tàu vẫn thích dùng các sản phẩm trong nước như YY hơn. Mặc dù thời hoàng kim của Skype đã qua nhưng nó vẫn khá phổ biến trên Thế giới.)

Hàn Tịch thắc mắc vì sao lại chạy lên Skype, kết quả Con Thỏ trên YY nghiêm trang nói một câu “Tìm lại cảm giác ngày xưa”.

Hàn Tịch không hiểu, nhưng thanh âm tràn đầy hoài niệm của Con Thỏ không phải là giả dối.

Những khi rảnh rỗi, Hàn Tịch lại đọc “Gió thổi trên đồng”, thực đúng là một câu chuyện đầy máu chó. Thụ Tề Tần vốn cùng công phụ thứ nhất Tiêu Nặc Ngôn là một đôi thanh mai trúc mã trong sáng vô tư, lại vì chuyện gia đình, hai người phải chia lìa rất lâu, về sau thụ gặp Vương gia Hình Tà, Hình Tà lần đầu gặp gỡ đã phải lòng thụ. Bởi tính cách Hình Tà vô cùng tàn độc, tạo thành một mối ngăn cách với Tề Tần, Tề Tần khiếp sợ Hình Tà, một mực chỉ muốn tìm đường chạy trốn. Trong quá trình đó, Tề Tần lại gặp công phụ số hai Bạch Quân Ngọc, Bạch Quân Ngọc thanh tao nho nhã, muôn phần xót thương Tề Tần, mà Tề Tần dần dần cũng bắt đầu ý lại vào hắn.

Một lần tình cờ, Tề Tần vô tình gặp lại Tiêu Nặc Ngôn, hai người nói lại tình xưa, gắn bó khó rời, Tiêu Nặc Ngôn hết lòng muốn cứu Tề Tần khỏi tay Hình Tà, lại bị Hình Tà tàn nhẫn giết hại. Hình Tà bá đạo chuyên quyền độc đoán làm Tề Tần chìm trong tuyệt vọng, Tề Tần nhiều lần tự sát, đều bị Hình Tà kịp thời cứu chữa. Tề Tần toàn tâm muốn chết, thân thể dần dần suy yếu, Hình Tà vạn phần đau xót nhưng chẳng thể làm được gì.

Cuối cùng Hình Tà tỉnh ngộ, bắt đầu tu sửa tính cách của mình, rốt cuộc quyết định trả lại tự do cho Tề Tần, gửi gắm Tề Tần cho Bạch Quân Ngọc, bản thân dẫn quân xuất chinh. Tề Tần dưới sự chăm sóc của Bạch Quân Ngọc sức khỏe dần dần hồi phục, dù được tự do, nhưng tinh thần Tề Tần vẫn luôn thăng thốt không yên, khắc khoải mong nhớ Hình Tà ở phương xa, lại thường nhớ tới sự nuông chiều của đối phương với mình.

Hình Tà chiến thắng trở về, thân mang trọng thương, Tề Tần bất chấp hết thảy tới thăm y, hiềm khích lúc trước tan biến, cuối cùng HE.

Dù tình tiết chẳng ra làm sao, nhưng tác giả lại có văn phong xuất sắc, vì thế coi như câu chuyện này cũng có nét cảm động lại làm cho người ta phải suy nghĩ sâu xa. Kịch thứ nhất của bọn Hàn Tịch chính là nửa trước của kịch bản.

Thời gian trôi nhanh tựa cơn gió, chỉ chớp mắt đã tới thời điểm mọi người cùng nhau tập luyện. Hàn Tịch vẫn duy trì thói quen tốt, đổi một tài khoản Skype mới từ trước, sau đó online chờ Con Thỏ gọi sang. Con Thỏ cũng lên sớm chuẩn bị, cách thời gian hẹn nhau những nửa tiếng, hai người mắt to trừng mắt nhỏ trên Skype.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: Tiểu Ảnh ~ tôi mới tạo một nhóm mới, ông vào nhé?

Nguyệt Vô Ảnh: nhóm gì thế?

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: ôi dào, làm gì mà chả được ~ vào tăng nhân số nha?

Nguyệt Vô Ảnh: cũng được

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: group số XXXXXX, vào rồi đừng có rời khỏi đó ~~~()/~

Hàn Tịch tìm vào nhóm, quả nhiên chỉ thấy hai người trợ trợ, tên nhóm chắc hẳn còn chưa nghĩ ra nên tùy tiện đặt một cái. Theo thói quen chọn cái đặt thành “Tất thông báo nhóm”, Hàn Tịch vứt nhóm này sang tuốt một bên, mặc kệ cho nó tự sinh tự diệt. Chờ tới khi cậu biết được công dụng thực tế của nó mà hối hận, đã là chuyện của sau đó rồi.

Rất nhanh đã tới thời gian hẹn, mọi người đều lục tục online. Đợi tất cả tụ hội đầy đủ, lại xuất hiện vài đoạn chuyện phiếm phiến phức. Mỗi lần như thế, Hàn Tịch đều muốn rằng, một ngày nào đó đoàn của mình lên YY chăm chỉ luyện tập, không lãng phí chút thời gian nào, thật là năng suất.

Tiếc rằng ước mơ vẫn chỉ là ước mơ, vĩnh viễn không có khả năng trở thành sự thực, cho dù có một ngày như vậy thật, đoán chừng hết thấy mọi người sẽ vì luyện tập quá nhàm chán mà từ bỏ mất.

Tóm lại mặc kệ trước đó đùa giỡn ra sao, mọi người cũng đã bắt đầu chuyển sang trạng thái nghiêm túc tập kịch. Bởi vì hầu hết đều là lão làng thân kinh bách chiến, lần tập thoại này đặc biệt suôn sẻ.

Lời thoại của Hàn Tịch không nhiều, phần lớn chỉ là cười ngựa xem hoa*.

Có thể cười ngựa xem hoa cũng là một kỹ năng sống, như Con Thỏ cho dù làm người qua đường cũng có thể chiếu sáng bốn phương, Hàn Tịch lại có thêm mục tiêu phấn đấu – làm sao để cười ngựa xem hoa mà vẫn thể hiện được sự hiện hữu của chính mình...

Dù sao luyện tập thuận buồm xuôi gió, đã là chuyện vui lớn rồi. Hiệu suất của mọi người tốt hơn tưởng tượng của Hàn Tịch, vốn cậu nghĩ tập thoại tối thiểu cũng phải tới ba ngày, kết quả theo như tốc độ hiện nay, chỉ một ngày cũng không có vấn đề gì.

Nội dung kịch nhanh chóng đi tới đoạn đối đầu của Hàn Tịch – Tiêu Nặc Ngôn cùng Minh Âm – Hình Tà, nói là đối đầu, thực ra chính là khẳng khái chịu chết.

Hàn Tịch điều chỉnh cảm xúc, khí thế mạnh mẽ gấp đôi hôm chọn vai mà quát lên câu đầu tiên của đoạn kịch đối đầu.

“Buông hắn ra!”

“Lớn gan xằng bậy! Dám nói như vậy với Vương gia!”

“Lui ra”

“Vương gia?”

“Đừng để ta nói lần thứ hai”

“Dạ!”

“Tiêu Nặc Ngôn, ngươi có tư cách gì đấu với bốn vương?”

“Ha...Thực lực của Vương gia, Tiêu mỗ tất nhiên hiểu rõ. Nhưng Tề Tần, ta không thể nhường cho ngươi.”

“Ngươi không sợ chết?”

“Sống chết có số, Tiêu mỗ chưa từng sợ hãi!”

“Can đảm lắm ~ bản vương tán thưởng sự gan dạ hiểu biết của ngươi. Hôm nay nếu ngươi rời đi, từ nay về sau buông tay Tề Tần, ta tha cho ngươi một mạng.”

“Hahahaha...Vương gia muốn mạng của Tiêu mỗ, tùy tiện lấy đi cũng được. Nhưng Tiêu mỗ phải nhắc nhở Vương gia, có những thứ, ngươi vĩnh viễn không chiếm đoạt được đâu!”

“Tự tìm chết!”

“A...hự...”

“Tần nhi...thực xin lỗi...lời hứa của ca ca...đành phải nuốt lời rồi...”

Lời kịch thử một lần đã đạt làm nhóm em gái trên Skype trầm trồ khen ngợi. Đoạn Tiêu Nặc Ngôn chịu chết đã tập xong, biểu trưng cho việc luyện tập đã đi tới phần cuối, hết thấy quá mức thuận lợi, đến Hàn Tịch đã trải qua nhiều buổi tập kịch cũng có cảm giác như đang mơ.

Chưa tới mười một giờ đêm, các phân đoạn trong kỳ kịch thứ nhất vèo phát đã tập xong. Hợp tác quá vui vẻ, mọi người đều rất high, còn chưa có ý định giải tán. Vì vậy hội chị em lại bắt đầu náo nhiệt, đại thần hát một bài đi ~ đại thần cười khê, lập tức làm say lòng một rổ quần chúng, sau đó đại thần nói muộn quá rồi, hát sẽ làm phiền hàng xóm, vì vậy việc hát hò này trở thành quả bóng, vi vu một cái, đá trúng CV đóng vai thụ.

CV phối âm thụ là Lam Diễm (*ngọn lửa xanh*), là nhân vật vô cùng hot trong giới, là người khá toàn năng, Hàn Tịch thường nghe anh ta đóng kịch hiện đại, hiếm khi thấy anh ta phối cổ phong. Tính cách Lam Diễm chín chắn điềm đạm, trong lúc tập luyện có thể bình tĩnh đối mặt với đại thần và đám em gái ồn ào gán ghép. Thế nên nhận được quả bóng đại thần ném sang, chỉ hờ hững nói “Trong người không khỏe không thể hát được” mà đá quả bóng ngược trở về.

Đại thần lại mở miệng cười haha.

Lập tức Hàn Tịch cảm thấy da đầu bắt đầu căng, không tự chủ được mà có chút chột dạ.

“Đêm nay thật sự không thể hát mà, không thì Vô Ảnh hát đi ~”

→__→

“Tiểu Ảnh ~()/~ hát đi!!! Tiểu Ảnh ~()/~ hát đi!!”

→__→ Con Thỏ bà phần khích cái gì vậy.

“Hình như chưa từng nghe được hậu kì đại nhân hát bao giờ!!”

“Đúng vậy đó ~ hậu kì đại nhân nhất định là thần!! Toàn năng gì đó chính là đây, xin nhận một lay...” (*Thần mã [shén mǎ] đồng âm với từ Cái gì, gì đó [shénma]*)

→__→ quá khen.

“Hậu kì đại nhân hát một bài ~()/~”

“Tiểu Ảnh!! Hát một bài ~()/~!! Tiểu Ảnh!! Hát một bài ~()/~!!”

“Làm sao đây!! Vừa nghĩ tới giọng nói lạnh lùng quyến rũ của hậu kì đại nhân mà hát liền thấy moe không chịu nổi mà ngã xuống đất luôn!! Tôi thấy tôi sắp trở thành fan nào tàn của hậu kì đại nhân rồi! Hậu kì đại nhân ~()/~ đề nghị hát một bài, từ nay về sau máu chảy đầu rơi cũng chỉ là chuyện nhỏ.”

→__→ tôi không có cần đầu của thím nha.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: mau hát đi! Không hát sẽ xiên ông! [dao găm]

Không trâu bắt chó đi cày, bức lương dân làm kỹ nữ.

Hàn Tịch cho rằng mình vẫn có khả năng chống cự một chút nữa.

“Tôi không biết bật nhạc đệm trong Skype như thế nào.”

“Chúng ta sang YY thôi O(_)O~”

Vậy mới nói đại thần thực sự quá phiền phức mà.

Trong kênh YY trò chuyện của Thần Chi Quang, Hàn Tịch tìm rất nhiều ca khúc, lại cảm thấy những bài đó cậu đều không thể hát nổi, lành lăm gáo vỡ làm muối, tùy tiện chọn đại một bài.

Hàn Tịch lên bảng tên rồi, Hàn Tịch mở nhạc rồi, mọi người rất phấn khích, mọi người hết lòng tung hoa.

Hàn Tịch mở miệng, Hàn Tịch cố gắng hát, Hàn Tịch hát xong rồi.

Khung bình luận tĩnh lặng như tờ.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: tôi thực sự không biết sẽ như thế này QAQ tôi sai rồi...

Nguyệt Vô Ảnh: →__→

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: xin lỗi mà!!!! Mong được lượng thứ...

Nguyệt Vô Ảnh: haha

Rất lâu sau đó, khi Hàn Tịch sắp trở thành tượng đá trên bảng tên cho người người ngưỡng vọng, rốt cuộc cũng có người lên tiếng.

“Giọng hát này, rất cá tính. Ừm.”

Đại thần, anh không cần tổng kết, tất cả đều hiểu mà.

“Khụ...Đúng thế đúng thế...Hậu kì đại nhân hát...rất cá tính!”

“Hậu kì đại nhân thật tuyệt!! Quyết tâm làm fan nào tàn!!”

Hàn Tịch ngồi trước máy tính, vốn định biểu lộ một nụ cười cao thượng ảm áp như cao tăng, không ngờ

cơ mặt co rút, cuối cùng vặn vẹo thành một nụ cười kì quái vô cùng. Trong lòng bình lặng như nước mênh mang.

Một bài hát làm tắt luôn tinh thần vui vẻ náo nhiệt của mọi người, vì thế tất cả chuyện trò vài câu, liền tạm biệt nhau. Nếu như bỏ qua quá trình, chỉ đơn giản nhìn kết quả, Hàn Tịch cảm thấy vô cùng hài lòng.

Chưa tới vài ngày, Hàn Tịch lần lượt nhận được âm của mọi người gửi tới, ngay cả đại thần ưa đào hố cũng nhanh chóng nộp âm rồi.

Để báo đáp sự phối hợp thần kì của mọi người, Hàn Tịch quyết định cố gắng hoàn thành bộ kịch này trong thời gian ngắn nhất có thể.

Có một câu thể nào nhỉ, cho tôi một cơ hội hợp tác tốt, tôi trả cho bạn một một phần kỳ tích.

Hàn Tịch quần quật cả ngày lẫn đêm, hết lòng chỉnh sửa bộ kịch, qua ba ngày ba đêm, “Gió thổi trên đồng” đã trình làng.

Kịch vừa đăng lên đã lan truyền xu hướng sét đánh không kịp download, lời khen rải kín trời đầy đất – “Cmn nhóm CV đều quá tuyệt, nghe đến sắp khóc rồi phải làm sao!!” “Quá là hay luôn!”, tất nhiên còn có sự đóng góp của hiệp hội fan nào tàn “Minh Âm đại thần quá giỏi ~()/~ ai ai cũng muốn khen đến ngất trời ~~” “Lam Diễm sama gả cho em ~~”

Hàn Tịch thấy thành quả mình vất vả tạo ra được mọi người hưởng ứng nhiệt tình, trong lòng sinh ra cảm giác thỏa mãn vui vẻ không nói nên lời. Lác đác gặp bình luận khen ngợi chính cậu “Vô Ảnh đại nhân quả nhiên rất chuyên nghiệp” “Giọng Vô Ảnh đại nhân lạnh lùng kiêu diễm, yêu chết mất” “Cmn khí chất của Vô Ảnh đại nhân moe đến sắp nổ rồi! Đóng chung với đại thần làm người ta kích động quá đi mất!!”, Hàn Tịch cũng lặng lẽ bật cười.

Hết thấy đều vô cùng êm đẹp, Hàn Tịch mơ hồ có cảm giác như lần đầu làm kịch, tóm lại tất cả đều nhờ sự phối hợp của mọi người. Nghĩ tới việc hợp tác, Hàn Tịch không khỏi liếc nhìn cái tên nào đó quanh năm tàng hình (*ẩn*) trong danh sách bạn bè trên YY, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn sửa tên ghi chú của hắn đổi về “Minh Âm”.

Sau này chắc có lẽ cũng không còn liên hệ gì nữa, Hàn Tịch nghĩ như vậy.

Xin chào đại thần, tạm biệt, đại thần.

Suy nghĩ của tác giả: tôi đang lấp hố nè, truyện vẫn nằm trong kho bản nháp, nếu có bình luận chưa kịp trả lời xin đừng buồn nha, tôi yêu các thím lắm lắm.

** Đả tượng du (打獵遊) : cưỡi ngựa xem hoa, qua loa qua đường. Một lần truyền hình Quảng Châu phỏng vấn một công dân, hỏi quan điểm của anh ta về những hình ảnh bê bối tình ái vừa khiêu dân vừa bạo lực, anh này cho biết: “Liên quan gì đến chuyện của tôi, tôi ra ngoài đi mua xì dầu”. Từ đó “anh xì dầu” trở thành 1 hiện tượng mạng nổi tiếng.*

8. Chương 8: Có Thể Giúp Tôi Được Không?

Không biết có phải vì lần trước phát hành kịch quá thuận lợi hay không, mà gần đây Hàn Tịch tương đối xui xẻo.

Đầu tiên là những đồ hay dùng không biết đã cất ở đâu, tiếp theo là ví tiền mất tích, sau đó giấy tờ một mảnh cũng không thấy, vừa nghĩ tới việc phải đi làm lại mở giấy tờ đó, Hàn Tịch lập tức mọc thêm một cái đầu nữa rồi.

Hàn Tịch rất ngại đi làm giấy tờ, đại khái là chán ghét thái độ lạnh như băng của nhân viên công vụ ở đó. Trước đây chứng minh thư này nọ của cậu đều là được mẹ dẫn đi làm, nhưng bây giờ cha mẹ quanh năm công tác ở nước ngoài, để lại một mình Hàn Tịch lười biếng ở trong nước. Vốn Hàn Tịch đã đồng ý với cha mẹ sau khi tốt nghiệp sẽ xuất ngoại, cuối cùng Hàn Tịch vẫn từ bỏ, cậu không nỡ rời xa cái ổ nhỏ gần bó với mình lâu như vậy, cũng không muốn thay đổi cuộc sống từ lâu đã như vòng tròn luẩn quẩn của mình. Nói chung, Hàn Tịch không thích thay đổi.

Cha mẹ vắng nhà, hết thầy chỉ có thể dựa vào chính mình. Tự mình chủ động, cơm no áo ấm.

Tiết trời đầu hạ, nói lạnh không lạnh, bảo nóng không nóng, thi thoảng còn lất phất hạt mưa.

Hôm nay trời đổ mưa, mưa phùn rả rích, còn có làn gió nghịch ngợm lướt qua, dù có che ô cũng không tránh khỏi ướt áo ướt quần.

Hàn Tịch cẩn thận từng li từng tí che chắn cho sổ hộ khẩu, chạy tới đồn công an cách nhà khá xa. Người đối diện quả nhiên trưng ra khuôn mặt lạnh lùng, bộ dáng xa cách nói chứng minh thư trước tiên phải báo mất một tháng, làm lại thêm một tháng nữa. Hàn Tịch hỏi có thể xử lý nhanh một chút được không, đối phương lạnh nhạt đáp không được, Hàn Tịch bất đắc dĩ, nói mình có thể đóng thêm tiền, kết quả người ta khinh khỉnh ra chiều ghét bỏ mà trả lời một câu, thêm tiền cũng không được.

Hàn Tịch đành chịu thất bại, đành nhờ đối phương hỗ trợ làm giúp chứng minh thư tạm thời, đang định giải thích là chỉ dùng trong giao dịch ngân hàng, kết quả đang nói dở bị đối phương mất kiên nhẫn ngắt lời, ít nhất một tuần.

Nộp tiền, bước ra ngoài. Tâm trạng của Hàn Tịch không tốt chút nào.

Khi về đến nhà nửa người sưng nước, nửa kia cũng ẩm ướt không kém. Hàn Tịch dờ khóc dờ cười, chạy vào

phòng tắm tắm gội, kết quả chưa chỉnh kỹ nước nóng, suýt chút nữa chết cồng.

Chưa qua ngày thứ hai, Hàn Tịch bị cảm rồi.

Nghẹt mũi đau đầu phát sốt toàn bộ đã tìm tới tận cửa, Hàn Tịch chẳng buồn đi khám, cũng lười uống thuốc, vậy nên cứ quần mình trong chăn, mỗi ngày không ngủ cũng là ăn, giống hệt như con vật chăn nuôi nào đó.

Cũng may qua vài ngày, bệnh trạng đã đỡ đi nhiều, dù nước mũi vẫn sụt sùi không ngừng nghỉ, cuống họng còn đau nhức, nhưng Hàn Tịch cảm thấy đầu không còn đau như trước, cũng không sốt nữa, vậy đã tốt lắm rồi.

Vì vậy Hàn Tịch không nhận được lại bất máy tính lên mạng.

Nghiện net đúng là bệnh khó chữa, mấy ngày không lên mạng so với ăn thiếu một bữa cơm đều khó chịu như nhau.

Đăng nhập cả QQ, YY, Hàn Tịch phát hiện, ngoại trừ Con Thỏ cùng Cỏ Bên Bờ hỏi thăm nguyên nhân vắng mặt của mình, cũng không còn tin tức gì nữa. Trong lòng nhàn nhạt dâng lên cảm giác mất mát, hòa quyện với tâm tình của một người quanh năm đơn độc, nhất thời Hàn Tịch có chút buồn rầu.

Ngay lúc Hàn Tịch đang nổi lên tâm trạng cô đơn trống trải của thiếu niên, lại xuất hiện một tin nhắn phá hồng bầu không khí.

Minh Âm: làm phiền một chút, có ở đó không?

Nguyệt Vô Ảnh: ?

Minh Âm: muốn nhờ cậu giúp một việc, có được không?

Ngăn cách bởi khung trò chuyện của YY, Hàn Tịch cảm thấy thái độ rất nghiêm túc của đối phương.

Bản thân ngoại trừ công tác hậu kì, cũng không có sở trường gì khác, chắc hẳn tìm mình hỗ trợ hậu kì rồi.

Nguyệt Vô Ảnh: làm hậu kì sao?

Minh Âm: đúng vậy

Nguyệt Vô Ảnh: thật ngại quá, gần đây thân thể không được khỏe, không muốn nhận hậu kì.

Dù biết từ chối đại thần có thể làm đối phương lưu lại ấn tượng xấu, nhưng hiện tại sức khỏe Hàn Tịch không tốt, cậu là ăn ngay nói thật mà thôi.

Minh Âm: quấy rầy việc nghỉ ngơi của cậu thật có lỗi, nhưng tôi vẫn mong được cậu hỗ trợ hậu kì.

Hàn Tịch có chút phật ý, chẳng lẽ là đại thần thì bất kể người khác đau ốm cũng phải giúp anh làm hậu kì hay sao?

Minh Âm: lần này có ý nghĩa vô cùng quan trọng với tôi, tôi vô cùng thích kỹ thuật của cậu, hơn nữa cũng rất nể thái độ làm việc của cậu, cho nên xin nhờ cậu giúp một lần đi mà [mỉm cười]

Minh Âm: hơn nữa tôi cảm thấy, có lẽ cậu sẽ giúp tôi giữ bí mật. Đành nhờ cậu rồi!

Không thể không nói, con người ai ai cũng có tính hiếu kỳ. Hàn Tịch vốn hơi bực, nhưng thấy thái độ chân thành của đối phương, bực dọc cũng tan biến hơn nữa, sau đó người ta lại nói việc này có liên quan tới bí mật. Thôi được, Hàn Tịch thừa nhận cậu động lòng rồi.

Nguyệt Vô Ảnh: muốn làm gì vậy?

Minh Âm: tôi thu một ca khúc, định làm quà sinh nhật bất ngờ cho một người, hơn nữa tôi muốn dùng bài hát này tham gia giải đấu cover trên 5sing. (một trang web âm nhạc tương tự mp3zing)

Nguyệt Vô Ảnh: tôi hiểu rồi.

Minh Âm: vậy xin nhờ giúp đỡ.

Nguyệt Vô Ảnh: được.

Ca khúc nhanh chóng được gửi sang, Hàn Tịch có chút nôn nóng bật lên. Thôi được, cậu thừa nhận bản thân rất bà tám được chưa.

Nhạc đệm quen thuộc vang lên, “Không ai ngoài em”? Đại thần định tỏ tình?

“Quen biết cậu đã một thời gian rất dài rồi, bài hát này tặng cho cậu, chỉ muốn cậu biết được rằng, Sở Thần, tôi vẫn luôn nhìn cậu, từ quá khứ, đến tương lai, chẳng hề thay đổi.”

Thanh âm nồng nàn êm đềm như dòng nước tưới nhuần nội tâm, âm hưởng quyến rũ không ngừng chạm tới sâu thẳm tâm hồn. Những lời êm dịu ấy lại làm người ta ngạt thở, Hàn Tịch vẫn tự xưng là người bình tĩnh, mà nghe được những lời như thế, cũng không khống chế được tê dại trong lòng.

Hàn Tịch bắt đầu hiểu được vì sao đại thần lại phải tìm đến mình, bởi vì bài hát tỏ tình ấy nếu nhờ những hậu kì kiêm fan hâm mộ làm, làm sao chắc chắn em gái đó có bị náo ứ máu hay không nhận được mà loan truyền ra ngoài hay không.

Hàn Tịch là người may mắn đầu tiên được nghe đại thần hát tỏ tình.

Sau đó cậu nghe đi nghe lại rất nhiều lần, thậm chí nghe cả phần thổ lộ kia.

Không phải Hàn Tịch chưa từng nghe giọng hát của đại thần, trước đây cậu đã biết đại thần hát rất hay, tràn đầy sức sống, làm cho người nghe nhiệt huyết sôi trào. Nhưng đây là lần đầu Hàn Tịch thấy đại thần hát tình ca, cậu giật mình phát hiện, tình ca của đại thần cũng dễ nghe như vậy, khiến người khác không kiềm nén được xúc động.

Dem khí chất đế vương trời sinh biến thành dịu dàng quán quýt, có lẽ đại thần thực sự rất yêu người đó.

Trong lòng Hàn Tịch tràn đầy cảm khái, lại nghe hai ba lượt nữa, mới bắt tay vào công tác hậu kì.

Hậu kì lần này, Hàn Tịch đặc biệt cẩn thận, sợ mình sơ sẩy một lỗi nhỏ, sẽ giảm đi tình nồng ý đậm của đại thần.

Lăn lộn ba ngày ba đêm, Hàn Tịch mới cho ra đời tác phẩm khiến bản thân thỏa mãn. Hậu kì một bài hát mà tốn thời gian gần bằng bộ kịch hôm trước, Hàn Tịch bắt đầu lắc lắc đầu, mở YY đại thần chờ đợi đã lâu, gửi nhạc sang.

Đại thần hồi đáp, không tệ chút nào, rất hài lòng.

Trong lòng Hàn Tịch có chút phân vân, cậu không biết đại thần là đang nói khách sáo, hay là thật sự ưng ý. Nhưng nghĩ tới bản thân đã nghe tới nghe lui bài hát này đến sắp phát ốm, cũng coi như không thẹn với lương tâm nghề nghiệp, vì vậy lại thấy yên dạ yên lòng.

Mọi việc đã sẵn sàng, chỉ chờ thời cơ chín muồi mà thôi.*

Còn năm ngày nữa mới tới sinh nhật Lâm Sở Thần, mà Hàn Tịch đã sốt ruột lắm rồi. Loại tâm trạng như mất hồn mất vía, ngày nào cũng kích động bất kể giờ giấc này làm Hàn Tịch buồn bực vô cùng, đâu phải mình đi tỏ tình, hồi hộp như thế là sao?

Cách sinh nhật Lâm Sở Thần hai ngày, Hàn Tịch không kìm nén được sự tò mò, hỏi thăm Con Thỏ về ca hội sinh nhật anh ta trên YY, bị Con Thỏ nhìn như người ngoài hành tinh cả buổi.

Không rõ khi nào đại thần sẽ up ca khúc của mình 5sing, là trước hay sau tiệc sinh nhật của Lâm Sở Thần?

Hàn Tịch cho rằng, trong tiệc sinh nhật của Lâm Sở Thần đại thần sẽ nói trước vài lời, như vậy, chắc hẳn bài này phải gửi sau.

Tiệc sinh nhật không biết sẽ phát sinh chuyện gì, đại thần sẽ nói cái gì?

Trước sinh nhật Lâm Sở Thần một ngày, Hàn Tịch mất ngủ.

Hàn Tịch ôm chăn gối, lăn qua lăn lại trên giường đếm cừ, hết cừ lại đếm sao. Đầu óc mệt mỏi rối tinh, nhưng mãi không chịu chìm vào giấc ngủ.

Sáng ngày sinh nhật Lâm Sở Thần, Hàn Tịch chớp mắt chưa đầy hai tiếng đã rời giường.

Tiệc tổ chức buổi tối, Hàn Tịch đành giương đôi mắt thâm quầng xem anime, xem xong phát hiện mới đến giữa trưa, vì vậy cậu lại tìm một film khác giết thời gian, hồi lâu mới thấy căn bản mình xem không vào.

Hàn Tịch vừa mệt vừa khó chịu kiên trì chịu đựng đến chiều, thực sự không nhịn được nữa, đặt báo thức trước tiệc sinh nhật 10 phút, liền chui vào chăn, lần này vừa ngã đầu xuống đã ngủ được ngay.

Đến lúc tỉnh dậy trời đã tối rồi, vẻ mặt Hàn Tịch mơ màng, đầu óc lộn xộn nghĩ mãi không nhớ ra mình định làm gì. Chờ tới lúc tỉnh hẳn, cậu cuống cuống nhảy dựng lên, mở điện thoại, tiệc sinh nhật bắt đầu hơn nửa tiếng rồi. Hàn Tịch thiếu điều thổ huyết, cậu rửa mặt qua loa rồi ngồi phất trước máy tính, ấn vào ca hội trên YY.

* : một điển cố trong Tam Quốc diễn nghĩa, trong trận Xích Bích, Chu Du muốn dùng hỏa công để phá thủy binh của Tào Tháo, nhưng chuẩn bị xong mới phát hiện thuyền bè quân Ngô chỉ dừng ở Đại Giang Tây Bắc, mà quân mình lại ở bờ Nam. Khi ấy mùa đông chỉ có gió Tây Bắc, nếu dùng hỏa công không những không đốt được thuyền địch mà ngược lại làm cháy quân mình, chỉ có thể đợi gió Đông Nam mới có thể hành động. Chu Du lo đến sinh bệnh liệt giường, Gia Cát Lượng đến bái phỏng dâng tặng một đơn thuốc:

“Dục phá Tào công.

Nghi dụng hỏa công.

Vạn sự câu bị.

Chích khiếm đông phong.”

Tạm dịch:

Muốn phá Tào công

Phải dùng hỏa công

Vạn sự sẵn sàng

Chỉ đợi gió đông.

Sau Gia Cát Lượng đoán biết được gió Đông Nam thổi tới, Chu Du liền phát động hỏa công, thuyền chiến của quân Tào chìm trong biển lửa, liên quân Tôn Quyền – Lưu Bị thừa thế xông lên, quân Tào chết hơn phân nửa. Một trận Xích Bích, thế chân vạc Tam quốc cơ bản hình thành.

9. Chương 9: Tiệc Mừng Sinh Nhật

Thời điểm Hàn Tịch lên YY, ủa vào mắt là một không khí vui vẻ náo nhiệt. Mặc dù cậu không hiểu người chủ trì trên bảng tên đang nói gì hài hước, nhưng thoát nhìn tiệc có vẻ rất high.

Hiện tại hẳn là thời gian tạm nghỉ nói chuyện, trên bảng tên có mấy vị đại thần, xếp theo thứ tự là xã trưởng Thần Chi Quang Lâm Sở Thần, người chủ trì Hoắc Hương Chính Khí (*tên một bài thuốc*), khách mời Minh Âm cùng Cà Phê Không Đường.

“Vừa rồi đã giới thiệu sơ lược về hai vị khách quý trên bảng tên ~ mà thực ra cũng đâu cần giới thiệu phải không nào!!”

Cà Phê Không Đường cũng là CV rất nổi tiếng, chủ yếu đóng nhân vật thụ đáng yêu. Theo lời fans của Cà Phê, chưa từng nghĩ giọng của con trai cũng có thể hồn nhiên ngọt ngào đến vậy ~ Hàn Tịch lại thấy ngược lại, đàn ông con trai dùng giọng điệu như thế nói chuyện, đúng là không thể mê được.

“Mấy trăm năm rồi không thấy Minh Âm đại thần dự ca hội nha ~”

“Làm gì đến mức đó, chỉ là hơi lâu một chút thôi.”

“Chắc chắc chắc ~~ có biến sao ~~~ đại thần trước giờ luôn xuất quỷ nhập thần, hôm nay lại tham gia ca hội của Lâm đại thiếu ư ~~ hehe...”

Trên màn hình tràn ngập các loại “Có JQ (*gian tình*)!!!” “Lâm đại thiếu cùng Minh Âm đại thần quá là moe luôn ~()/~!!” tuôn trào trên bình luận.

“Sở Thần là bạn thân nhất của tôi trong giới võng phối, tiệc của cậu ấy tất nhiên tôi phải nể tình rồi.”

“Ai da ~ đại thần anh đừng giải thích ~ có một câu rất hay, càng giải thích tức là càng muốn che giấu, mà đã che giấu chính là sự thật nha ~ tình đồng chí chính là moe nhất! Có đúng không nào ~!”

(cơ hữu là bạn gay, do gay gọi tắt là G đồng âm với Cơ [Jī], đồng chí cũng là một từ lóng chỉ gay)

Bình luận lại high đến ngất trời, trong lòng Hàn Tịch trộm nói một câu, đây đúng là tình yêu đích thực mà.

“Hôm nay ngoại trừ Minh Âm đại thần, còn có một vị đại thần khác cũng sẽ tham gia từ đầu đến cuối! Cậu ấy ở ngay trên bảng tên đó! Ai ai cũng biết ~ Cà Phê tiểu thụ ~”

“Khụ...có thể đừng gọi tôi như thế được không?”

“Ai da ~ ai bảo cậu dùng giọng nói trong sáng như vậy nói chuyện với tôi ~~~ chưa nhào tới véo má là tốt lắm rồi nha (_) ”

“Giọng nói là trời sinh mà, tôi cũng bó tay ~”

“Cậu xem cậu xem!! Lại moe rồi!”

“Không có mà...”

“Hahaha ~~~ được rồi, không trêu cậu nữa. Bạn nhỏ Cà Phê ~ Minh Âm đại thần người ta là vì sinh nhật của đồng chí lâu năm mà tới ~ cậu thì sao ~~~ cũng là đồng chí lâu năm của Lâm thiếu sao?”

“Hự...không phải, có điều, anh Thần luôn giúp đỡ tôi, tôi rất cảm ơn anh ấy, cho nên mới tới ~”

“Với tôi mà nói như vậy rất không có thành ý nha ~ dù sao anh ấy cũng ở đây rồi, tôi tạm lui một chút, hai người tự nói với nhau đi ~”

“ ... ”

“Đừng ngượng mà ~~~ mau nói đi mau nói đi! ~”

Khung bình luận một lần nữa lại ồn ào phấn khích, giữa đám đông náo nhiệt, Hàn Tịch không ngờ lại nhìn thấy một ID quen thuộc, Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gân Hang.

Nguyệt Vô Ảnh: sao bà cũng hòa cùng bọn họ?

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: ...khực! Ông thật sự tham gia ca hội à!!! Chẳng lẽ tình yêu đích thực của ông là Sở Thần sao!!! Nói không đi xem nào!! Đây không phải là thật!!!

Nguyệt Vô Ảnh: đừng nhăng lên == tôi chỉ tùy tiện đến xem thôi.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: →__→ ông cho rằng nói vậy tôi có tin không?

Nguyệt Vô Ảnh: bà thích Cà Phê Không Đường?

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: gia không thèm thích ẻo lả nha (__)

Nguyệt Vô Ảnh: vậy bà hú hét nhiệt tình vậy làm gì ==

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: cái đậu!! Tôi hét liên quan rắm gì đến ông!! Còn ông thì sao...tự nhiên quan tâm tôi thích CP nào làm chi? Còn nói không có biển!! Đừng bảo ông thích Lâm Sở Thần thật nha!! Fuck!! Thím này so với Phạm Lam còn khó hơn đó chàng!!

Nguyệt Vô Ảnh: == bà không thích Cà Phê, sao còn quỳnh lên như vậy?

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: đậu xanh! Lão nương không thích giai ẻo mà!! Lão nương chỉ muốn mau mau gán ghép Lâm Sở Thần cùng Cà Phê thành một đôi, sau đó có thể dụ dỗ đại thần hahahaha...

Nguyệt Vô Ảnh: ...

Nguyệt Vô Ảnh: bà suy nghĩ nhiều quá rồi.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: mà không phải! Đừng đánh trống lảng!! Rốt cuộc ông có thích Lâm Sở Thần hay không??

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: fuck!!! Ông nghĩ để ẩn thì lão nương không biết ông onl sao??

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: im lặng là đồng ý ông biết không!!!

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: FUCK!!! Ông không nói gì lão nương coi như ông thích Lâm Sở Thần đó!!

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: Nguyệt Vô Ảnh lão nương hận ông!!!

Hàn Tịch mặt không biến sắc mặc kệ Con Thỏ gào thét, ở YY bên kia Cà Phê Không Đường đang nghiêm túc nói chuyện với Lâm Sở Thần.

“Ừm, cái đó...đột nhiên tôi cũng không biết nên nói cái gì cho phải...”

“Nói đại đi nói đại đi! Có vẻ hồi hộp nha ~” người chủ trì rất chuyên nghiệp an ủi cũng không quên giục già.

“Anh Thần, từ lần đầu tiên quen biết anh, đã cảm thấy anh là người rất đặc biệt khiến người ta phải chú ý. Khi đó cái gì em cũng không biết, phối âm lộn xộn hỏng bét, hơn nữa còn căng thẳng gần chết. Em nhớ anh đã an ủi em ‘Không sao, từ từ sẽ được’, mãi mãi em cũng không quên lúc ấy giọng nói của anh dịu dàng đến thế nào. Khi ấy em rất cảm động, từ đó đến ngày hôm nay, luôn được anh chia sẻ ủng hộ. Ban đầu bị mọi người mắng ‘Sai hết rồi’ ‘Thật không chịu nổi’...thật sự rất khổ sở” giọng Cà Phê trở nên nghẹn ngào, “Em cảm thấy rằng, có thể vượt qua được, thật sự phải cảm ơn sự khích lệ của anh, anh nói ‘Bất kể là giọng của ai, cũng sẽ có người thích người ghét. Chỉ cần cố gắng hết sức để cho những người yêu quý giọng của mình vui vẻ, vậy là đủ rồi’. Em vẫn luôn vì mục tiêu ấy mà phấn đấu. Vì thế, sinh nhật anh hôm nay, em hi vọng anh sẽ mãi mãi vui vẻ dịu dàng như thế...”

Cà Phê không tiếp tục nói nữa, tựa hồ bên tai vẫn có thể nghe được loáng thoáng tiếng nước nổ. Toàn bộ YY đều đắm chìm trong xúc động, ngay cả Hàn Tịch cũng yên lặng kiểm điểm bản thân lúc trước đã ghét bỏ cung cách của người ta.

Thanh âm là trời sinh, có can đảm chấp nhận nó hơn nữa lại có can đảm thể hiện nó ra, đã là nỗ lực rất lớn rồi. Hàn Tịch nảy sinh chút cảm phục Cà Phê Không Đường. Bởi tên tuổi cậu ta tuy nổi, nhưng phân nửa là bị bash. Ở Trung Quốc vẫn có nhiều người không ưa đàn ông con trai ăn nói yếu ớt, đây cũng là chuyện không có cách nào giải quyết.

Không khí trên YY đậm màu ấm áp, đông đảo mọi người đều an ủi Cà Phê, các em gái còn lại đang hò hét kêu gọi Lâm Sở Thần mau mau hồi đáp.

Cuối cùng, Lâm Sở Thần cũng lên tiếng, nhưng những lời này, lại khiến người bình tĩnh như Hàn Tịch cảm thấy như sét đánh ngang tai.

“Đã cảm ơn anh như vậy, chỉ bằng lấy thân báo đáp đi.”

Nói một câu rất kịch làm cho mọi người im bật vài giây, sau đó điên cuồng gõ bình luận.

Hàn Tịch giống như bị trúng bùa trời thân, đờ đẫn trước màn hình.

Bình luận cmn ngập tràn như nước lũ, ai ai cũng ăn ý mà gửi một câu.

Yêu nhau đi! Yêu nhau đi!

Chuyện sau đó với Hàn Tịch tựa một giấc mơ, Cà Phê siêu cảm động, chẳng nói được gì ra hồn mà cứ khóc lóc mãi không thôi. Lâm Sở Thần ở bên cạnh vừa nghe vừa dỗ dành. Quần chúng như thể sắp bị sự ngọt ngào đó chọc mù hai mắt, chủ trì lại càng thêm mắm dặm muối thuyết minh một tràng lời hay ý đẹp.

Hay cho một màn happy ending cảm động vô cùng, còn Hàn Tịch vẫn như cũ điều hiu trong gió.

Đại khái là cảm giác giống như lần đầu tiên bị cả Thế giới lãng quên. Trong lòng Hàn Tịch thoáng nghĩ như vậy. Cho dù tên vẫn sáng trên bảng, dù so với Cà Phê càng gần gũi người ấy hơn, nhưng mà, trong không gian của người đó, không có vị trí của hắn.

Minh Âm vẫn yên lặng đứng ở vị trí thứ ba.

Hàn Tịch giữa mấy ngàn fans hâm mộ, lặng im nhìn Minh Âm trên bảng tên.

Sau đó, Lâm Sở Thần song ca với Cà Phê Không Đường một bài “Hôm nay em phải gả cho anh”.

Sau đó, Minh Âm với tư cách là bạn thân nhất của Lâm Sở Thần, chân thành chúc phúc hai người, hẳn chúc bọn họ mãi mãi hạnh phúc, răng long đầu bạc.

Sau đó, hiện trường tràn ngập không khí ngọt ngào lâng lâng.

Sau đó, không có sau đó. Mọi người dần dần giải tán, mỗi người dường như đều mang theo cảm giác thỏa mãn khi được chứng kiến một kết cục viên mãn.

Hàn Tịch không biết, lúc này, ai đó có đang bị tổn thương chẳng?

10. Chương 10: Tôi Cần Anh

Ca hội kết thúc, lưu lại cho đám fans hâm mộ niềm vui khôn tả.

Lâm Sở Thần trong sinh nhật mình tỏ tình với Cà Phê Không Đường, hai người hạnh phúc trở thành một đôi – chuyện này tựa như đã trở thành kinh điển, trong giới vông phối càng lúc càng phổ biến, càng lúc càng lãng mạn. Nhất thời, toàn bộ giới vông phối bao trùm bởi không khí vui mừng háo hức.

Con Thỏ với tư cách là nhân chứng của toàn bộ quá trình, đang hăng say chém gió trong đoàn Phù Thế Phàm Âm, rất có phong thái của tiên sinh kể chuyện quán trà ngày xưa.

Thế nhưng, gần đây Hàn Tịch rất buồn bực. Buồn bực đến mức cậu cũng không biết mình đang buồn bực cái gì.

Film theo dõi bấy lâu ra tập mới không có hứng xem, kịch truyền thanh không muốn nghe, ngay cả lướt weibo giết thời gian cũng chẳng thể giảm bớt cảm giác buồn bực từ sâu trong lòng.

Tùy tiện refresh weibo, đầu óc Hàn Tịch rơi vào trạng thái mơ màng mông lung.

Đột nhiên trên màn hình một status hấp dẫn sự chú ý của cậu. Đó là status của một ca sĩ nào đó tham gia giải cover 5sing, mong được mọi người bầu chọn. Hàn Tịch chợt nhớ tới bài hát tỏ tình của đại thần không thể công bố ra ngoài, cậu liền như cao thủ cổ đại được đả thông kinh mạch toàn thân, trở nên thông suốt rồi.

Liếc đồng hồ, từ giờ tới hạn tham gia giải còn hai ngày, vừa vặn có thể chỉnh sửa một bài hát, Hàn Tịch sung sướng tìm được việc để làm.

Nguyệt Vô Ảnh: có onl không?

Minh Âm: ?

Nguyệt Vô Ảnh: tìm anh có việc.

Màn này sao lại quen vậy nhỉ? Hàn Tịch lặng lẽ lắc đầu, tiếp tục sự nghiệp vĩ đại của cậu.

Minh Âm: sao thế?

Nguyệt Vô Ảnh: hồi trước anh nói muốn tham gia giải cover của 5sing?

Minh Âm: phải.

Nguyệt Vô Ảnh: tôi cũng muốn tham gia.

Minh Âm: ?

Nguyệt Vô Ảnh: nhưng mà tôi hát không hay cho lắm.

Minh Âm: cho nên?

Nguyệt Vô Ảnh: tôi rất thích một bài, tôi hát không tốt. Lần trước anh nhờ tôi làm hậu kỳ, coi như thiếu tôi một ân tình. Bây giờ tôi mong anh có thể hát bài tôi thích tham gia giải, trả lại ân tình đó. Có được không?

Đối phương không hồi đáp, Hàn Tịch không đoán được tâm tình của người ta, không khỏi lo lắng, nhưng cậu cũng không biết phải hỏi tiếp ra sao. Cậu rất hiếm khi nhờ vả người khác, nhất là lần này, có chút đụng chạm tới vết thương của người ta. Nhưng cậu nghĩ, chỉ che đậy miệng vết thương, sự đau đớn, có lẽ sẽ giảm đi một chút.

Giống như khi cậu bị từ chối, có Con Thỏ gọi điện la mắng cậu. Dù một cuộc điện thoại không có ý nghĩa cụ thể, nhưng tấm lòng của cô, Hàn Tịch cảm nhận được.

Minh Âm: chỉ còn hai ngày nữa, tôi sợ không kịp.

Nguyệt Vô Ảnh: chỉ cần anh có thể hát, sẽ kịp mà.

Minh Âm: vậy thì được.

Nguyệt Vô Ảnh: “Tiêu dao thán” (*OST Tiên kiếm kì hiệp 1 của Hồ Ca*)

Minh Âm: ok.

Nguyệt Vô Ảnh: nhờ cậy cả vào anh.

Minh Âm: ừ.

Hàn Tịch thích “Tiêu dao thán”, cụ thể mà nói, là thích đoạn đầu cùng giai điệu giữa bài hát. Thanh âm du dương uyển chuyển, làm cho người ta có cảm giác dịu dàng lại thoải mái, cả ca từ cũng hàm ý trần tục không thể sánh bằng tiêu dao khoái hoạt. Dù sao, Hàn Tịch cũng hi vọng Minh Âm có thể cảm nhận được những điều này.

Hôm sau Hàn Tịch đã nhận được âm của Minh Âm, ít nhất điều này cũng chứng tỏ Minh Âm không ậm ừ lầy lẹ. Hàn Tịch mang theo niềm vui nho nhỏ mở bài hát của đối phương gửi sang.

Nghe xong, niềm vui của Hàn Tịch cũng tan biến rồi. Minh Âm hát một bài dịu dàng thành vô cùng phóng khoáng, giọng hát quá mức phóng khoáng cùng nhạc nền êm dịu không tài nào hòa hợp nổi.

Nguyệt Vô Ảnh: thật ngại quá, bài này tôi không hài lòng lắm.

Nguyệt Vô Ảnh: phải công nhận giọng anh hòa âm rất êm tai, nhưng mà, bài này hát hơi bá đạo rồi, thiếu

sự dịu dàng.

Nguyệt Vô Ảnh: tôi hi vọng anh có thể hát lại lần nữa.

Lời vừa nói ra, Hàn Tịch đã hối hận rồi. Mình nói có phải quá mức hà khắc, làm cho người ta cảm giác mình không thềm nói đạo lí không?

Quả nhiên hồi lâu vẫn chưa thấy Minh Âm đáp lời.

Tâm trạng Hàn Tịch rớt xuống thảm hại. Cậu biết mình nói chuyện quá khắc nghiệt, nhưng những lời này xuất phát từ trong lòng cậu, là lời nói thật.

Nguyệt Vô Ảnh: thực xin lỗi, là ngữ khí tôi không tốt.

Hàn Tịch không biết làm vậy có thể cứu vãn chút gì hay không, dù sao đối phương gần đây mới chịu tổn thương về tình cảm, bản thân mình, quả thực không nói đạo lí mà.

Minh Âm: XXXXXX, bật voice chat.

Hàn Tịch có chút ngạc nhiên, sau đó nhanh chóng dùng nick của mình trong phòng Phù Thế Phàm Âm nhảy sang kênh đại thần vừa cho.

Thanh cư. *(ngôi nhà thanh tĩnh)*

Trong kênh trợ trợ một căn phòng có cái tên tao nhã, trong phòng chỉ có một áo tím Hàn Tịch không quen biết, Quân Hợp. Chắc hẳn là clone của đại thần rồi.

“Lên rồi?”

“Ừ”

“Vậy tôi trực tiếp hát cho cậu thu?”

“Cũng được”

Không thể không nói, trực tiếp nghe Minh Âm hát so với bản thu hay hơn rất nhiều. Xúc cảm dạt dào, thanh âm uyển chuyển, từng li từng tí thay đổi tinh tế nghe được càng thêm rõ ràng. Nếu không phải vì giọng hát quá bá đạo, Hàn Tịch nhất định cho hẳn một tràng vỗ tay vô cùng nhiệt tình, nói với hẳn một lần đã đạt rồi.

Đáng tiếc Minh Âm vẫn như trước hát không có cảm giác, Hàn Tịch cũng nghiêm khắc, liên tục bắt Minh Âm hát năm, sáu lần. Mãi cho đến khi Minh Âm phải xin tạm dừng chạy đi uống nước mới thôi.

Sau đó thu âm vẫn tàn khốc như cũ, Hàn Tịch giống như sĩ quan huấn luyện, lúc nghỉ ngơi hòa đồng gần gũi, khi chính thức bắt đầu liền hóa thành Tu La. Có lẽ Minh Âm cũng hối hận vì sao mình lại trêu chọc phải một người khó tính như vậy.

Cứ lặp đi lặp lại giày vò như thế gần ba tiếng, tính cách Minh Âm dù có tốt hơn nữa cũng có chút mất kiên nhẫn rồi.

“Hát hơi lâu, cuống họng không thoải mái” trong lời nói của Minh Âm rõ ràng mang ý trách cứ.

“Thực xin lỗi, nhưng mà cảm giác thật sự không đúng.” Hàn Tịch nghiêm túc thi hành chính sách “xin lỗi trước nói chuyện sau, làm người khác không còn lời nào để nói”.

“Vì sao nhất định phải có cảm giác đó? Mỗi người đối với bài hát có lý giải không giống nhau.” Đối với Hàn Tịch luôn thẳng thắn Minh Âm hoàn toàn bó tay.

“Tôi thích cảm giác đó.” Hàn Tịch chính khí ngút trời.

“Cậu thích đâu có nghĩa là tôi sẽ thích?”

Minh Âm hơi lên giọng, hàm chứa chút thái độ chất vấn. Hàn Tịch thoáng im lặng, sau đó lại lên tiếng.

“Nhưng mà tôi cần anh, hát được thứ tôi thích.”

Vô cùng cứng đầu, thậm chí gần như là ngang ngược, hết lần này đến lần khác làm cho Minh Âm không thể phản bác được. Vì sao người trước mắt tựa như có ma lực, không muốn làm theo yêu cầu của cậu ta, cũng không làm sao từ chối được?

Không có câu trả lời, Minh Âm đành phải nhận mệnh tiếp tục “Cùng hát”.

Hàn Tịch cũng biết đối phương rất vất vả, vì vậy cậu thường vắt óc tìm cách biểu đạt suy nghĩ của mình. Anh qua tôi lại, hai người dường như cũng có một sự ăn ý nhất định. Ví dụ như khi Minh Âm hát đến âm nào đó, Hàn Tịch bảo, không đúng lắm, Minh Âm có thể hiểu mình lại thiếu chút điệu dàng, vì vậy chưa cần Hàn Tịch giải thích, hẳn hát lại lần nữa, quả nhiên khiến cho Hàn Tịch hài lòng.

Cứ thế, hiệu suất phối hợp của hai người tăng lên không ít, lúc trước lãng phí mấy tiếng đồng hồ, giờ chỉ 20’ đã xong xuôi.

Hàn Tịch thu được âm ứng ý, trong lòng tràn ngập vui sướng. Vốn cậu chỉ muốn tìm cho đối phương một chút chuyện để làm, không để hấn vì Lâm Sở Thần mà đau lòng, chẳng ngờ vất vả suốt buổi, bản thân lại thích thú đến vậy. Mặc dù có thời điểm trao đổi không tìm được từ ngữ phù hợp bực đến phát điên, nhưng khi thu được bài hát làm mình thỏa mãn một trăm phần trăm, cậu lại hạnh phúc hơn dự đoán rất nhiều.

“Cảm ơn anh!”

Hàn Tịch cảm thấy, đây có lẽ là tiếng cảm ơn phần khích nhất của bản thân rồi.

Nụ cười bất tri bất giác chiếm lĩnh cả khuôn mặt, cảm xúc tuyệt dốc của Minh Âm rốt cuộc cũng có dấu hiệu phục hồi.

Có lẽ, mình mới là người phải nói cảm ơn. Minh Âm thâm nghĩ, xoa xoa vành mắt đã sưng vù.

Bắt đầu từ hôm đó, tâm trạng của hấn vẫn buông xuôi chán chường. Chỉ cần nhắm mắt lại thấy người đó, cậu ấy cười, cậu ấy nghiêm túc, mặc kệ trong đầu tái hiện bao nhiêu hình ảnh, hấn và cậu ấy, trước sau vẫn chưa từng gần gũi nhau.

Nhớ quá nhiều, nghĩ quá sâu, lại càng không thể buông bỏ. Mãi cho tới hôm nay, lòng đầy phiền não bị một người tra tấn, chỉ vì một bài hát. Nhưng cũng vì bài hát ấy, một người ấy, làm cho hấn có cảm giác thật viên mãn.

Hấn hát, hấn thích hát. Hấn làm được chuyện hấn mong muốn. Cho nên hấn rất vui.

Nghĩ tới tên nhóc hậu kì không còn lạnh nhạt như trước, cả câu “cảm ơn” ngốc nghếch nữa, Minh Âm không nhịn được ý cười càng thêm sâu.

Ừm, có lẽ nên ngủ một giấc thôi.

Minh Âm đại thần mệt mỏi nhanh chóng nằm trên giường lớn của mình mà tiến vào mộng đẹp.

Trong lúc Minh Âm ngủ say sưa, Hàn Tịch không rảnh rỗi chút nào, cậu nhân lúc bản thân đang hưng phấn, dùng tốc độ ánh sáng mà chỉnh sửa hậu kì.

Nghe đi nghe lại thành phẩm một lần lại một lần, Hàn Tịch thực vui sướng, quả nhiên là thứ mình yêu thích, làm chơi ăn thật.

Tải ca khúc lên 5sing, cẩn thận điền đầy đủ thông tin, ở mục ca sĩ chân thực gõ hai chữ “Minh Âm”, sau đó Hàn Tịch đăng nộp tác phẩm.

Cách hạn chót tham dự giải cover còn năm tiếng, Hàn Tịch vui vẻ viết một cái weibo.

Nguyệt Vô Ảnh

Hôm nay góp sức làm hậu kì một ca khúc cho Minh Âm đại thần, thật sự không kiềm chế được mà đăng lên, quá hay ~ hi vọng tất cả mọi người đều thích

11. Chương 11: Thay Đổi Bất Ngờ

Tâm trạng Hàn Tịch tốt đến kì quái – từ khi thấy cậu đăng weibo, Con Thỏ đã tinh ý nhận ra. Con Thỏ hiểu rất rõ thói xấu của Hàn Tịch, thằng nhóc này chỉ ước tất cả đồ vật của cậu ta đều đóng dấu “Mặt liệt chó làm phiền”, sao có thể tự nhiên trở nên tình cảm phong phú đăng cái gì mà “Quá hay ~”, quan trọng là còn có “~” nữa chứ...~~~~~ Con Thỏ cảm thấy đầu mình cũng sắp uồn éo theo rồi...

Một người trên weibo quanh năm suốt tháng lúc nào cũng giở giọng quan liêu nghiêm túc đột nhiên thay đổi phong cách, không phải tâm thần phân liệt chính là có chuyện vui! Nếu cậu ta cùng đại thần không có JQ, tên của cô sẽ đổi ngược lại!

Trong lòng Con Thỏ bị lửa buồn chuyện hừng hực giày vò, mà không hiểu sao người trong cuộc lại không onl, cô chỉ có thể hậm hực vừa chém gió với các đồng chí vừa refresh weibo không ngừng.

Ngoại trừ vài dòng weibo giới thiệu ra Hàn Tịch không tuyên truyền gì thêm, nhưng nhìn lượng người nghe đang tăng lên vùn vụt của “Tiêu dao thán”, Con Thỏ âm thầm thán phục danh tiếng của Minh Âm. Tiện tay lướt qua những ca khúc dự thi khác, đột nhiên một bài hát ưu tú hấp dẫn tất cả lực chú ý của Con Thỏ.

Minh Âm?

Sao lại là Minh Âm??

Minh Âm hát “Tiêu dao thán” không phải Nguyệt Vô Ảnh đã đăng rồi sao? Vậy Minh Âm còn tự đăng bài nữa?

Con Thỏ tò mò ấn vào, “Không ai ngoài em”?

Xưa nay đại thần ưa thích hát các bài hào hùng khí phách, chuyển sang tình cảm nồng nàn từ bao giờ? Có vẻ không tồi nha ~ Con Thỏ háo hức bật bài hát, đến khi nhạc đệm gần kết thúc, Con Thỏ thân kinh bách chiến cũng ngây ngẩn cả người.

Thời điểm Hàn Tịch lên mạng, đã bị vô số tin nhắn của Con Thỏ dội bom. Ngôn từ của Con Thỏ lần này

dùng từ “kích động” cũng khó có thể hình dung nổi, Hàn Tịch nhìn đồng ký tự lộn xộn xộn cùng một loạt “ôi” “á” kết hợp thành câu, trong lòng thầm nghĩ “Con Thỏ vừa đi du lịch sao Hỏa về sao”.

Vừa may trong đó có xen lẫn một đường link màu xanh lá, vô cùng bắt mắt, Hàn Tịch không chút do dự ấn vào trước.

Vốn cậu đang có tâm trạng khá tốt, nhìn trang web, hóa đá. Sau đó dùng tốc độ điện giật mở 360, bắt đầu quét virus.

Cậu hoài nghi máy tính mình bị hack rồi.

Quét virus cần một thời gian, trong quá trình đó cho dù sốt ruột đến mấy, Hàn Tịch vẫn phải đối diện với trang web kia, đập vào mắt chính là bài hát cậu chỉnh sửa, là ca khúc Minh Âm dành tặng Lâm Sở Thần. Lời tỏ tình phẳng phất vang vọng bên tai, làm cho tâm trí Hàn Tịch càng lúc càng rối rắm.

Người phát hành là Minh Âm? Đại thần tự đăng?

Phát hiện mới mẻ này khiến Hàn Tịch rơi vào hoang mang suy nghĩ, theo như biểu hiện của Minh Âm, hẳn rõ ràng đã buông bỏ, như vậy bài hát này là sao?

Hàn Tịch tự hỏi, có phải đại thần tự cắt đoạn tỏ tình đăng trước, trực tiếp đi vào bài hát? Nhưng đảo mắt qua một hàng dài bình luận, đập vào mắt hầu như đều là sự kinh ngạc của fans hâm mộ.

360 hoàn thành quét độc, quả nhiên trong máy không có bất kì loại virus hay trojan nào. Hàn Tịch cảm xúc chông chênh tắt trang quét virus, trong lòng âm thầm tự giễu, làm gì có hacker nào hack máy của người khác chỉ để phát một bài hát chứ? Huống chi giữa ngàn ngàn vạn vạn bài lại chọn đúng ca khúc mình làm.

Hàn Tịch bế tắc cả buổi, Con Thỏ lại gửi tới một tin nhắn.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: chết rồi ~~ quả nhiên bị lên YS rồi ~ [link]

Lúc này Hàn Tịch không còn tâm trí để ý tới giọng điệu bênh vực Minh Âm của Con Thỏ xưa nay lấy buồn chuyện làm niềm vui sống, cậu vội vã ấn vào đường link cô cho.

Không hổ là forum hot nhất, bình luận nhiều như lũ tràn bờ đê vẫn không ngừng đóng góp gạch đá khiến cho Hàn Tịch không khỏi ngao ngán.

Thật đúng là, càng nổi thị phi càng nhiều, nhất là người có tiếng tăm như Minh Âm.

Vốn đăng bài hát tỏ tình là chuyện rất lãng mạn lại hết sức thương tình, bình thường nhất định sẽ có một

rở người phấn khích ca ngợi. Tiếc rằng Minh Âm lại chọn đúng thời điểm quá mức nhạy cảm, khó trách người khác cảm thấy bức xúc.

Ai ai cũng biết Lâm Sở Thần vừa cùng Cà Phê Không Đường kết thành một đôi, hai người ngọt ngọt ngào ngào, tự nhiên lòi ra bài hát tỏ tình của Minh Âm, lại còn vô cùng chân thành nghiêm túc, làm cho đám fans hâm mộ hóa thú rồi.

Topic trên YS chỉ đùa cợt viết “Tôi rất thích Minh Âm, không ngờ Minh Âm lại thích Lâm Sở Thần, đây là muốn 3P sao”, phía dưới liền xuất hiện một loạt clone bình luận châm biếm tương tự nhau “Minh Âm tự xưng là đại thần, không coi ai ra gì, người ta vừa thành đôi, Minh Âm ỷ vào thân phận mình mà phá đám, thật có phong thái của kẻ thứ ba, không có đạo đức.”

Fans của Minh Âm tất nhiên không chịu thua kém, bắt đầu cùng đối phương tranh cãi. Một trận cãi cọ ấy kéo theo vô số bình luận. Lác đác còn có vài clone đâm chọc – cái gì mà “Bình thường lúc tập kịch Minh Âm chẳng toàn đi trêu ghẹo người khác sao, hở ra là giỡn người này, ghẹo người kia” còn có kẻ ác hơn châm chọc Minh Âm là ngựa giống này nọ.

Mặt khác có người hòa hoãn hơn, nói không thể liên lạc với Minh Âm, mọi chuyện chưa rõ ràng, cũng có người nói anti của Minh Âm đang cố tình nói xấu, để fans của Minh Âm tạm hạ hỏa bình tĩnh.

Không chỉ YS, những trang có liên quan tới vòng phối cũng bàn tán xôn xao.

Có thể nói là nơi nơi đều hỗn loạn.

Hàn Tịch cho tới giờ cũng chưa từng thấy thủy quân (*chỉ những người được thuê hay huy động để tác động ở trên mạng như nói xấu hoặc khen ngợi ai*) tác chiến ra sao, cậu nhìn loạt bài viết mà chóng hết cả mặt. Hết lần này đến lần khác những ý kiến cực phẩm trong các topic làm cậu không thể không xem tiếp.

Với tư cách là hậu kì của bài hát tỏ tình, Hàn Tịch cảm giác mình hẳn phải nắm giữ chân tướng. Nhưng hành động của Minh Âm như phảng phất cười nhạo cậu suy nghĩ quá ngây thơ, chẳng lẽ hiện tại có xu hướng dùng cách thức như thế để tạo tiếng vang hay sao? Đầu Hàn Tịch sắp quấy thành một khối bột nhão rồi.

Avatar YY của Minh Âm vẫn xám xịt, không rõ hẳn thật sự không onl hay là đang ẩn. Tay Hàn Tịch để hờ trên bàn phím thật lâu, nhưng vẫn không thể gõ được chữ nào. Sự việc ồn ào như vậy, chắc hẳn đã có người thân thiết hơn thông báo cho hẳn rồi.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: Tiểu Ảnh!!!!!!

Nguyệt Vô Ảnh: ?

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: muốn hỏi ông một chuyện! Phải thành thật khai báo!

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: “Không ai ngoài em” của đại thần có phải do ông làm hậu kì không?

Nguyệt Vô Ảnh: ừ

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: đậu móa!!!! Đúng là ông??!!!!

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: đậu đậu đậu đậu! Tôi nghĩ “Tiêu dao thần” do ông làm, tám phần bài này cũng vậy mà!

“Tiêu dao thần” là tôi nhờ người ta hát đấy, Hàn Tịch thầm nghĩ, nhưng đó không phải điểm quan trọng.

Nguyệt Vô Ảnh: tôi không biết anh ta sẽ đăng lên.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: là ý gì???

Nguyệt Vô Ảnh: tôi nghĩ anh ta sẽ không đăng nữa.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: nani (*cái gì*)??? Ông cũng không biết trước??? Tôi tưởng ông là hậu kì thì sẽ biết rõ chứ OTZ

Hàn Tịch không lên tiếng, cậu không thích tìm hiểu chuyện của người khác.

Con Thỏ ném lại một câu “Tôi đã rõ” rồi biến mất không bóng dáng, Hàn Tịch đoán chắc cô lại vào topic đại chiến với antifan của Minh Âm rồi.

Tắt đi một loạt bài viết, xưa nay Hàn Tịch vốn không để tâm chuyện gì, đột nhiên đầu óc mông lung làm cậu có chút không quen. Đại khái từ khi cậu gia nhập giới võng phối đây là lần đầu tiên chú ý động tĩnh của một người, dù phải tiếp thu nhiều thông tin đến mệt mỏi, nhưng một chút cũng không hối hận. Nội tâm ngập tràn những dấu hỏi, cảm giác không thể chạm tới chân tướng, đúng là trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường.

Minh Âm, trong lòng Hàn Tịch nhắc đi nhắc lại cái tên ấy, vì cái gì tôi lại để tâm tới chuyện của anh như vậy?

12. Chương 12: Theo Tôi Trở Về

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giải cover 5sing, “Không ai ngoài em” với nhiều ý kiến trái chiều chiếm ngôi đầu bảng. Minh Âm lại càng

thêm nổi tiếng, những bình luận anti cũng theo đó mà tăng, tràn đầy ý tứ chế giễu châm chọc.

Từ ngày phát sinh sự việc, đã bước sang ngày thứ năm, Minh Âm vẫn chưa xuất hiện, dường như đã bốc hơi khỏi thế gian, càng lúc càng xuất hiện nhiều suy đoán cùng chất vấn.

Hàn Tịch có cảm giác như bị ma nhập. Kể từ hôm ấy ngày nào cũng mở YY châu chực ở Thanh cư, cho dù làm việc khác, cũng sẽ vô thức mở giao diện YY liếc qua một chút, có lẽ một ngày sẽ thấy ID áo tím nào đó xuất hiện.

Chỉ vài ngày ngắn ngủi, Hàn Tịch lại sâu sắc cảm nhận được, hóa ra nhân sinh có thể vô vị đàng đẵng như thế.

Một buổi sáng ánh dương chan hòa, Hàn Tịch tâm trạng khoan khoái dễ chịu thức dậy từ sớm, mở máy tính nhàn nhuẩn đăng nhập chim cánh cụt (QQ) [1], treo nick gấu mèo nhỏ (YY) [2], theo thói quen ấn vào Thanh cư, trong nháy mắt trang web hiện ra, tay Hàn Tịch khẽ run một cái.

Ồ trong trờ trọi một ID áo tím.

Tâm tình mãi mới hồi phục lại bắt đầu cuộn trào như sóng nước.

Muốn nói một câu gì đó, nhưng lại không biết lên tiếng ra sao. Ngay cả những lời thăm hỏi bình thường nhất, dường như đều là sáo rỗng.

Tự nhiên lên tiếng hình như hơi vô duyên, vẫn là gờ chữ thôi.

Hàn Tịch mở khung trò chuyện của YY, vừa viết một câu “Đã lâu không gặp”, sau đó cảm thấy lời này hình như quá thân thiết, xóa đi, lại không biết phải viết gì.

“Xin chào” quá lạnh nhạt, “Gần đây thế nào” quá đột ngột, “Chuyện hôm trước là như thế nào” lại quá hóng hớt.

Lần lượt điểm qua tất cả những câu chào hỏi trong đầu, vẫn không tìm được cái nào phù hợp.

Hàn Tịch đặt tay trên bàn phím cả buổi, cuối cùng đành từ bỏ.

Cứ treo nick như vậy, trong phòng hai ID nho nhỏ ở cùng một chỗ, thực yên tĩnh, thực tốt.

Hàn Tịch ngây người nhìn màn hình, sau đó lại đi làm chuyện của mình, mãi cho tới khi màn đêm buông xuống, hội cú đêm nhao nhao xuất hiện, Con Thỏ giống như ngậm phải thuốc nổ liên tục ném bom YY của cậu.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: đậu xanh đậu xanh mau xem cái này đi!!!! [link]

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: cmn rốt cuộc là tình huống gì vậy!!!

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: đại thần muốn giải nghệ sao????

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: QAQ sắp khóc rồi nè!!!!

Đường link dù bắt mắt, Hàn Tịch cũng không để tâm. Chỉ có hai chữ “giải nghệ” không ngừng khuếch tán trong đầu cậu, liên hệ với hai chữ Minh Âm, nghĩ thế nào cũng không thấy đáng tin.

Loại cảm giác đứng ngồi không yên lại kéo tới, Hàn Tịch sốt sắng ấn mở trang web trong đường link.

Đây là một bài thông báo vô cùng đơn giản, bình thường nếu đăng lên diễn đàn tuyệt đối sẽ bị nhấn chìm trong vài giây, nhưng bài viết này lại đóng dấu tên của đại thần, liền mang một giá trị khác.

Thực áy náy đã không xuất hiện một thời gian, bởi vì ra nước ngoài du lịch.

Chuyện xảy ra lúc trước, cá nhân tôi cảm thấy vô cùng có lỗi với Lâm Sở Thần cùng Cà Phê Không Đường.

Gây ra chuyện rắc rối làm phiền tới hai người không thể sửa chữa được, tôi chỉ có thể tại đây dâng lên mười phần áy náy.

Thực xin lỗi.

Ngoài ra, từ hôm nay tôi xin chính thức rời khỏi “Thần Chi Quang”.

Cảm ơn các anh em đã luôn cùng tôi kề vai sát cánh, cảm ơn Thần Chi Quang đã đem đến cho tôi những hồi ức đẹp đẽ, tôi sẽ mãi mãi ghi nhớ trong lòng.

Cảm ơn mọi người.

Topic thông báo chẳng khác nào ngư lôi oanh tạc, một lần nữa làm giới vồng phổi gà bay chó sủa.

Bình luận mỗi lần refresh lại sản sinh ra vô số, Hàn Tịch nhìn mà hoa cả mắt.

Hầu hết mọi người đều thắc mắc có phải đại thần muốn giải nghệ không, tỏ ý quyến luyến này, đau bi (dẫn đông : từ mạng ý là khó chịu buồn bực) này, khóc lớn này, từng đám từng đám. Cũng lác đác vài người hóng hớt xem trò. Hội antifan của Minh Âm cũng không cam chịu cô đơn mà kéo qua gây sự, chỉ mong khuấy nước càng đục thêm.

Hàn Tịch đặc biệt không thể hiểu nổi, người nói “Minh Âm đại đại sang chảnh kiêu kỳ hư tình giả ý cố tình xin lỗi nhắc lại chuyện cũ, không biết là xin lỗi thật lòng hay mượn danh xin lỗi để lảng xê bản thân”, đến cùng là suy nghĩ kiểu gì nữa.

Minh Âm ở trong giới thuộc loại ít xuất hiện, cũng hiếm khi tham gia hát hò, ngoại trừ tương đối chăm chỉ phối kịch, chưa từng có ý gây chuyện gì lảng xê tên tuổi.

Có câu, ánh mắt quần chúng sáng như tuyết. Sở dĩ Minh Âm có danh tiếng lớn như vậy, một mặt hoàn toàn bởi vì hắn có giọng nói rất hay, có năng lực, mặt khác chính là do phong cách làm việc của hắn, không gượng gạo, cứ tự nhiên phóng khoáng vậy thôi.

Hàn Tịch là người ở trong giới đã lâu, đã gặp đủ kiểu CV, cũng đã nghe đủ loại chuyện cũ. Chỉ duy nhất Minh Âm, Hàn Tịch kính nể hắn là người dựa vào thực lực, có thể bỏ qua mọi lợi thế khác của bản thân, chỉ dùng thanh âm mà xưng vương xưng bá.

Mặc dù đang cùng Thần Chi Quang hợp tác, Hàn Tịch cũng không cố ý đi tìm hiểu vị “có thực lực” này, tất cả thông tin mà cậu biết đều là do các em gái bên đó phổ cập cho. Hôm nay người cậu tương đối ưa thích bị nói xấu, Hàn Tịch cảm thấy rất khó chịu, so với khi mình bị mắng còn khó chịu hơn.

May mà cảm xúc đó đến nhanh, đi cũng nhanh. Bất kể sự việc phát triển như thế nào, cậu cũng chỉ là một người qua đường mà thôi, dù mới gặp nhau cũng phải nói lời tạm biệt.

Bình tĩnh điềm đạm là một môn nghệ thuật gian khổ, lần đầu tiên Hàn Tịch cảm nhận sâu sắc được điều đó.

Bò lên từ đáy giếng, vất vả như thế, quả thực so với khi Phạm Lam say goodbye còn đau khổ hơn, ít nhất cậu vẫn luôn biết mình cùng Phạm Lam không có hi vọng, nhưng mà lần này lại để tâm chuyện của Minh Âm như vậy, có lần gió thổi xôn xao đồng cỏ, trái tim mình cũng bay theo mất rồi, thật sự không tốt chút nào.

Một thời gian ngắn từ khi Minh Âm đăng thông báo, mỗi ngày đều nhìn thấy ID áo tím trên YY, tâm tình trở nên thật phức tạp. Hết lần này đến lần khác hạ quyết tâm không vào đó, lại không giải thích được mà ngày ngày ngẩn ngơ.

Cuối cùng, Hàn Tịch đành chấp nhận chuyện thường ngày khó bề tưởng tượng ấy. Dù sao Minh Âm cũng không phản ứng gì, nói không chừng người ta căn bản không hay biết mình cũng treo nick ở đây giả chết – luôn nảy ra một cái cớ để thuyết phục bản thân ở lại.

Minh Âm biệt tăm biệt tích trong giới, nghe nói không ai có thể liên lạc được. Hàn Tịch vừa hóng chuyện trong đoàn, vừa liếc mắt nhìn qua áo tím vẫn im lìm trong YY, không biết phía sau clone này có phải là chính chủ hay không, Hàn Tịch đột nhiên nghĩ tới, chẳng lẽ ID này cũng bị hắn cho người khác rồi sao.

Hiếm khi Hàn Tịch hăng hái bưng bưng YY (tưởng tượng) xem cuộc sống sau khi giải nghệ của Minh Âm như thế nào, kết quả vô tình nhìn thấy ID màu lam của mình thân kì hóa thành áo cam. Hàn Tịch kinh ngạc nhìn màn hình, chớp mắt vài lần, phát hiện ID đúng là màu cam.

Thật sự có thể so sánh với người ngoài hành tinh tấn công Trái Đất, vừa bất thành linh vừa kì quái. Vốn Hàn Tịch cho rằng đây đã là chuyển biến kì cục lắm rồi, kết quả, cậu gặp được chuyện kì cục nhất.

“Hức...ự, hôm nay uống hơi nhiều...”

...Đây là ai vậy...Tôi không quen tôi không quen...

Trong đầu Hàn Tịch không ngừng lặp lại.

“Ừ hừm...Chào buổi sáng ~”

Hàn Tịch lặng lẽ nhìn đồng hồ, 22:43.

...Không biết nên nói cái gì cho phải.

“Sao...sao cậu không nói chuyện! Mau nói gì đi!”

...Thật sự không biết phải nói cái gì.

“Cậu mau nói gì đi!! Mau nói đi!! Nói chuyện đi

~ hức

~”

Hình tượng tan vỡ – bốn chữ sung sướng nhảy múa trong đầu Hàn Tịch.

Vậy mới nói rượu bia tàn phá con người mà.

“Cậu không nói gì...Tại sao cậu không nói gì!! Mau nói đi!!! Nói chuyện

~ nói

~ chuyện

~”

“Nói chuyện gì?” Hàn Tịch không chịu nổi áp lực, đành phải lên tiếng. Dù sao hò hét cùng kẻ say, chắc cũng không có vấn đề gì.

“Hức

cuối cùng cậu cũng nói rồi

hừ hừ ~”

“...Anh thật sự không muốn ới trước à?”

“Ờ

~”

“...” biết vậy đừng nói, nói xong làm mình cũng muốn ới.

Đối diện truyền tới tiếng bàn ghế xô lệch còn có tiếng vật gì rơi xuống đất, chắc hẳn người nào đó vừa vật vã trở về từ WC.

“Hức ư...”

“...Có mệt không? Đi ngủ nhé?” Hàn Tịch cảm thấy mình thật có tiềm năng làm bảo mẫu.

“Không

~ đi

~”

“...” sao lần này lại không nghe lời rồi? Chẳng logic chút nào!

“Nói ~ chuyện ~ cơ ~ nói ~ chuyện”

“Nói cái gì?” muốn nói thì nói, sau đó dễ hửn đi ngủ.

“Sở Thần, tôi thích cậu! Tôi ~ rất ~ thích ~ cậu”

“...” có cần vừa bắt đầu đã bộc phát vậy không...

“Cậu biết không? Tôi thích cậu sáu năm...sáu năm!!! Không dài không ngắn!! Sáu năm!!”

“Phải...Sáu năm...Tôi biết là sáu năm” để cắt đứt tràng sáu năm của người đối diện, Hàn Tịch đành tranh thủ nói xen vào.

“Cậu nói cậu muốn thi đại học X, tôi liền thi cùng cậu...Cậu nói cậu muốn ngắm nhìn phong cảnh dọc đường Thanh Tạng (Thanh Hải – Tây Tạng)[3], tôi liền tự cưỡi ngựa dọc đường, mũi tróc cả da, miệng khô nứt rồi, vẫn kiên trì rong ruổi...Mặc dù cưỡi đúng là không giỏi lắm, hức ~”

“...”

“Cậu nói cậu thích vòng phổi, tôi liền tham gia cùng cậu, cậu nói cậu muốn lập xã đoàn, tôi không nói lời thứ hai vào xã đầu tiên.”

“...”

“Tôi thích cậu tôi yêu cậu tôi thích cậu nhiều lắm...”

Đối phương vô thức lặp đi lặp lại một câu, cách một tai nghe, mũi Hàn Tịch có chút chua xót.

Mặc dù chưa bao giờ gặp mặt, nhưng ngữ điệu đó, giọng nói đó, phảng phất như hơi rượu ủ hàng trăm năm tuổi, có ai là kẻ không động lòng.

“Theo tôi trở về đi” lời vừa ra khỏi miệng, Hàn Tịch đã hối hận vì sự đường đột của mình.

“Tôi nói là cùng tôi về Phù Thế Phàm Âm đi, mọi người ai cũng rất tốt.” Hàn Tịch ảo não muốn đập đầu mình, giải thích với con ma men làm gì chứ.

“Trở về...Trở về đâu đây...Không còn nơi để về nữa...”

“Trở về Phàm Âm, Phù Thế Phàm Âm” không còn dám nhìn thẳng vào chỉ số thông minh của mình nữa rồi, thật sự nghiêm túc đi giải thích với ma men.

“Phàm...Âm, phiên âm là cái gì

~” (Phàm Âm [fányīn] gần âm với Phiên âm [fányín])

“Không phải phiên âm, là Phàm Âm!”

“Phiên âm...phiên âm là ở đâu...”

“...” hết cách rồi, Hàn Tịch im lặng.

“Không ~~ không biết phải về đâu

Không còn nơi để về nữa

”

“Có mà. Theo tôi trở về, về Phàm Âm.”

Nói ra được lời tự đáy lòng, Hàn Tịch cảm thấy tâm tình thoải mái hơn nhiều. Nhưng đối phương đột nhiên lại yên lặng, yên lặng khiến cho Hàn Tịch thực bối rối.

Thời gian chậm chạp như sên bò, dần dần, Hàn Tịch nghĩ tới, có thể người ta đã ngủ rồi.

Nở một nụ cười tự giấu, kết quả tai nghe truyền tới một câu rành rọt –

“Được. Chúng ta về thôi.”

Trong khoảnh khắc, nhịp tim trở nên không thể kiềm chế nổi.

[1] QQ thường được gọi là cánh cụt vì biểu tượng của nó

[2] Biểu tượng của YY là con gấu mèo

[3] Thanh Tạng tuyến là đường cao tốc từ Thanh Hải đi Tây Tạng, nổi tiếng vì phong cảnh hoang sơ kì vĩ bên đường. Bạn nào muốn tìm hiểu có thể vào đây xem ảnh

13. Chương 13: Dẫn Sói Vào Nhà

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hàn Tịch mất ngủ, theo đúng nghĩa đen.

Nằm trên giường khép mắt lại, giọng của người nào đó sẽ vang lên, chân thành tỏ tình với Lâm Sở Thần, đến những lời khổ sở trong cơn say, cuối cùng quy về một câu “Chúng ta về thôi”, lặp đi lặp lại, tựa như con muỗi vo ve ngày hạ, quanh quẩn bên tai đuổi mãi không đi.

Mặc dù biết đó chẳng qua là lời nói vô thức khi say, nhưng không làm sao khống chế nổi tâm tình của mình.

Rốt cuộc bản thân đang mong đợi điều gì, Hàn Tịch vuội đầu trong chăn, xung quanh là màn đêm tĩnh lặng, chăn phủ trên chóp mũi cùng vàng trán, có thể cảm nhận được, hơi thở của chính mình không còn điềm tĩnh như mọi khi nữa rồi.

Sốt ruột đến khó hiểu, trí não hăng hái hoạt động, suy nghĩ một vấn đề cả buổi cũng không đưa ra được đáp án ưng ý. Vừa phiền muộn vừa mất mát, lại có chút không chịu cam lòng.

Cảm giác này giống như đêm trước kì thi đại học, nhưng mà đối với thi đại học, Hàn Tịch rất chắc chắn, còn với người nào đó, một chút chần chừ Hàn Tịch cũng không có.

Cứ thế trần trọc suốt đêm thâu.

Trời tờ mờ sáng, xa xa vọng lại tiếng xe cộ mỗi lúc một đông, Hàn Tịch mãi mới chớp mắt được, kết quả hơn bảy giờ chuông báo thức đã vang lên, giọng trẻ con từng hồi từng hồi hô lớn “Đến giờ rồi ~ Mau dậy thôi ~”. Trong tiếng nhạc rộn ràng, Hàn Tịch nhăn nhó rời giường, cậu thật sự hối hận đã chọn loại nhạc chuông hại người này.

Thay vì bực bội ngủ tiếp, cuối cùng Hàn Tịch bật máy tính lên.

Thật ra cậu cũng không biết vì sao, cứ thế nhanh nhẹn mở QQ, YY, sau đó lại vào Thanh cư.

Thật sự là hành vi vô cùng mâu thuẫn, rõ ràng đầu sở tội ác chính là người vẫn giả chết trong này, vậy mà sáng sớm cậu đã theo chân đi vào.

Hàn Tịch nhìn áo tím kia, lại liên tưởng tới người nào đó giờ này chắc hẳn đang nằm trên giường mê man sung sướng, trong lòng lại âm thầm oán giận. Di chuột kéo mũi tên nhắm vào ID màu tím, trong lòng Hàn Tịch hằng say tưởng tượng bản thân một lần lại một lần đâm chết hẳn ra sao.

Tâm trạng từ hả giận chuyển sang bất đắc dĩ, chỉ trong vài giây ngắn ngủi. Hàn Tịch tìm lại lý trí, đối với hành vi nào tàn vừa rồi liền tự lừa mình dối người coi như chưa từng phát sinh.

Nhất thời trí não lại trở về vạch nhằm chán mòng lung, Hàn Tịch khốn khổ muốn chết, cũng không muốn lại trèo lên giường, chỉ thị của trí óc cùng mong muốn của cơ thể đánh nhau chan chát. Đang lúc đấu tranh, một giọng nam vang lên.

“Cậu đã lên rồi?”

Hàn Tịch nghĩ vừa rồi không phải mình nghe nhầm chứ? Cậu nhìn chằm chằm vào chấm nhỏ phía trước ID áo tím, kết quả cả buổi chấm nhỏ cũng không sáng lên.

Quả nhiên chỉ là nghe nhầm thôi.

“Có ở đó không?”

Lần này Hàn Tịch tận mắt trông thấy chấm tròn bừng sáng lên. Có nghĩa là, người nào đó online rồi.

“Sao không nói gì? Không ở đó sao? Không ở thì hô một tiếng?”

“Hừm ~”

Người nào đó đùa giỡn lại tự chọc cười chính mình.

“Nếu không nói gì vậy tôi out đây ~”

“Tôi onl...” Hàn Tịch bị bao phủ bởi cảm giác bối rối, ừ ừ lên tiếng.

“Quả nhiên onl mà ~” thanh âm của người nào đó vô cùng vui vẻ thoải mái.

“...Chào buổi sáng.” Hàn Tịch rất muốn hỏi một chuyện, nhưng do dự hồi lâu vẫn kiềm nén lại.

“Chào buổi sáng ~ tối qua ngủ ngon không?”

“...” Hàn Tịch bị chọc trúng nỗi đau, vì vậy rất ngoan ngoãn hướng theo lẽ phải ném ra một câu vốn không định hỏi.

“Anh không đau đầu hả?”

“Ừ, đau...” rớt cuộc giọng của người nào đó không còn sáng khoái như trước, thoáng xen lẫn một tia khó chịu.

“...” Hàn Tịch nhất định không nói cho người kia biết, cậu đang nở nụ cười đầy thỏa mãn.

Hai bên đồng thời rơi vào trầm lặng.

Hàn Tịch lười lên tiếng, đối phương chắc hẳn cũng lười ứng đối với cậu.

Không khí yên ắng dần trở nên có chút xấu hổ, tình cảnh giống hệt như buổi tối hôm qua vậy.

“Không phải ra ngoài có việc sao?” Hàn Tịch tranh thủ tìm một chủ đề.

“Có”

“Vậy còn chưa đi?”

“Không muốn đi” khẩu khí ngạo kiều này là sao đây...

“Không muốn đi sao lại dậy sớm?”

“Hôm nay cậu ấy về nước.” Hàn Tịch ngẩn ra, “cậu ấy”, hẳn là Lâm Sở Thần?

“Lâm Sở Thần?”

“Ừ.”

Hàn Tịch cho rằng mình có thể thấu hiểu đôi chút tâm tình của người đối diện, đại khái là không biết khi gặp nhau nên nói cái gì cho phải. Anh em thân thiết nhiều năm, đã có người trong lòng, kết quả mình lại làm phiền người ta, khoảng cách này bất kể thế nào cũng khó mà san lấp được. Hàn Tịch càng nghĩ càng sâu, Minh Âm cũng hồn vía lên mây, hai người lại tiếp tục rơi vào trầm lặng.

Đến khi dòng suy tưởng từ vũ trụ trở về, đã không còn sớm nữa, Hàn Tịch đoán người kia cả buổi không nói lời nào, hẳn đã đi ra ngoài rồi...Kết quả bản thân hình như cũng có chút căng thẳng theo rồi.

Không dễ cho Hàn Tịch tiếp tục bối rối, bên phía Minh Âm xuất hiện động tĩnh bất thường – nghe như là tiếng vật gì đổ vỡ, còn có thêm tiếng hét kinh hãi của đại thần.

Hàn Tịch hơi , đó không phải là vật hôm qua bị ma men đại thần đụng phải đấy chứ.

Trong chốc lát, thanh âm của Minh Âm một lần nữa vang lên.

“Có ma, bức tượng siêu nặng của nhà tôi đổ lăn trên đất!”

→_→

“Anh còn chưa đi sao?”

“Không đi nữa” giọng đối phương tự nhiên hơn nhiều, có lẽ thật sự không có ý đi.

“Chúng ta nói chuyện khác đi ~” giọng điệu thay đổi nhanh chóng – vô cùng có khí lực, lại ẩn chứa vài phần gian manh, làm cho Hàn Tịch có dự cảm không lành.

“Nói gì cơ?”

“Chuyện tôi sang Phàm Âm đó ~”

“...” nếu có thể nhìn thấy nhau, Hàn Tịch chắc chắn, về mặt đối phương nhất định là đang cười trộm, hơn nữa còn vô cùng dễ tiện. Lại nói, là kẻ nào tung tin đồn tỉnh rượu sẽ không nhớ rõ sự việc khi say??? Đụng đổ bức tượng cũng không nhớ! Vậy mà lại nhớ chuyện Phàm Âm?! Chẳng logic chút nào!

“Cậu nói không giữ lời sao?”

“...” anh cho rằng khích tướng có tác dụng với tôi à →_→

“Thật sự không có ý định đón nhận tôi ư?”

“...” ý tôi là vậy đó

~“...Thế thôi vậy.” giọng điệu đáng thương.

Còn lâu tôi mới mắc lừa = =.

Chắc chắn chỉ là giả vờ thôi.

...

Đại thần làm sao đáng thương được chứ.

...

...

Hình như người nào đó mới bị tổn thương tình cảm.

Hình như bây giờ người nào đó có thể, có lẽ, đang cảm thấy rất chật vật? Muốn được người khác an ủi dỗ dành?

...

Được rồi, đầu hàng.

“XXXXXXX, số QQ của Con Thỏ, anh nói với cô ấy đi.”

“Biết cậu là tốt nhất mà

moa moa chụt

”

Moa...moa moa chụt...

...

...

...

Hàn Tịch trúng phải gian kế “moa moa chụt” của đối phương, bị âm điệu cùng sức công phá có thể sánh với bom hạt nhân làm cho thương tích đầy mình. Cuối cùng đành bỏ của chạy lấy người, làm bộ “Không thèm chấp nhặt với anh” mà lặng lẽ rút lui, lao về phía ổ chần, tạm thời xa lánh Thế giới tam quan lộn tung phèo này.

(Tam quan gồm Thế giới quan, Nhân sinh quan, Giá trị quan)

Một giấc êm ấm xua đuổi âu lo, lúc tỉnh lại vừa vặn đến giờ cơm tối, Hàn Tịch đơn giản nấu một chút mì, đánh trứng gà thả thêm mấy lát cà chua, miễn cưỡng cũng thành một tô mì phủ trứng [1].

Chăm sóc cái bụng đói đang kêu ùng ục, sau đó lại bước vào thời gian sung sướng của đời người – nghịch máy tính.

Tất cả đều đúng như dự đoán, QQ cùng YY đều bị Con Thỏ dùng pháo hạng nặng bắn phá tơi tả. Mỏ khung trò chuyện vẫn còn thấy từng hồi từng hồi hú hét rền rĩ trong Phàm Âm, xem ra chuyện đại thần tới Phàm Âm vẫn đã đóng thuyền.

Lúc này Hàn Tịch ngược lại lại bình tĩnh hẳn lên, trong khi những người khác hăng say hóng hớt buồn dưa lê, Hàn Tịch lòng lặng như nước chạy đi nghe kịch truyền thanh, mãi cho đến khi Con Thỏ Đoạt Mệnh liên tục gọi tới, thông báo cho Hàn Tịch tham gia buổi chào mừng đại thần lúc tám giờ tối, tiện thể uy hiếp một câu “Không đi sẽ bị đánh chết”. Hàn Tịch còn chưa kịp lên tiếng, điện thoại đã bị dập từ lâu rồi.

Điều khoản Bá vương [2], trong đầu Hàn Tịch nảy ra một từ như thế. Có điều xưa nay cậu vẫn làm theo ý mình, chuyện không muốn, không ai có thể bắt cậu làm.

Buổi tối tám giờ, Hàn Tịch ngang nhiên trốn lễ chào mừng.

Con Thỏ quả thực không có cách đối phó với thằng nhóc ung dung đã quen này, cho dù hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng ai bảo người ta là hậu kì át chủ bài của đoàn cơ chứ.

Con Thỏ vừa chủ trì lễ chào mừng, vừa phân tâm mắng thầm Hàn Tịch...Đại thần trong buổi ca hội há miệng ngậm miệng đều gọi “Nguyệt Vô Ảnh”, cảm giác y như đại thiếu gia không thể xa rời bảo mẫu, có điều “bảo mẫu” này quá không nề tình, không tới thì thôi, đến một cái cơ cũng chẳng thêm bịa ra.

Phần sau của buổi lễ, nhiệt tình dâng cao của mọi người đã giảm đi không ít, chủ đề nói chuyện càng lúc càng hiếm, lác đác có người out, dần dần trong YY chỉ còn trơ trọi vài cái ID.

Con Thỏ cùng Khánh Trúc Vô Hoan kiên trì ở lại đến cuối, ngay lúc mọi người chuẩn bị giải tán, một sự việc khiến người ta rớt tròng mắt đã nảy sinh...

Đại thần không biết uống nhầm thuốc gì, mở miệng kể lễ thị phi của chính mình rất high.

Thị phi mọi người đều đã biết, trong đó Con Thỏ là người nắm rõ nhất. Nhưng sau khi nghe đại thần tự buồn dưa lê, Con Thỏ cảm thấy Thế giới này thực sự Quá! Thân! Kì! Luôn!

Đại thần high chán liền đứng đỉnh võ mông rời đi, để lại trong YY mấy móng người còn đang tiêu hóa tin tức nóng hổi này.

Con Thỏ cảm thấy tối hôm nay thật sự quá kịch tính...Kết quả chỉ lát sau chuyện kích thích hơn nữa đã xảy ra.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: ...này, Tiểu Ảnh

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: có thứ này muốn cho ông xem...nhưng ông phải bình tĩnh đó nha!

Nguyệt Vô Ảnh: ?

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: nhất định phải bình tĩnh nhaaa!!!!

Nguyệt Vô Ảnh: cứ gửi đi.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: [link]

Hàn Tịch click vào đường link, sau đó được tận mắt chứng kiến một thời khắc thần kì – người chôn ở trong đất cũng trỗi dậy.

[Đậu mè] [mong khán giả chú ý giữ gìn thanh máu] [câu chuyện máu chó [3] nhất lịch sử] [Tam giác tình yêu của Minh Âm đại thần và Lâm thiếu, Nguyệt Vô Ảnh!]

Dòng tiêu đề đỏ chói minh họa cụ thể cho cái gì gọi là “miệng lưỡi thế gian” cùng “ba người thành hổ” (nhiều người cùng nói sẽ khiến người ta tin thật)[4], trong lòng Hàn Tịch sâu sắc cảm thán, “dẫn sói vào nhà” nhất định là câu thành ngữ sống động gần gũi nhất thế kỉ này rồi.

Đôi lời của tác giả: tin vui! Tin vui! Bản thảo tồn kho đã hết rồi! O(_)O

~[1] Mì phủ trứng cà chua:

[2] Điều khoản bá vương: điều khoản, hợp đồng, thông tin, hành động của các công ty nhằm giảm bớt trách nhiệm và tăng thêm quyền lợi cho mình, luồn lách các kẽ hở của luật hoặc hoàn toàn vi phạm pháp luật. Ví dụ như trốn thuế, độc quyền, lừa dối người tiêu dùng,...

[3] Máu chó (cẩu huyết): những tình tiết lặp đi lặp lại đến phát ngán hoặc quá nhạt nhẽo, ví dụ mười mấy năm trước film Hàn có một máu trắng OTL

[4] Tam nhân thành hổ : Một việc, dù cho sai lầm đến đâu nhưng một khi đã có nhiều người khẳng định, thì cũng dễ khiến người ta sinh nghi rồi đem bụng tin mà cho là phải, tương tự như tích “Tăng Sâm giết người”.

Câu này xuất phát từ “Chiến quốc sách”. Đại thần Bàng Thông được vua Ngụy ủy thác theo Thái tử đến Hàm Đan nước Triệu làm con tin. Trước khi lên đường Bàng Thông hỏi vua rằng: “Nếu có người nói trên phố có hổ, đại vương có tin chăng?”. Ngụy Vương liền trả lời “Không tin”.

Bàng Thông lại hỏi: “Nếu như có hai người nói thì sao?”. Ngụy Vương do dự đáp: “VẬY TRẪM SẼ NGHI NGỜ”. Bàng Thông hỏi tiếp: “Nếu có tới ba người, đại vương có tin không?”, Ngụy Vương nói: “Chắc chắn sẽ tin”.

Bàng Thông bạch rằng: “Trên phố rõ ràng không có hổ, nhưng có tận ba người nói, giống như là có thực. Nay tới Hàm Đan, xa hơn xuống phố rất nhiều, không thể hầu cận đại vương, mà người nói xấu thần đâu chỉ có ba. Mong đại vương suy xét kĩ”. Ngụy Vương nhận lời.

Bàng Thông đi Triệu được ít lâu, quả nhiên có người nói xấu ông trước mặt Ngụy Vương, mới đầu vua không tin, nhưng càng lúc càng nhiều người nói, nên vua cũng ngờ là thực. Đến khi Bàng Thông về nước, vua không tin dùng, thậm chí còn không triệu gặp ông nữa.

14. Chương 14: Hai Công Gặp Gỡ

Có đôi khi bình tĩnh cũng là một tài năng thiên phú, ví dụ như Hàn Tịch, mặt không đổi sắc chăm chú đọc thị phi lớn nhất của mình từ khi gia nhập giới võng phối, còn tiện thể đánh giá – văn vẻ không tồi.

Con Thỏ nhìn bốn chữ bình luận trong khung trò chuyện, dở khóc dở cười.

Thật ra nội dung bài viết hôm đó máu chó dị thường – đại thần Minh Âm vẫn luôn miễn mộ người bạn thân thanh mai trúc mã Lâm Sở Thần, nhưng Lâm Sở Thần lại ưa thích tiểu thụ mềm mại non tơ, đại thần không sao bày tỏ được. Kết quả là ngay trước khi đại thần quyết tâm tỏ tình, Lâm Sở Thần lại đi trước một bước, cùng tiểu thụ yêu dấu của mình dính nhau như sam, đại thần vô cùng đau khổ. Lúc này không thể không nhắc tới vị hậu kì kỹ thuật không tồi nào đó luôn bầu bạn với đại thần, chính là hậu kì đại nhân Nguyệt Vô Ảnh vẫn lặng thầm dõi theo đại thần, thầm lặng thích đại thần, thậm chí còn kiềm nén đau khổ mà làm hậu kì giúp đại thần tỏ tình với người khác. Đau đớn của đại thần, Nguyệt Vô Ảnh luôn để vào mắt, xót trong lòng, bao đêm dài trống vắng, đều là Nguyệt Vô Ảnh ở bên giúp đại thần vượt qua. Tiếc rằng đại thần luôn mong nhớ thanh mai trúc mã, dù luôn ỷ lại vào Nguyệt Vô Ảnh, nhưng nói chung tình cảm không hề giống như thế.

Tạm thời tổng kết, trong cuộc tình tay ba đại thần đảm nhiệm vai ½-tra-công, Lâm Sở Thần chỉ là người vô tội đỡ đạn, mà Nguyệt Vô Ảnh lại là người bị tổn thương nhiều nhất.

Sự tình bị suy diễn đến mức này, tuy vượt qua tưởng tượng, nhưng khá hợp tình hợp lý, cô nhanh chóng thích ứng với tình tiết mới, phần khởi tranh thủ từng cơ hội buôn dưa lê tuyên truyền gian tình, đăng bài viết, post weibo, trong đoàn nào cũng phổ cập một lần.

Người ủng hộ CP Minh Nguyệt càng lúc càng đông, thân là người phát hiện và truyền bá gian tình, Con Thỏ kích động đến mức không ngôn từ nào diễn tả nổi.

ID Nguyệt Vô Ảnh trong giới võng phối đột nhiên trở nên siêu hot, những tác phẩm từ xưa đến nay liên tục được lôi ra nghiên cứu thảo luận. Kết quả trực tiếp chính là lượng người follow weibo Hàn Tịch tăng chóng mặt, không ít em gái trở thành fan náo loạn của Hàn Tịch, lại còn ưu ái đặt cho Hàn Tịch cái tên “Lãnh Nguyệt điện hạ”.

Hàn Tịch nghe được cái tên này, khoe miệng bất giác run rẩy, nháy mắt đã cảm thấy hóa ra fan náo loạn đúng là loại sinh vật rất đáng sợ.

Vốn cậu cho rằng việc này qua một thời gian ngắn sẽ sóng êm biển lặng, nhưng đã lâu lắm rồi quần chúng nhân dân không được chứng kiến một sự việc chấn động như thế, không những độ hot mãi không giảm, mà còn sản sinh ra nhiều phiên bản khác nhau, tính cách Nguyệt Vô Ảnh cũng theo đó mà càng lúc càng trở nên bí ẩn.

Ngày nào cũng có rất nhiều người @ (*mention*)Hàn Tịch trên weibo, đùa đùa cột cột còn hỏi những chuyện kì quái, Hàn Tịch cảm thấy phiền phức, dứt khoát mấy ngày không thềm lên weibo.

Đến weibo cũng không thể lướt được nữa, cuộc sống càng trở nên tẻ nhạt.

Bên ngoài tin đồn lan nhanh như vũ bão, nhưng chẳng ảnh hưởng đến chuyện ngày ngày tới Thanh cư của Hàn Tịch. Có đôi lúc cậu sẽ cùng áo tím nào đó tán gẫu chút chủ đề thường nhật, không thì sẽ cùng nhau im lặng treo máy.

Hàn Tịch chưa bao giờ đề cập tới tin đồn, Minh Âm cũng luôn tỏ vẻ như chưa từng biết tới những tin tức như thế.

Trong lòng hai người tất nhiên đều biết rõ, nhưng vẫn duy trì biểu hiện bình tĩnh bề ngoài.

Cảm giác này thực kì quái, Hàn Tịch ngây người trước máy tính, giữa hai người tựa như có một màng ngăn cách xa lạ, nói chuyện cũng không được thoải mái, là tình huống trước kia chưa từng xuất hiện.

Không khí phức tạp vẫn tiếp diễn, mãi cho đến khi hai người đồng thời nhận được thông báo của Con Thỏ – đoàn nhận kịch mới, tất cả giai đoạn chuẩn bị đều đã hoàn thành, bây giờ chỉ cần chọn người, sau đó luyện tập thôi.

Nhận được kịch bản, lông mày Hàn Tịch hơi nhướn lên, là “Tuyệt thế”, tiểu thuyết cường cường nổi tiếng

rất quen thuộc.

Hàn Tịch từng say mê ngẫu nhiên từng trang sách từ đầu chí cuối, cậu cảm thấy nếu gọi quyển sách này là đam mê, không bằng nói nó là tiểu thuyết chiến đấu máu lửa thì đúng hơn. Tình tiết nhiệm vụ cùng chiến trận kịch tính chiếm phần lớn nội dung, muôn phần hăng hái nhiệt huyết. Nhân vật chính một người lạnh lùng bá đạo, một người kiên cường mạnh mẽ, lần đầu tiên gặp mặt đã vô cùng chán ghét tính cách của đối phương, tới khi cùng nhau kề vai sát cánh vượt qua mọi trắc trở gian nan, cuối cùng tạo thành sự ăn ý tuyệt vời và thứ tình cảm hơn mức bình thường.

Hàn Tịch từng đề cập đến tiểu thuyết đó đôi lần với Con Thỏ, không ngờ hôm nay thật sự có cơ hội làm bộ kịch này. Có lẽ đây là chuyện khiến cho Hàn Tịch vui vẻ nhất suốt thời gian vừa rồi.

Hàn Tịch hăng hái lên YY từ sớm, mọi người cũng lục tục kéo vào. Trong đoàn xuất hiện một vài ID mới toanh, Hàn Tịch dùng kinh nghiệm của mình nhanh chóng suy đoán, ngoại trừ hai người nam, còn lại tất cả đều là nữ.

Đến khi Con Thỏ chủ trì giới thiệu người mới, quả nhiên chỉ có “Ngàn dặm” và “Một đêm” là con trai, những người khác đều là fans của Minh Âm do mến mộ mà xin được gia nhập đoàn.

“Ai da ~ các đồng chí, bây giờ mọi người đã quen biết nhau rồi ~ vậy chúng ta chuyển sang chính sự thôi!” Con Thỏ vẫn luôn duy trì trạng thái rất high.

“Cái đó...Hình như lâu rồi chưa từng nghe tiếng Vô Ảnh đại nhân ~” một em gái mới vào cất giọng dịu dàng.

“Chào mọi người.” Hàn Tịch vô cùng quyết đoán.

“Ôi...chào anh ạ ~” em gái dễ thương giọng điệu càng thêm mềm mại, “thanh âm của Vô Ảnh đại nhân hay quá đi ~~~”

“Cảm ơn.”

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gân Hang: Này! Anh giai! Đừng có nhiệt tình với mấy em gái như thế được không!! Làm người ta hết hồn à!!

Hàn Tịch đọc tin nhắn của Con Thỏ, sau đó bình tĩnh lên tiếng: “Giọng của em cũng dễ nghe, vô cùng dễ nghe.”

Không hiểu sao, ai ai cũng có cảm giác gió lạnh thổi qua, vị đại thần nào đó còn vui vẻ cười thành tiếng, nhất thời không khí càng tăng thêm sự .

“Khụ khụ, chúng ta bàn chính sự thôi! ~()/~” Con Thỏ thấy không ổn, vội vàng lôi kéo tất cả trở về chủ

đề chính, “Kịch bản ‘Tuyệt thế’ đã gửi cho mọi người ~ trước hết phải cảm ơn biên kịch kiêm đạo diễn Tiểu Thiên ~ tiếc rằng thím ấy không tới được ~~~ được rồi, chúng ta chân thành cảm ơn trong lòng! Bây giờ là tiết mục tuyển chọn ~~~ công thụ mỗi vai một người ~ vai thứ 7 người ~ vai phụ quần chúng 2, 3 người ~”

“Lại nói, lần này vai thứ quả không ít ~ hahahaha gia muốn chọn vai Lỗ Bì!” Đã lâu không cùng Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ chuyện trò linh tinh, giờ nghe được thanh âm sáng khoái của cậu ta, Hàn Tịch liền cảm thấy hăng hái hẳn lên.

“Anh chắc anh đóng được ông chú cool ngầu phóng khoáng?? Haha ~~~”

“Đừng đả kích anh được không!!!”

“Haha ~~~~” hai người gặp nhau lúc nào cũng như chó với mèo, Hàn Tịch tỏ vẻ dỗi với chuyện này tập mãi đã thành quen.

Mọi người bàn luận một hồi, sau đó bắt đầu tranh nhau chọn vai.

Trong số những người Hàn Tịch quen biết, Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ muốn đóng Lỗ Bì bị Một Đêm cướp mất, cậu ta đành hậm hực chọn thiếu niên Bội Đề khỏe khoắn, Thì Hi đóng Ngải Khả Đốn khôn ngoan tài giỏi, Hoa Tiểu Miên thích vai y tá dịu dàng Kha Lệ Nhĩ, Con Thỏ thì luôn ưa thích chọn những nhân vật nữ vương chiến hạm như Sailiyadi.

“Tôi chọn Memphis nhé.” Hàn Tịch muốn phối nhân vật Boss phản diện số một nổi danh tính toán này.

“Cực lực phản đối!!!!” Con Thỏ nhảy dựng lên như gà bị chọc tiết.

“Memphis để tôi đóng đi.” Khánh Trúc Vô Hoa im hơi lặng tiếng nãy giờ đột nhiên lên tiếng, “Tôi không phối được nhân vật thụ này.”

Hàn Tịch chẳng biết nói gì, nên đành im lặng.

Boss phản diện số hai Cát Đốn đầu óc đơn giản nhưng vô cùng bạo lực, người mới Ngàn Dặm lồng tiếng nhân vật này cực kì phù hợp.

Bảy nhân vật phụ nhanh chóng được phân vai, nhanh đến nỗi làm cho Hàn Tịch cảm thấy bản thân mình bị lừa.

Người luôn đứng ngoài như Hàn Tịch cuối cùng cũng phải vào cuộc rồi, nhưng cậu lập tức nhận ra xung quanh mình là một không khí hết sức kì quái, cảm giác bản thân như khi trong vườn thú, bị người khác thoải mái chỉ trỏ ngắm nghía vậy.

“Hehe, Leo và Kurt tùy cậu chọn ~~~ ehehe ~~~” Con Thỏ không thèm che giấu tiếng cười gian xảo vang vọng khắp cả phòng.

Hàn Tịch đột nhiên ý thức được, đây đúng là một âm mưu!

15. Chương 15: Cùng Chung Mục Đích

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mọi người đều chuyển sang trạng thái hóng hớt trò vui, nhưng hai nhân vật chính lại đồng thời duy trì sự bình thản, không ai hé răng nửa lời.

Không khí vô cùng sống yên biển lặng, nhưng tất cả mọi người đều hiểu rõ, đó chỉ là bề ngoài mà thôi. Ẩn sâu phía dưới, chính là mạch nước ngầm hung hiểm sục sôi.

Ngoài mặt Hàn Tịch vẫn bình tĩnh một lời cũng không nói, nhưng cậu vô cùng chán ghét cảm giác không tự nhiên này.

Xuyên suốt “Tuyệt thế” Leo mạnh mẽ và Kurt lạnh lùng luôn duy trì trạng thái hồ công, cơ bản không ai muốn hạ mình trước đối phương, chứ đừng nói đến cam tâm tình nguyện ở phía dưới. Dù sau khi hai người xác định quan hệ yêu đương, ở trên giường vẫn luôn tranh đấu đến trời đấtมืด mù.

Có điều độc giả vẫn thích phân chia công thụ rõ ràng, trong đó fans CP LeoKurt chiếm ưu thế áp đảo.

Đối với Hàn Tịch, tình yêu giữa hai người đàn ông sở dĩ đặc biệt, bởi vì hai người đều cùng giới tính, có vị trí ngang nhau lại cùng chung cách nhìn nhận, không giống với tiểu thuyết ngôn tình, giữa nam nữ luôn luôn tồn tại khác biệt giới tính và tư tưởng.

Hàn Tịch ưa thích tình yêu đơn thuần như vậy, không dính tới thương cảm.

Bởi vì theo đuổi cùng một mục đích, bởi vì yêu thích cùng một thứ, từ cộng hưởng dẫn tới thấu hiểu yêu mến nhau, đó mới là tình yêu.

Nhưng Hàn Tịch không vì thế mà bài xích những truyện BL khác, Thế giới này vì tồn tại sự khác biệt mới trở nên hoàn mỹ, cho nên bất kể là chuyện cậu có thích hay không, cậu đều tôn trọng sự hiện hữu và giá trị của nó.

Hàn Tịch không rõ suy nghĩ của mình phải chăng quá ngây thơ, cậu không thể hiểu được nhiều cô gái cố chấp gây war cãi cọ, chỉ vì người khác không thích CP giống mình.

Tóm lại, trong đầu Hàn Tịch quan niệm CP rất yếu ớt, nhất là đối với thể loại hồ công như vậy. Cho nên, hai nhân vật chính của “Tuyệt thế”, cậu đóng vai nào cũng được cả. Có điều cậu có chút thiên vị Leo, Leo mang trên mình vẻ cương quyết bướng bỉnh lại tự do tự tại. Nhưng nếu xét theo giọng nói của cậu, có lẽ thích hợp lồng tiếng Kurt hơn.

Đương lúc Hàn Tịch còn mải đắn đo mình nên lựa chọn hay từ bỏ, có người đã không kiềm chế nổi rồi.

Hiệp hội cuồng Minh Nguyệt

Cá Ấm Thịt Người: đậu mè đậu mè đậu mè đậu mè!!!! Hai người đều không lên tiếng giành vai công quá là moe luôn!!! Thanh máu của tôi sắp trống không rồi nè!!!!

Viên Kẹo Phai Màu: đúng vậy nha QAQ moe không chịu nổi!!

Xén Long Cừu: tôi mong hai người đó tranh cãi kịch liệt vào! Sau đó Lãnh Nguyệt điện hạ bức bối ở một bên sinh hờn dỗi, tiếp theo bị đại thần đẩy ngã giày vò! Đừng khen nha! Tôi hông chịu nổi đâu! (:)__

Cây Bông: ối...trí tưởng tượng của các thím thật phong phú

Cá Ăn Thịt Người: muốn thỏa chí, nhất định phải có tinh thần hư cấu ~()/~ hư cấu chính là chân lý!!!!
Nghĩ tới điện hạ cảm phục bị áp đảo áo quần xộc xệch quỳn rũ mê người tôi đã thấy không chịu nổi rồiiiiiii!!!

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: HAHHAHAHAHA

Tiểu Ảnh nhà tôi nhất định không chịu thua kém đâu nha!! Dù bị áo đảo ít nhất cũng phải cho đại thần một dấu răng!!!

Cá Ăn Thịt Người: đậu xanh!!!! Dấu răng á!!!! Còn moe hơn!!!! Máu mũi của tôi...hự...ngã gục luôn

Viên Kẹo Phai Màu: cái đó...chúng ta trực tiếp bàn luận thế này không sợ Lãnh Nguyệt điện hạ thấy sao?
__(:)__

Xén Lông Cừu: chắc không bị đâu...mong là vậy __(:)__ Nếu bị phát hiện chúng ta có nguy cơ bị đá ra khỏi đoàn không...

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: Tiểu Ảnh nhà tôi có thói quen rất hay ~ cậu ta tắt hết thông báo tắt cả các nhóm, trừ phi trực tiếp nói chuyện với cậu ấy

HAHAHAHAHA ~ cho dù cậu ta là quản lý cũng không hay biết mọi người đang làm gì đâu!! Có khi đổi cả tên đoàn cậu ấy cũng không nhận ra...HIAHIAHIAHIA

~Cây Bông: cảm thấy điện hạ thực đáng thương OTZ

Xén Lông Cừu: đáng thương chỗ nào!!! Là gốc moe nha!!!! Vừa lạnh lùng vừa gốc moe!!!!

Cá Ăn Thịt Người: hôm nay thanh máu đã tụt n lần rồi...không chịu nổi nhiệt nữa...vì sao hai người đó vẫn không nói lời nào!!! Kể gì đây!!

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: để tôi đi chọc chọc đại thần!

Cá Ăn Thịt Người: đi nhanh về nhanh

~ vẫy khăn tay

Xén Lông Cừu: cùng vẫy khăn tay

mang tin tốt về nha

~Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: hãy tin vào tôi

Khung trò chuyện YY

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: đại thần! Đại thần có đây không! ~()/

~Minh Âm: có

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: đại thần chọn được vai nào chưa?

~Minh Âm: được rồi

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: chắc chắn đại thần muốn đóng Leo phải không
phải không

()/

~Minh Âm: Kurt cũng hay mà.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: giọng của đại thần lồng tiếng Leo là chuẩn nhất rồi!!! Các em gái đều mong đại thần đó!!! Anh đóng Leo đi

~Minh Âm: cái đó phải hỏi Vô Ảnh nha

~Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: !!!!

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: em có nhìn nhầm không!! Đại thần anh rõ ràng thêm “~”

Minh Âm: O(_)O

~Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: O_O

Hiệp hội cuồng Minh Nguyệt

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: cmn!!!! Xem gia chụp được cái gì nè!!! [screenshot]

Cá Ăn Thịt Người: hóa ra đại thần chính là phúc hắc công!!!!

Xén Lông Cừu: moe bùng nổ!!!!

Viên Kẹo Phai Màu: chắc chắn điện hạ càng thêm thỏa mãn!

Cá Ăn Thịt Người: +1

Xén Lông Cừu: +10086

~Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: +chứng minh thư luôn ~()/

~Hàn Tịch bắt giác rung mình, hắt hơi một cái thật mạnh. Ngỡ ngàng liếc mắt ra khung trời giữa hạ, Hàn Tịch im lặng một hồi.

“Vô Ảnh, có ở đó không?” YY điều hui vì đại thần lên tiếng mà trở nên sôi nổi hẳn, hội Minh Nguyệt vô cùng tự giác coi thanh âm của đại thần là giọng điệu dịu dàng thăm hỏi người yêu.

“Vẫn ở đây.”

“Cậu muốn đóng vai nào?”

Ai nấy đều vểnh tai lắng nghe.

“Tôi chọn Leo.”

Các thành viên của hội Minh Nguyệt vui mừng đến sắp ứ não, sắp xảy ra tranh chấp sao!

“Được ~” đại thần dễ dàng đồng thuận.

Cái gì!!!! Đám Minh Nguyệt bọn họ không bình tĩnh nổi rồi.

“Tiểu Ảnh!!! Thật ra giọng ông hợp với Kurt hơn!! Ý kiến của tôi đáng tin cậy nha!!!” Con Thỏ xưng phong đứng mũi chịu sào.

“Điện hạ!!! Bọn tôi muốn nghe thím đóng Kurt!!! Tuyệt đối phù hợp!!!” Nghe đến xưng hô này, trên đầu Hàn Tịch xếp một hàng vạch đen (*). Không biết là em gái nào trong hội Minh Nguyệt lỡ lời.

“Hô hô hô hô hô hô...!! Vô Ảnh!! Ông thật sự muốn đóng Leo sao! Người bá đạo tàn nhẫn đó á?

” Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ phun một câu, cũng coi như chó ngáp phải ruồi.

Sau đó Hàn Tịch được hưởng thụ quá trình tẩy não cực kì khắc nghiệt.

Vốn ban đầu Hàn Tịch còn nhẹ nhàng bày tỏ “tôi sẽ cố gắng diễn đạt hình tượng Leo”, kết quả bị mọi người cho một chiêu “đại thần đóng Leo đỡ phức tạp hơn”.

Hàn Tịch muốn nói “cho tôi một cơ hội”, nhưng những lời này đã bị lí lẽ “Kurt cũng rất moe” nhấn chìm mất rồi.

Hàn Tịch thông minh không lên tiếng nữa. Mọi người vẫn theo quán tính phủ đầu một hồi mới phát hiện chính chủ không nói, cũng đều lần lượt ngậm miệng.

Lòng dân như một, cùng chung mục đích, Hàn Tịch coi như đã rõ rồi.

Dù trong lòng có chút thất vọng, nhưng mà, Kurt thực sự cũng rất moe.

“Thế tôi đóng Kurt vậy” Hàn Tịch vẫn bình tĩnh như trước nói.

“Được ~” đại thần vẫn vô cùng thấu tình đạt lí.

Kết quả đạt được làm cho tất cả hài lòng, mặc dù quá trình có hơi phức tạp.

Con Thỏ kiểm lại biểu hiện của mọi người hôm nay, đột nhiên phát hiện từ đầu chí cuối đại thần dường như chỉ đóng vai người qua đường, rõ ràng không hề gây áp lực với Hàn Tịch mà vẫn giành được nhân vật Leo, ẩn tàng công lao lẫn tiếng tăm. (nguyên văn “Thâm tàng công dữ danh” nhái theo câu “Thâm tàng thân dữ danh” trong “Hiệp khách hành” của Lý Bạch)

Vì thế, Con Thỏ tự động chỉnh sửa đặc điểm của đại thần trong đầu, từ bá đạo đế vương trở thành phúc hắc đế vương công.

Con Thỏ thích chí gật gù nở nụ cười gian xảo, những ngày thanh bình của Tiểu Ảnh chỉ sợ đã qua rồi

~ _____

(*) Nguyên văn là “hắc tuyến”, là biểu cảm thường gặp trong manga biểu thị cảm giác bó tay và rất thốn:))

Đôi lời của tác giả: hai ngày liên tục gõ chữ đến tận bốn giờ sáng, mong một phương pháp trị tận gốc bệnh trì hoãn.

16. Chương 16: Ăn Ý Sinh Sôi

Gần đây, Khánh Trúc Vô Hoan bất ngờ được cử đi công tác, sau khi Con Thỏ thăm dò ý kiến của mọi người quyết định chờ hắn trở về mới luyện tập, vậy nên thời gian này lại trở nên rảnh rỗi.

Hàn Tịch quyết định dùng khoảng thời gian này để chuẩn bị chu đáo phần hậu kì, trước tiên suy xét tính cách tất cả nhân vật theo nhiều góc độ khác nhau, sau đó phân chia kịch bản thành các giai đoạn, từ đó bắt đầu quá trình tuyển chọn nhạc nền cho từng giai đoạn một.

Nhạc nền phù hợp với bối cảnh chiến đấu rất hạn chế, không giống với các thể loại kịch khác từ thời điểm cho tới cách thức, Hàn Tịch xưa nay chưa từng có kinh nghiệm ở mảng này, nên dành tiêu tốn phần lớn thời gian tra cứu tài liệu kết hợp với tìm nghe những vở kịch chiến đấu khác.

Chờ tới khi công tác chuẩn bị đã tương đối hoàn thiện, Hàn Tịch đọc kịch bản đã sắp ngán đến tận cổ rồi.

Khánh Trúc Vô Hoan cũng sắp quay về, Hàn Tịch không tìm được việc gì khác để làm, cuối cùng quyết định đi quấy rầy vị đại thần nào đó, tập thoại sớm một chút.

Quấy rầy đại thần là kỹ thuật cao siêu, nếu thời gian không phù hợp, biểu đầu đại thần không onl nhờ đầu đại thần bề bộn nhiều việc. Hàn Tịch là người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế [1], nếu muốn tìm một người có việc, cậu nhất định sẽ chuẩn bị kĩ càng, định ra thời gian chuẩn xác để hẹn đối phương.

Thời điểm được lựa chọn là buổi chiều chủ nhật, thật ra Hàn Tịch cũng không dám chắc lúc đó đại thần có rảnh hay không, chỉ là, chọn một mốc thời gian sẽ làm cậu cảm thấy thoải mái hơn.

Buổi chiều chủ nhật.

Chiếc áo tím vẫn kiên trì đứng ở Thanh cư, Hàn Tịch đã xác định, máy tính nhà đại thần ngày nào cũng treo nick trên YY, cho nên thấy ID không có nghĩa là có người, có lẽ dùng khung trò chuyện pm vẫn hay hơn.

Nguyệt Vô Ảnh: có ở đó không?

Minh Âm: ?

Nguyệt Vô Ảnh: đang bận sao?

Minh Âm: không vội

Vận may không tồi ~

Nguyệt Vô Ảnh: tôi muốn tập thoại sớm một chút.

Người đối diện cả buổi không hồi đáp, đầu Hàn Tịch đầy dấu hỏi, chẳng lẽ đột nhiên có việc rồi?

Minh Âm: thực ngại quá có chuyện đột xuất ~

Nhìn dấu “~” tiêu hồn của đối phương, Hàn Tịch đành nói “Thôi không sao”, cuộc trò chuyện liền kết thúc.

Hai ngày trôi qua, Hàn Tịch hỏi vấn đề như trước, đối phương vẫn trả lời “Không có việc gì”, sau khi Hàn Tịch đề nghị luyện tập, người ta lại không lên tiếng nữa rồi.

Hàn Tịch có dự cảm không tốt, kết quả đúng là nhận được lời đáp “Có việc” của đối phương, lại một lần nữa Hàn Tịch đành phải rút lui.

Lần thứ ba, đoán chừng đối phương đã có phòng bị, khi Hàn Tịch vừa bắt đầu hỏi có ở đó không, người đối diện đã nhanh chóng trả lời “Có việc”, phản hồi nhanh như vậy, hình như không phải thực sự bận bịu, trong lòng Hàn Tịch đã có dự tính. *(nguyên văn Hung hữu thành trúc trước khi làm gì đã hoạch định cụ thể trong đầu)[2]*.

Nguyệt Vô Ảnh: tập thoại thôi.

Minh Âm: có việc thật mà ~

Nguyệt Vô Ảnh: việc gì?

Minh Âm: đó là chuyện đời tư

Nguyệt Vô Ảnh: tôi sẽ giữ bí mật.

Minh Âm: có thể không nói không?

Nguyệt Vô Ảnh: anh không tin tôi?

Minh Âm: không phải như thế ~

Nguyệt Vô Ảnh: là việc gì?

Minh Âm: hồi trước cậu đâu có như vậy ~. ~

Nguyệt Vô Ảnh: trước đây anh cũng không có lừa tôi.

Minh Âm: cậu thay đổi rồi (/T T)/

Nguyệt Vô Ảnh: như nhau như nhau.

Minh Âm: thôi được. Tôi đang chơi game ~

Nguyệt Vô Ảnh: game gì đấy vớ vẩn.

Minh Âm: người ta không vớ vẩn mà (/T T)/

Nguyệt Vô Ảnh: →_→

Minh Âm: cậu muốn chơi cùng không?

Nguyệt Vô Ảnh: →_→

Minh Âm: chơi cùng đi ~ rất hay mà ~

Nguyệt Vô Ảnh: →_→

Minh Âm: chúng ta đi tập kịch đi ~

Nguyệt Vô Ảnh: được.

“Alo? Có nghe thấy không.” Hàn Tịch bình tĩnh lên tiếng.

Đối phương không biết lại loay hoay gì, cả buổi không đáp lại, Hàn Tịch kiên nhẫn chờ đợi.

“Tôi đây” giọng của đại thần nghe vô cùng sung sức, trạng thái không tồi nha.

“Bắt đầu thôi.” Hàn Tịch đã mở sẵn kịch bản trên txt từ lâu.

“Đợi một chút, tôi tìm kịch bản đã ~” một hồi thanh âm thao tác điên cuồng của con chuột truyền tới, Hàn Tịch chẳng nói lời nào.

Một cái kịch bản tìm gần năm phút đồng hồ, Hàn Tịch không chịu nổi nữa, đành lên tiếng “Tôi gửi cho anh”. Đại thần hơi chột dạ, dè dặt nói “Cảm ơn”.

Kịch bản mới nhận được chỉnh tề đến phát sợ, đôi chỗ còn có ghi chú rõ ràng, cảm giác như từng dấu chấm dấu phẩy đều được cẩn thận gõ ra vậy. Mặc dù chỉ là một văn bản txt nho nhỏ, nhưng Lục Thanh Hợp lại cảm nhận được sức nặng của nó.

Thái độ bất giác trở nên nghiêm túc, tâm trí vừa nãy còn phảng phất đắm chìm trong không khí của game đã tập trung trở lại, Lục Thanh Hợp cẩn thận đọc kịch bản.

Đại thần không lên tiếng, Hàn Tịch đoán đối phương hẳn đang nghiên cứu kịch bản, nên không quấy rầy

nữa.

Đã lâu như vậy mà vẫn chưa đọc kịch bản, thái độ thật sự không tốt chút nào, nhưng Hàn Tịch không có hứng thú quở trách người khác. Làm tốt việc của mình đã đủ mệt, lại còn phí công phí sức sẫm soi người khác, quá lỗ vốn rồi.

Cũng may đại thần là người thân kinh bách chiến, đối với nhân vật mình muốn đóng luôn nhập vai rất nhanh.

Đến khi đại thần lên tiếng lần nữa, đã là một người khác rồi.

Hàn Tịch cũng điều chỉnh cảm xúc, thông dong đọc lời thoại.

Khi mới bắt đầu, hai người vẫn còn ở trạng thái mỗi người một phách, nhưng dần dần, hai bên trở nên hòa hợp hơn nhiều.

Không nói được là ai dẫn dắt ai, hai người bám theo tình tiết trong kịch bản, từ lúc ban đầu như nước với lửa, rồi tán thưởng lẫn nhau, dần dần tin tưởng vào nhau.

Giọng của Minh Âm không còn vẻ kiêu ngạo không để ai vào mắt, chân thành lắng nghe quan điểm của đối phương, chưa cần nói đến quá trình tình ý miên man, kết hợp với thanh âm trầm ổn bình tĩnh của Hàn Tịch, đã hài hòa vạn phần.

Trừ phần mãnh liệt ở cuối, hai người đã tập được toàn bộ lời thoại một lượt rồi.

Năng suất suôn sẻ không ngờ, nhưng lần đầu tiên Hàn Tịch có cảm giác chưa thỏa mãn.

“Muốn thử đoạn tắt đèn không?” đại thần hăng hái bùng bùng khiến Hàn Tịch không được tự nhiên.

“...” Hàn Tịch vô cùng do dự.

“Vừa rồi cảm giác cũng không tồi!” hiếm khi nghe được sắc giọng không ổn định của đại thần, rất có cảm giác thành tựu nha. Hàn Tịch cười đáp, “Đúng thế”.

“Tập đoạn tắt đèn một lần?” thanh âm của đại thần mang theo ý trêu ghẹo.

“...” Hàn Tịch lại càng không biết phải trả lời thế nào.

“Trước khi kết hôn không thử một chút, làm sao biết cưới xong có hài lòng không, hửm?” vị đại thần nào

đó trực tiếp khai hỏa lời kịch đầu tiên của màn tất đèn, vừa khiêu khích trên chộc, lại ẩn chứa hơi thở bá đạo trời sinh.

“...” đối phương thốt ra âm cuối phô bày sức quyến rũ một cách tinh tế, trái tim Hàn Tịch không kiềm nén được mà loạn nhịp.

“Vợ à em then thùng sao? ~ Vợ ơi đến đây đến đây nào ~~” giọng điệu bá đạo chuyển thành lả lơi, vị đại thần nào đó tự high đến say sưa đất trời.

“Không được tùy tiện sửa lời thoại!” Hàn Tịch không chịu nổi nữa rồi.

“Vậy trước khi cưới chúng ta thử một lần đi ~ chẳng lẽ em sợ?” âm sắc lại đột nhiên trở về kiểu khí phách của Leo.

“Nực cười, đến lúc đó anh cũng đừng hối hận.” Hàn Tịch chuẩn bị tâm lí sẵn sàng hy sinh, điều chỉnh đúng cảm xúc đọc lời thoại. Thử thì thử, ai sợ ai!

Theo kịch bản, tiếp theo sẽ là Leo ra tay trước, vốn định định đề lên người Kurt, nhưng Kurt cũng đâu phải hạng xoàng xĩnh, hai người không ngừng so chiêu, dùng toàn lực để áp đảo đối phương. Thể lực Kurt không mạnh như Leo, liền giả vờ bị đẩy ngã, cuối cùng lại dồn sức phản công ngược lại.

Tiếng thở gấp không kiềm nén của Minh Âm hòa với thanh âm điều chỉnh hô hấp của Hàn Tịch, âm thờ dốc của quá trình vận động kịch liệt ẩn chứa sức hấp dẫn đến cùng cực, trên mặt Hàn Tịch bất tri bất giác xuất hiện một vệt ửng hồng.

“Cuối cùng là ai lợi hại, hử?” Kurt bị áp đảo, câu hỏi của Leo ngập tràn vẻ tham lam chiếm giữ.

“Ai lợi hại còn chưa biết đâu...” Kurt vừa dồn sức, vừa tươi cười đáp lại, lời còn chưa hết, cánh môi đã bị Leo xâm chiếm.

Ngay cả hôn nhau cũng giống như chiến tranh vậy, đôi bên đều áp dụng một chiến lược – tấn công chính là biện pháp phòng thủ tốt nhất.

Ngọn lửa càng cháy càng dữ dội.

Tiếng hôn của đại thần cực kì gợi tình, Hàn Tịch thật sự không thể chống đỡ nổi, lập tức bại trận.

“Hôm nay tạm đến đây thôi.” thanh âm Hàn Tịch có chút hỗn loạn.

“Vậy cũng được ~” giọng đại thần nhân ái khác thường, phảng phất còn có ý chưa thỏa mãn.

“Tôi ngủ đây.”

Hàn Tịch bỏ cửa chạy lấy người mà logout, tắt máy tính, sau đó mới phát hiện bây giờ mới hơn bảy giờ tối, dù muốn ngủ sớm cũng không thể sớm đến mức này.

Cố gắng lấy lại một chút bình tĩnh thường ngày, Hàn Tịch phiền muộn sờ lên đôi má nóng ran của mình.

Đúng lúc ấy di động lại vang lên, có tin nhắn tới.

“Ngủ ngon ~ một đêm an giấc nhé. Moa moa chụt ~ – Minh Âm”

!!!

Hàn Tịch rất , mặc kệ đối phương làm sao biết được số điện thoại của mình, cậu cũng không tin đối phương chỉ đơn thuần gửi lời chúc ngủ ngon như vậy.

Không chọc người ta sẽ chết sao!

Hàn Tịch vô lực nằm vật xuống giường.

[1] *Rối loạn ám ảnh cưỡng chế*(tiếng Anh: *Obsessive-Compulsive Disorder – OCD*) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng.

[2] *Hung hữu thành trúc*: Văn Đồng (1018-1079) là một họa sĩ người Tứ Xuyên nổi tiếng đời nhà Tống, rất nổi tiếng bởi tài vẽ tranh về cây trúc. Những bức họa về cây trúc của ông vô cùng sống động và đẹp đến nỗi mọi người đều gọi ông là: “Bậc thầy vẽ trúc”.

Để vẽ được những bức tranh trúc đẹp như thế, Văn Đồng đã vẽ vô cùng nhiều bức tranh về trúc. Ông chưa vẽ đã hình dung xong bức tranh trúc đó sẽ như thế nào. Văn Đồng có thể vẽ hàng trăm bức tranh trúc 1 lúc mà không bức nào giống bức nào và bức nào cũng sống động như thật.

Văn Đồng có một người bạn rất nổi tiếng là Triều Bồ Chi (1053-1110), một bậc thầy về thơ ca đời Bắc Tống. Triều Bồ Chi khi mô tả tài năng kiệt xuất của Văn Đồng đã sử dụng đúng 4 chữ: “ ” – Hung hữu thành trúc. HUNG chỉ ngực người; HỮU chỉ sở hữu, có; THÀNH TRÚC nghĩa là có hình ảnh cây trúc. Ý của 4 từ này là: “Trong tâm và suy nghĩ đã có sẵn hình ảnh của cây trúc rồi.”

Sau này câu thành ngữ này được người Trung Quốc sử dụng rộng rãi để chỉ một việc đã có kế hoạch chu đáo

và hoàn thiện trước khi được thực hiện.

Đôi lời của tác giả: từ hôm nay sẽ bắt đầu một cuộc sống mới.

17. Chương 17: Lên Nhầm Thuyền Giặc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khánh Trúc Vô Hoan đúng hẹn trở về, việc luyện tập đã được xếp vào thời gian biểu hàng ngày của các CV.

Gần đây Hàn Tịch có điểm phiền não, chỉ còn một ngày nữa là đến thời gian mọi người hẹn nhau tập thoại, nhưng cậu vẫn chưa thể làm tốt phân đoạn đóng cửa tắt đèn cuối cùng kia – mỗi lần nhớ tới tiếng hôn say đắm của vị đại thần nào đó, cậu liền bị thoát khỏi vai diễn mất rồi.

Trạng thái bức bối bủa vây như thủy triều, càng sốt ruột lại càng mất đi cảm giác, càng mất đi cảm giác lại càng sốt ruột, cứ tiếp diễn một vòng quanh quẩn như vậy.

Trong buổi tập thoại mọi người thể hiện không tồi, đến cả Khánh Trúc Vô Hoan bận rộn công tác cũng nhanh chóng nhập vai.

Ban đầu Hàn Tịch cùng Minh Âm diễn thử vô cùng đặc sắc, làm mọi người ngạc nhiên, khung bình luận ngập tràn lời ngợi khen, nhưng vừa đến phân cảnh đóng cửa tắt đèn, Hàn Tịch không tự nhiên chút nào, đèn thần kinh thô như Xanh Xanh Cỏ Bền Bờ cũng phải thốt lên “Không ổn”.

Hàn Tịch không chấp nhận chuyện đầu voi đuôi chuột như vậy, kiên trì thử đi thử lại, kết quả càng ngày lại càng kém hơn.

Quả đúng là sông có khúc người có lúc, YY bị bao phủ bởi khối áp suất thấp khổng lồ phát ra từ Hàn Tịch.

Thời gian cũng không còn sớm, mọi người lục tục giải tán. Hàn Tịch vẫn kiên trì tự mình luyện tập, kéo theo Minh Âm cũng bị xui xẻo lây.

Con Thỏ lưu lại một câu “Hai người phải biết điểm dừng nha, đừng X cạ người toi đó ~ Tiểu Ảnh, giữ được rừng xanh lo gì không có củi đốt ~”, sau đó bỏ lại Hàn Tịch đang xấu hổ, ôm lấy Xanh Xanh Cỏ Bền Bờ nghênh ngang rời đi.

(X cạ người toi: chính là tinh tấn nhân vong đó ạ)

Trong YY chỉ còn lại hai người.

Đoạn tối lửa tắt đèn càng tập càng tệ, Hàn Tịch dứt khoát tạm dừng, mặc kệ cảm giác hậm hực của chính mình.

Lục Thanh Hợp mấy lần định lên tiếng, lại cảm thấy không đúng lúc, cuối cùng hắn cũng không biết phải nói gì mới có thể an ủi được Hàn Tịch.

Không khí ngưng trọng sắp đóng thành băng, đột nhiên trong đầu Lục Thanh Hợp lóe lên một ý, có cách rồi.

“Muốn chơi ‘Mộng Đại Lục’ không?”

Hàn Tịch co rút khóe miệng, tôi còn không phối nổi âm, anh còn định kéo tôi xuống nước đi chơi game?

“Không đi.” Từ chối dứt khoát.

“Rất hay mà ~” vị đại thần nào đó chẳng chịu chút đả kích nào, vẫn tiếp tục cố gắng ỉ ỏi.

“Không đi.” Giọng điệu chém đinh chặt sắt.

“Trong game cảnh hay người đẹp ~ coi như giải sầu đi?”

“Không chơi.” Hàn Tịch một mực tỏ thái độ quyết tâm, có điều lực sát thương đến được chỗ đại thần đã suy yếu thành không đáng kể mất rồi.

“Cậu có chơi game online không?”

Hiểu biết của Hàn Tịch đối với trò chơi chỉ dừng ở Tiên Kiếm, tất nhiên chưa từng tiếp xúc với game online.

“Không có”

“Ôi ôi ~ vậy cậu không sợ bị chê cười sao?” giọng điệu quái dị của vị đại thần nào đó làm cho sọc đen trên đầu Hàn Tịch kéo dài ra ngoài đi dạo, tiếc rằng Hàn Tịch từ lâu đã không bị phép khích tướng ảnh hưởng rồi.

“Không chơi.”

Vị đại thần nào đó dường như chịu thua không lên tiếng nữa. Một lát sau, đại thần lại đường đường chính chính mở miệng.

“Cậu không chơi tôi không thêm tập thoại với cậu nữa.”

Khẩu khí của đại thần chính nghĩa ngút trời, Hàn Tịch ước gì có thể bắt chước phim kiếm hiệp hung hăng phun một búng máu tươi lên mặt đối phương. Người này bị con nít nhập vào hay sao? (Hùng hài: gấu con, là ngôn ngữ mạng chỉ những người tính cách nghịch ngợm, phá phách)

“Chơi game cũng không chết người đâu ~” vị đại thần nào đó lại tiếp tục mặt dày mày dạn.

“...” Thật là mệt mỏi đến mức chẳng muốn yêu đương gì nữa.

(Câu này là một câu nói phổ biến trên mạng, xuất phát từ bài đăng của một thanh niên chia sẻ về sự mệt mỏi và không tin tưởng trong tình yêu)

“Tôi có sẵn tài khoản, cấp bậc rất cao cho cậu mượn chơi ~”

“...” cấp bậc gì đó đối với tôi chỉ là gió thoảng mây bay thôi có được không...

“Tài khoản xxxxx mật khẩu xxxxx, cậu nhớ kĩ đó nha”

Có kiểu ép bán ép mua như vậy sao? Vậy mà mình vẫn ngoan ngoãn nghe lời mở txt chép lại. Thật đúng là hết thuốc chữa, Hàn Tịch đau khổ nghĩ.

“Mai gặp trong game nha ~ tôi out trước đây. Ngủ ngon ~” giọng điệu đại thần tươi sáng như ánh dương, nhân cơ hội làm cho Hàn Tịch càng thêm thâm hơn.

“À đúng rồi ~ đêm nay nhớ tải game trước nhé, không thì mai không kịp chơi đâu.”

Nhiều! Chuyện! Quá! Đi!

“Còn nữa, moa moa chút

”

Cách nhau một ứng dụng YY, Hàn Tịch anh dũng hi sinh.

Sáng hôm sau, Hàn Tịch cài đặt game xong xuôi, nhập thử tài khoản đại thần cho, đăng nhập thành công.

Trên màn hình xuất hiện một mỹ nam áo trắng cầm pháp trượng, Hàn Tịch ngấm nghĩa một hồi, cảm thấy thiết kế nhân vật của Mộng Đại Lục quả thực không tồi.

Điều khiển nhân vật tiến vào trò chơi, thanh loading chậm chạp nhích lên phía trước, màn hình từ từ biến đổi, đến khi load xong, giao diện đã trở nên hoàn toàn khác biệt.

Nếu như trước đó nhân vật chỉ có quần áo đẹp đẽ, khuôn mặt tinh xảo, bây giờ chính thức ở trong trò chơi, toàn bộ thân thể còn được bao phủ bởi vầng sáng nhàn nhạt, tạo ra khí chất cao quý thoát tục.

Không thể không nói hình tượng như vậy rất hấp dẫn Hàn Tịch, cậu thu hồi quyết định lúc trước, tính toán sẽ nán lại trong trò này một thời gian nữa.

Khung cảnh trong game vô cùng xinh đẹp, nhân vật của Hàn Tịch đăng nhập tại một nơi có vẻ như là Thánh đường. Trong Thánh đường nền nã nhẹ nhàng tập trung rất nhiều người mặc trường bào nhạt màu đang cúng bái, người nào người nấy đều toát ra vẻ thanh tao, vàng sáng nhàn nhạt bao quanh nhân vật vừa an bình vừa hiền từ lại vừa linh thiêng.

Hàn Tịch lần đầu chơi game, nhìn thấy nickname khác biệt trên đầu mỗi người, cảm thấy rất mới lạ, bèn chột tháo tác tiến lên để nhân vật thỏa sức chạy khắp chung quanh.

Bên ngoài Thánh đường là quảng trường rộng lớn, hai bên trái phải là đường đi, giao nhau với đường chính.

Hai bên đường chính là hàng quán tấp nập, mỗi cửa hàng dù nhiều dù ít đều có nhân vật ra vào. Hàn Tịch không biết đâu là người chơi đâu là NPC, chỉ có thể điểm chọn từng cái một.

Đương lúc Hàn Tịch vừa thưởng thức nhạc nền của game, vừa tung tăng dạo phố, một thanh âm không hài hòa vang lên, giống như là ai đó cầm thìa gõ vào cái đĩa, không ăn khớp với nhạc nền một chút nào.

Âm thanh đó vang lên một tiếng rồi thôi, Hàn Tịch còn chưa kịp tìm hiểu, ngay khi cậu chuẩn bị bỏ qua chuyện này, âm thanh kì quái ấy lại vang lên hai lần.

Lòng hiếu kì của Hàn Tịch được kích hoạt, cậu nghiên cứu hồi lâu mới phát hiện ở góc dưới bên trái màn hình có một khung trò chuyện nho nhỏ, bên trong tràn ngập tin tức thông báo của hệ thống. Hàn Tịch kéo lên trên một chút, mới phát hiện có ba dòng chữ tím.

[Kỵ sĩ rồng] nói với bạn: lão đại sao anh lại onl giờ này?

[Kỵ sĩ rồng] nói với bạn: còn lên acc này nữa?

[Kỵ sĩ rồng] nói với bạn: lão đại nhanh đổi acc đến hoàng cung, 13=2, bọn em vất vả lắm mới kéo được con này

(13=2: tổ đội 15 người, đã có 13 cần thêm 2)

Hàn Tịch trầm nghĩ, cái này phải chăng chính là trò chuyện riêng tư của game trong truyền thuyết?

Đang suy nghĩ không biết làm sao để trả lời, người nọ lại gửi thêm một tin nhắn nữa.

[Kỵ sĩ rồng] nói với bạn: lão đại?

Hàn Tịch rửa thầm Minh Âm, làm kịch bản bực như thế, còn không biết xấu hổ làm lão đại trong game, lại còn chơi hai tài khoản nữa. Tên này mỗi lần nộp âm chất lượng đều cao không chịu nổi, chân giẫm hai thuyền mà còn thuận buồm xuôi gió đến vậy, ông trời cũng thật là bất công.

Đương lúc hăng say thầm mắng Minh Âm, Hàn Tịch vô tình click vào tên của Kỵ Sĩ Rồng, kết quả là ở khung gõ chữ xuất hiện tên của đối phương, Hàn Tịch hiểu ra, gõ chữ vào khung dài nhỏ đó gửi qua, chắc hẳn là cách thức trò chuyện riêng tư trong game này rồi.

Bạn nói với [Kỵ sĩ rồng]: không phải chính chủ.

Hàn Tịch đoán chắc lời giải thích này rõ ràng không có ý gì khác, nên không xem khung đối thoại nữa, rảo bước trên đường phố hồi lâu rồi logout.

Nhưng xem ra đối với Kỵ Sĩ Rồng, đó lại là một tin tức sánh tằm bom tấn chứ chẳng chơi.

[Công hội] [Kỵ Sĩ Rồng]: cmn! Tôi vừa thấy nha! Là chị dâu online đó!!

Một hòn đá tạo muôn trùng sóng gió, đám đông không khỏi xôn xao ra mặt.

[Công hội] [Liên Chiến]: fuck! Số anh đây quá may! Vừa lên đã gặp được chị dâu! Em chào chị dâu!

[Công hội] [Kỵ Sĩ Rồng]: ...hình như chị dâu out mất rồi

[Công hội] [Liên Chiến]: fuck, đùa ông à?

[Công hội] [Kỵ Sĩ Rồng]: không phải! Tôi nói thật mà! Vừa rồi acc Sophie online, tôi tưởng là lão đại, pm gọi ảnh đến hoàng cung, kết quả ảnh nói không phải chính chủ!

[Công hội] [Kỵ Sĩ Rồng]: trước kia lão đại từng nói acc đó là chuẩn bị cho chị dâu mà!! Không phải chính chủ thì có nghĩa là gì!!

[Công hội] [Lilia]: thật không đó??!!

[Công hội] [Kỵ Sĩ Rồng]: nếu lừa thím về sau tôi không nhặt được móng rồng nữa!

[Công hội] [Lilia]: trời ơi kích động quá phải làm sao!!

[Công hội] [Bông Lan Trứng] [1] : chị dâu xuất hiện rồi ~()/

~[Công hội] [Mặc Síp Đi Đạo Phở]: phải nói là chị dâu cuối cùng cũng xuất hiện rồi ~()/

~[Công hội] [Phong Tử]: lão đại đã muốn từ bỏ phận FA rồi ư??? Hiuhiuhiuhiu...Kim cương vương lão ngũ (chàng trai hoàn hảo) [2] của nhà người ta bị ai quyến rũ mất rồi...

[Công hội] [Liên Chiến]: đồ thần kinh chết tiệt thực buồn nôn [ói] (Phong Tử đồng âm với đồ điên [Fēngzi])

[Công hội] [Chuối Tiêu Thẳng Tấp] [3] : mẹ ơi!! Bà xã của lão đại đã xuất hiện rồi!!! Vợ ơi!! Em mau ra đây đi!

[Công hội] [Xúc Xích Cứng Cáp] [4] : tới nè tới nè! Chị dâu là giai hay gái??!!

[Công hội] [Kỵ Sĩ Rồng]: ...

[Công hội] [Liên Chiến]: đậu, câu hỏi kiểu quái gì vậy...

Dù sao màn náo loạn này Hàn Tịch cũng không hề hay biết chút nào, vào buổi tối, cậu lại bị Minh Âm ép phải đăng nhập vào game.

Hai acc của Minh Âm online cùng lúc coi như chứng thực lời của Kỵ Sĩ Rồng, cho nên tối hôm ấy các thành viên công hội đều lâm vào trạng thái như kiến bò chảo nóng.

Kênh trò chuyện của công hội bình luận trôi nhanh như nước lũ, ai ai cũng đắm chìm trong phần khích, chỉ có Minh Âm vẫn bình tĩnh ở Thanh cư chỉ cho Hàn Tịch cách chơi, chẳng có ý định làm sáng tỏ mọi chuyện chút nào.

Hàn Tịch nghe đến ong hết cả đầu, lại không nỡ ngắt lời, đành để cho Minh Âm thỏa sức giảng giải.

Trong game càng làm Hàn Tịch đau đầu hơn, âm thanh gõ chén đĩa không ngừng bên tai, không ít người trò chuyện riêng với cậu nói những lời cậu không hiểu hết được, rõ ràng còn có kẻ gọi cậu là chị dâu nữa chứ.

Hàn Tịch ngơ ngác, không biết mình trở thành chị dâu từ lúc nào, nên không làm sao giải thích nổi, cậu chỉ đành một mực im lặng, kết quả lại càng khuyến khích tốc độ buôn chuyện của mọi người, cái gì mà “Chị dâu lạnh lùng quá ~” “Sao chị dâu không nói lời nào” “Có phải chị dâu thẹn thùng không” trong kênh công hội xuất hiện ngày một nhiều.

Minh Âm vẫn thao thao bất tuyệt trong YY, dường như muốn đem toàn bộ kiến thức của mình truyền thụ hết cho Hàn Tịch.

Hàn Tịch sắp mọc thêm một cái đầu nữa rồi, ngoại trừ thao tác căn bản, Minh Âm dông dài kỹ năng ra sao cách dùng thế nào, cậu nghe chẳng khác nào đàn gảy tai trâu.

Ban đầu Hàn Tịch vốn muốn tôn trọng Minh Âm một chút, ít nhất cũng phải tập trung nghe một lần, kết quả càng lúc càng phức tạp, phó bản với PVP này nọ không sao hiểu được. Hàn Tịch đành cam chịu lắng nghe, sau đó bắt đầu lơ đãng dần.

Buổi tối hôm ấy trôi qua vô cùng đau khổ, Minh Âm nói gần ba tiếng, cuối cùng còn quan tâm hỏi Hàn Tịch có chỗ nào không rõ, Hàn Tịch nào dám trả lời 99% đều không hiểu, chỉ đành để nghị chơi thử trước đã cho qua chuyện.

Minh Âm cảm thấy sự nghiệp dạy dỗ đã đại công cáo thành, liền mở một tài khoản YY khác dẫn anh em đi phỏ bản, để lại một mình Hàn Tịch trợ trợ ngơ ngác trong game.

Sau khi ở cùng một địa điểm bị cùng một loại quái cắn chết ba lượt, Hàn Tịch bực mình, tắt máy phi thẳng vào ổ chăn.

Trước khi chìm vào giấc ngủ còn cảm khái, quả nhiên vẫn là phối âm hay hơn, tập đoạn H so với nghiên cứu đủ loại kỹ năng trong game còn khoái hơn nhiều. Minh đứng là hồ đồ mới theo Minh Âm lên thuyền giặc.

[1] Bông lan trứng

[2] Kim cương vương lão ngũ: là chàng trai hoàn hảo có 5 đặc điểm sau: Có sự nghiệp, có gia thếTất nhiên là phải đẹp traiHọc vấn caoCó năng lực, có tinh thần cầu tiếnKhiêm tốn, không phô trương, không hám danh[3] Chuối tiêu

[4] Xúc xích (trong QT là lập xưởng nhưng chính xác là xúc xích nha. Ý nghĩa tên của 2 bạn Chuối với Xúc xích thì các thím cứ hiểu theo nghĩa đen tối nhất có thể đi nhé XD)

Từ chương này trở đi trong truyện xuất hiện thêm bối cảnh game nên có thêm một số màu sắc nhe *cười kiểu đồng bóng*

Màu tím: mật, trò chuyện riêng trong game

Màu xanh da trời: bang hội

Màu cam đất : tổ đội

Màu đỏ: Thế giới

Màu rêu: phụ cận

Đôi lời của tác giả: từ khi về nhà hội hè chè chén không ngừng, ngày nào cũng phải dọn phòng giặt quần áo, căn bản phải sau 0h mới có thể viết một chút.

Ngày mai còn phải đến nhà ga đón người.

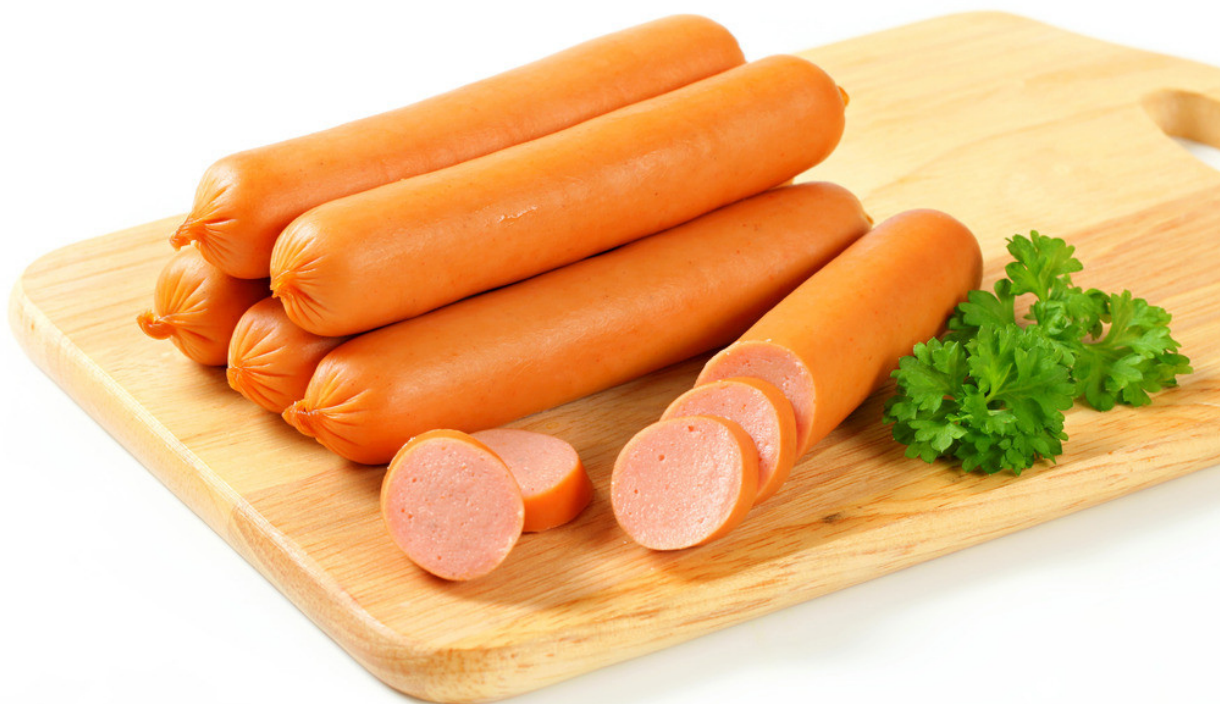
Dao này post truyện thời gian không được ổn định, xin lỗi mọi người nhiều nha.

昵图网 www.nipic.com 87:55m8.09

NO:20100518010519434253

昵图网 www.nipic.com

Bygzzz No.20140328084889707000

18. Chương 18: Cái Gọi Là “ba Cùng”

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kể từ khi bị đại thần kéo xuống nước, Hàn Tịch cảm thấy đời mình không ngừng giống lên những hồi chuông cảnh báo đầy bi kịch.

Sự thật chứng minh, có những chuyện không thể tùy tiện quyết định được.

Ví dụ như hiện tại, Hàn Tịch đã phải chào tạm biệt cuộc sống tự do thông dong tự tại của mình. Ngay cả online cũng phải rón rén, chỉ sợ người chuyên tàng hình nào đó đột nhiên nhảy ra lôi mình đi chơi game.

Vốn dĩ Hàn Tịch không ghét bỏ gì “Mộng Đại Lục”, nhưng với tư cách là một người mới suốt ngày bị cao thủ bắt chơi những màn khó nhằn, thì sinh ra ác cảm cũng là điều dễ hiểu.

Bây giờ Hàn Tịch chôn chân trong đầm lầy mang tên “Mộng Đại Lục”, vừa online đã trông thấy nhân vật toàn thân tuyết trắng kia, trong lòng nặng nề như đưa đám.

Hàn Tịch không muốn gặp phải tình trạng như vậy nữa, vì thế cậu bắt đầu thực hành ngủ sớm dậy sớm, nói là sinh hoạt lành mạnh, thực ra là muốn tránh thời gian Minh Âm lên mạng, giảm bớt tần suất bị hành hạ của bản thân. Kết quả chiêu này chẳng hề có tác dụng, Hàn Tịch đành từ bỏ. Cho dù dậy sớm đến mấy, cũng đến lúc tối trời, vẫn sẽ đụng phải người nào đó.

Hàn Tịch thay đổi kế sách, gia nhập cuộc sống online ẩn dật. Ai ngờ Minh Âm vốn quanh năm tàng hình đã quá quen với chiêu này rồi, ngày ngày Hàn Tịch vẫn bị tóm vào game.

Sức cùng lực kiệt, cuộc sống thật là bi thảm.

Bóng hoàng hôn dần buông, là quãng giờ vàng của các phương tiện giải trí, nơi nơi đều tràn ngập không khí vui vẻ, Hàn Tịch ngồi trước máy tính lại như sắp ra chiến trường. Hôm qua Minh Âm đã dặn đi dặn lại tối nay sẽ đưa Hàn Tịch đi phó bản Mộ cổ năm người, bảo Hàn Tịch phải chuẩn bị sẵn sàng.

Đại thần hết lần này tới lần khác nhấn mạnh rằng ba người cùng đi phó bản đều rất nhiệt tình muốn đi cùng Hàn Tịch, cho nên Hàn Tịch ngàn vạn lần không được phụ tấm lòng của họ. Một lời nói ra con muỗi cũng không chui lọt, Hàn Tịch có muốn cũng không tìm được cơ nào để từ chối.

Cho nên Hàn Tịch càng hối hận đã đồng ý cùng Minh Âm chơi game, khả năng mồm mép của đại thần quá mạnh, bất cứ vấn đề nào có tính lựa chọn cậu cũng không thắng được anh ta.

Thời gian hẹn nhau đã sắp tới rồi, màn đấu tranh nội tâm của Hàn Tịch càng thêm kịch liệt, cuối cùng, thói quen giữ chữ tín đã chiến thắng nỗi sợ game online, Hàn Tịch đành chậm chạp đăng nhập trò chơi.

Sophie đang đứng ở nơi logout lần trước, đồng cỏ Cách Nhĩ.

Hàn Tịch điều khiển nhân vật cẩn cẩn thận thận vượt qua đồng cỏ, chỉ sợ kích động đám trâu rừng cấu kình, chạy tới khu vực an toàn, chỉ là vài thao tác đơn giản, lòng bàn tay Hàn Tịch đã lấm tấm mồ hôi.

Trong game cảnh tượng quái tấn công người rất chân thực, trâu rừng cấu kình vốn có cái đầu lớn, trong màn sương giăng mịt mờ trên nông trường đột nhiên xuất hiện hai hốc mắt đỏ rực lao tới, không khỏi dọa người.

Hàn Tịch mở rương, tìm hoa cả mắt mới thấy được quyển trục truyền tống về thành, chưa kịp mở ra, đại thần đã pm trước rồi.

[Satan] nói với bạn: Lại logout ở khu nguy hiểm à?

Hàn Tịch đau khổ trầm nghĩ, bản thân mình bị giám sát sao? Thân là thuộc hạ đành phải ngoan ngoãn trả lời.

Bạn nói với [Satan]: Ừ.

[Satan] nói với bạn: Lại quên tới khu vực an toàn rồi? Sau này logout nhớ phải tìm chỗ an toàn, không thì khi online sẽ bị quái đánh chết đó.

Có thể đừng nhấn mạnh hai chữ đánh chết như thế không? Mỗi lần logout đều là bỏ của chạy lấy người, ai còn quan tâm xem có phải khu vực nguy hiểm hay không chứ. Tiếc rằng những lời này chẳng thể tùy tiện nói ra, Hàn Tịch lại “Ừ” một tiếng rồi hồi thành, trở lại chủ thành Atlantis.

Về thành rồi, Hàn Tịch lại càng đau khổ hơn.

Mộ cổ Stanford tuy chỉ là phó bản năm người, nhưng độ khó thì không thua kém phó bản mười lăm người chút nào.

Phó bản này mang tính thử thách kỹ thuật của người chơi, trong phó bản có tất cả bốn con boss, con nào cũng đòi hỏi phải thao tác chính xác không thể có sai sót. Ngay cả đánh quái nhỏ dọc đường cũng cần sự phối hợp ăn ý cùng với kỹ năng thành thạo.

Mộ cổ Stanford độ khó cao, nhưng phần thưởng cũng tương xứng. So với phó bản năm người bình thường cho kinh nghiệm và vàng nhiều gấp đôi, còn có thể rơi ra phụ kiện cao cấp nho nhỏ nào đó. Tuy mỗi ngày chỉ có thể đi tối đa ba lần, nhưng vẫn là lựa chọn hàng đầu của rất nhiều nhân sĩ giang hồ, đồng thời cũng là phó bản Hàn Tịch căm ghét nhất, có một không hai.

Đối với tay mơ mà nói, phó bản không thể qua được chính là phó bản đáng ghét nhất, chẳng cần quan tâm nó cho nhiều kinh nghiệm vàng bạc đến mấy. Hàn Tịch lại càng không ưa phó bản này, dù sao kinh nghiệm vàng bạc có được cũng không phải là của mình.

Về Atlantis, thao tác của Hàn Tịch càng thêm chậm chạp, cậu hận không thể chia một bước đường của nhân vật thành ba bước đi, tốt nhất là cho cậu một cái kỹ năng giảm tốc luôn.

Lục Thanh Hợp đối với sự lè mề của Hàn Tịch tập mãi đã thành quen, sau khi dặn đối phương đến YY của công hội, liền đứng ngay ở cổng phó bản chờ người nọ chậm chạp lần tới y chang một miếng thịt viên [1].

Suốt ngày hành hạ người nào đó đến chết đi sống lại, chính là thú vui mới của hắn, tìm được một người như thế, trong lòng Lục Thanh Hợp rạo rỡ hẳn lên.

Hàn Tịch nhận được chỉ thị của Minh Âm trên YY, không vui vẻ chút nào mở clone mới đăng kí chạy vào YY của công hội. May mà vị đại thần nào đó thao tác rất nhanh, sau khi vào được công hội liền khóa biệt thự của hội trưởng lại, bằng không nếu để các anh em biết đến sự hiện hữu của hắn, sẽ không tránh khỏi bị oanh tạc một phen.

Còn mấy phút nữa là tới giờ hẹn, ba người kia vẫn chưa lên, đột nhiên Lục Thanh Hợp lại nổi lên ý muốn trêu chọc bạn nhỏ Hàn Tịch.

“Tại sao mang cậu đi phó bản cậu còn cải trang thành thịt viên?” đại thần tùm tùm lên tiếng.

“???” Hàn Tịch khó hiểu, “Thịt viên là sao?”

“Cậu nói cậu chậm rì rì như vậy, không phải là thịt viên thì gọi là gì?” (ở đây mình nghĩ là do viên thịt tròn xoe không chân không tay nên chậm chạp đó)

“...” cũng đâu phải tôi chủ động đòi các anh mang tôi theo, Hàn Tịch bất mãn đã lâu nay tìm được thứ để trút giận, “Anh mới là thịt viên! Cả nhà anh đều là thịt viên! Tôi đâu có nhờ anh đưa tôi đi!”

“Đúng là không nhờ tôi ~ nhờ tôi không mang cậu đi phó bản đi ~ nhờ tôi đi ~ nhờ tôi đi ~~”

Trên trán Hàn Tịch đầy ngả tư [2] chen chúc nhau.

“Ma mới thèm nhờ anh!”

“Không sao ~ tôi cho phép cậu biến thành ma quán quýt tôi ~”

“Ai muốn anh cho phép! = =”

“Tôi nè ~”

“Anh thật ấu trĩ!”

“Như nhau như nhau ~”

Câu chuyện từ đó dừng hẳn, Lục Thanh Hợp nghĩ tới bây giờ đối phương chắc chắn là bực điên người, trong lòng cảm thấy thực thoải mái.

Hàn Tịch bắt đầu hối hận vì hành động vừa rồi của mình, cãi nhau giống hệt trẻ con, chỉ số thông minh tụt đi không chỉ một bậc. Đang lúc ủ rũ, Hàn Tịch không ngờ lại thấy trong phòng YY từ lúc nào đã có thêm ba người, lập tức chỉ muốn đào một cái hố chui xuống.

“Mấy đứa tới rồi.” Đoán chừng đại thần cũng đã nhận ra, liền lên tiếng chào hỏi.

Kết quả ba người vô cùng đồng lòng nhất trí đáp –

“Không cần lo cho bọn em!”

“Hai người cứ tiếp tục...”

“Không cần để ý đâu ~”

Hàn Tịch thật sự muốn đi tìm cái xẻng rồi đó.

“Đừng quậy nữa, mọi người kiểm tra được và trang bị của mình, nếu không có vấn đề gì thì bắt đầu thôi.”

Từ trước tới giờ chưa khi nào Hàn Tịch muốn nhanh chóng đánh phụ bản như hôm nay, kiểm tra trang bị xong, cậu tiến vào phó bản lần thứ nhất.

Bên trong phó bản dường như là một Thế giới khác, bối cảnh mộ cổ lạnh lẽo tăm tối nhanh chóng tác động tới cảm xúc của năm người, tất cả đều trở nên cẩn thận cảnh giác hơn.

Dù trước đây đã vào phó bản này hai lần rồi, nhưng trong đầu Hàn Tịch vẫn chưa có chút căn bản nào. Hai lần trước cậu đều bị boss đầu tiên hành hạ, bản thân phiền muộn đã đành, còn liên lụy đến những người cùng đoàn.

Chức nghiệp của Hàn Tịch dĩ danh được gọi là Mục sư, nông na dễ hiểu chính là Vú em.

Quyết định để một tay mơ làm nhân vật trọng yếu như vậy, có thể thấy được dũng khí của những người đồng hành cùng cậu trong phó bản lần này.

Minh Âm điều khiển nhân vật Kỵ sĩ, một chức nghiệp nhìn chung khá mạnh mẽ, có lực công kích bậc trung, kỹ năng khống chế thường thường nhưng phòng ngự rất tốt. Điểm đặc sắc của nó chính là rất đồng đều, không có điểm nổi bật cũng không có nơi yếu hại, có thể DPS (damage per second) cũng có thể làm phó T (tank), phân hóa người chơi thành hai giai cấp vô cùng khác biệt – chơi tốt chính là thần, vạn người mê, chơi kém là kẻ cận bã, ai ai cũng khinh ghét.

Minh Âm thuộc về bộ phận thiếu số, là Kỵ sĩ thuộc hàng vương giả.

Ba người còn lại theo thứ tự là Chuối Tiêu Thăng Tấp, Liên Chiến, Phong Tử, lần lượt ứng với chủ T – Thủ hộ giả (người bảo vệ), DPS – Chiến sĩ cuồng và Triệu hoán sư. Ba người đều là thành viên lão làng của công hội, thao tác nhanh nhẹn chuẩn xác, mỗi lần đi phó bản Hàn Tịch đều có thể trông thấy bóng dáng ba người này.

Phó bản còn chưa mở, mà lòng bàn tay Hàn Tịch đã lấm tấm mồ hôi.

Tất cả đều chờ đợi sự chỉ huy của Minh Âm, kết quả Minh Âm đột nhiên im lặng, Hàn Tịch pm hấn cũng không trả lời.

YY yên tĩnh một hồi, ba người còn lại bắt đầu không chịu nổi quạnh hiu.

“Ehehe, chắc lão đại có việc gì rồi, chúng mình nói chuyện đi?” một giọng nữ vô cùng anh khí cất lên, Hàn Tịch đoán chắc cô là Chuối Tiêu Thăng Tấp.

“Hừm, nói gì cơ?” giọng nam thẳng thắn mạnh mẽ này là Liên Chiến.

“Ai da

tất nhiên là nói về chị dâu rồi

” giọng điệu khác thường này chính là Phong Tử, đến giờ Hàn Tịch vẫn không biết người này rốt cuộc là nam hay nữ. Có điều, cuộc trò chuyện vừa bắt đầu đã bị điểm mặt chỉ tên, Hàn Tịch nghĩ đến bản thân phải đối phó với ba người, trong lòng lặng lẽ thở dài.

“Em chào chị dâu

chị dâu nói chuyện đi ~()/~”

“Xin chào”

“Chị dâu lên tiếng rồi!!! Em thích giọng của chị dâu quá!!!” con gái đang high vô cùng kinh khủng, Hàn Tịch cảm giác như sắp bị người ta ăn tươi nuốt sống rồi.

“Cảm ơn”

Thật ra so với lần đầu tiên Hàn Tịch lên tiếng trong YY công hội, phản ứng này đã coi như tốt lắm rồi.

Lần đó Minh Âm giới thiệu cậu với rất nhiều người, cậu chỉ tùy tiện chào hỏi một câu, kết quả làm cho mọi người ồn ào như cắt tiết gà. Bọn họ nói nhiều đến mức Hàn Tịch không thể nhớ nổi, chỉ nhớ một câu được lặp lại rất nhiều lần “Rõ ràng là con trai!”.

Về sau Hàn Tịch mới biết vì sao mọi người lại ngạc nhiên như vậy, bởi vì cậu đã thần kì trở thành chị dâu trong truyền thuyết.

Cậu cố gắng giải thích, kết quả càng sửa càng sai, thế nên cậu đành mặc kệ.

Dù sao bị họ gọi là chị dâu cũng không mất đi miếng thịt nào, hơn nữa bình thường cậu ít khi lên tiếng, cũng không onl, khi onl cũng sẽ đi cùng hội trưởng, bởi vậy cậu còn tự cho rằng bản thân hiếm khi xuất hiện.

Không ngờ ít xuất hiện kiểu này, lại càng hấp dẫn ánh mắt của mọi người hơn.

Dù sao đã là nhân vật trong truyền thuyết, càng bí ẩn lạnh nhạt lại càng được tôn thành thoát tục cao quý, đừng nói Hàn Tịch còn có một chất giọng lạnh lùng đẹp dễ như thế.

“Chị dâu

tôi muốn biết quá trình yêu đương của anh với hội trưởng

~”

Hàn Tịch cảm thấy vị nhân yêu (nam chơi nhân vật nữ) Phong Tử này rất dị, mỗi lần lên tiếng đều có thể giết người không đền mạng. Cậu cùng Minh Âm yêu đương bao giờ, hai chữ đó làm cậu nổi hết cả da gà.

Dựa vào kinh nghiệm của bản thân, Hàn Tịch biết chuyện này không thể tùy tiện trả lời, bất kể cậu nói thế nào, người khác cũng có biện pháp bẻ ngoặt ý tứ của cậu. Cho nên Hàn Tịch quyết định đổi chủ đề.

“Hôm nay mời mọi người đi phở bún cùng tôi thật ngại quá.”

“Vì sao lại nói vậy?”

“Kỹ thuật của tôi không tốt.”

“Cái đó...Chị dâu! Thật ra bọn em phải sút đầu mẻ trán mới giành được cơ hội tiếp xúc thân mật với anh đó!”

“...” Hàn Tịch không còn lời nào để nói nữa.

Đúng lúc đó, thanh âm của Minh Âm đột ngột vang lên.

“Xin lỗi mọi người, hôm nay có việc đột xuất, có lẽ không đi phở bún được.”

Trong lòng Hàn Tịch bùng nổ muôn ngàn đóa hoa, từng bừng tiếng trống, pháo nổ rộn ràng.

“Bé Thịch Viên cậu đọc tin nhắn YY đi”

= =||| Hàn Tịch mặt đầy sọc đen mở khung trò chuyện.

Minh Âm: Có người bạn ở nước ngoài đã lâu hôm nay về nước, bây giờ mới thông báo cho tôi. Bởi vì ở xa nên không thể hẹn nhau một bữa, hẳn đang tụ tập hát hò trên YY. Cậu đi cùng tôi nhé.

Nguyệt Vô Ảnh: = = bạn của anh về nước đâu có liên quan gì đến tôi?

Minh Âm: Càng đông càng vui mà

Nguyệt Vô Ảnh: Chẳng liên quan.

Minh Âm: Không đi tôi sẽ mách Con Thỏ, cậu không tập đoạn H lại còn đi chơi game.

Nguyệt Vô Ảnh: ...

Nguyệt Vô Ảnh: Là ai bắt tôi chơi game! Tổ cáo tôi tôi cũng không đi!

Minh Âm: Vậy thì bố cáo thiên hạ cậu luyện H với tôi bởi vì thẹn thùng mà mãi không đạt

~Nguyệt Vô Ảnh: ...

Minh Âm: Đi hay không tùy cậu nha (_)

Nguyệt Vô Ảnh: Số bao nhiêu?

Minh Âm: xxxxxxxx

Hàn Tịch mở clone vào thẳng kênh YY đó, trong lòng vô cùng hậm hực. Vất vả lắm mới không phải đánh phở bún, kết quả lại phải phụng bồi đại thần tham gia hát hò.

Bản thân mình không phải là “Ba cùng” sao?! Cùng chơi game cùng trò chuyện cùng ca hát!

Trái tim Hàn Tịch có chút rối bời.

[1] Thịt viên:

[2] Ngã tư : biểu cảm tức giận thường gặp trong manga

19. Chương 19: Phải Chẳng Là Hư Ảo

Hàn Tịch có cảm giác bị lừa, trong kênh nói chuyện căn bản chỉ lác đác vài móng người.

Vậy mà đám bảo càng đông càng vui? Ít người như vậy làm sao giả bộ làm người qua đường được đây?

Hàn Tịch âm thầm cầu may, nói không chừng chút nữa đại thần sẽ dẫn một đám người tham gia, kết quả đợi đến khi chủ tiệc lên tiếng, trong YY chỉ có đúng năm người.

“Hân hạnh đón tiếp mọi người tham gia YY party của tôi ~” đây hẳn là “bạn mới về nước” trong truyền thuyết rồi...Giọng điệu quấy đến lợi hại, không biết say như vậy còn lấy đâu ra sức để lên YY. Hàn Tịch thầm mắng, đúng là ngu tử ngu tử mã tử mã, y chang người nào đó luôn.

“Những chuyện khác chẳng cần nói nhiều, Cẩm Dương, mừng anh trở về!” giọng của đại thần trước sau như một vô cùng mạnh mẽ.

Hai người còn lại trong phòng cũng nhiệt tình chào hỏi.

Ngoại trừ bản thân, bốn người kia đều có quen biết, nhanh chóng thoải mái tán gẫu với nhau, Hàn Tịch bất đắc dĩ, rốt cuộc mình tới đây làm gì?

“À đúng rồi, trong phòng còn có một người nữa phải không? Sao không nói gì?”

Quả nhiên, ít người như vậy, muốn giả bộ mình không tồn tại đúng là chuyện bất khả thi...

“Xin chào, mừng anh về nước.” ngoại trừ điều này Hàn Tịch thật sự không biết mình còn có thể nói gì.

“Ồm...Cậu là ai vậy? Sao tôi lại không nhớ ra nhỉ...”

Nhớ được mới là chuyện lạ.

“Cậu ấy là bạn tôi, gọi tới cho vui.”

Trong lòng Hàn Tịch vốn đã không vui, giọng điệu như gọi em trai nhỏ đến góp vui của đại thần càng chọc giận Hàn Tịch.

Nguyệt Vô Ảnh: Tôi đi đây.

Minh Âm: ?

Nguyệt Vô Ảnh: Tôi không quen bọn họ, ở lại cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Minh Âm: Nếu vậy tôi sẽ bóc trần bí mật đen tối của cậu ~~~

Nguyệt Vô Ảnh: Tùy anh.

Minh Âm: Đợi đã!

Nguyệt Vô Ảnh: ?

Minh Âm: Dù sao cũng đến rồi, ở lại chơi một chút đi?

Nguyệt Vô Ảnh: Thôi.

Minh Âm: Đợi đã nào!

Nguyệt Vô Ảnh: = = anh muốn làm gì thế?

Minh Âm: Đừng đi mà (/T T)/

Nguyệt Vô Ảnh: ...

Minh Âm: Hãn nỳ đừng đi mà (/T T)/

Nguyệt Vô Ảnh: = = anh muốn sao đây?

Minh Âm: Hãn nỳ đừng bỏ rơi anh (/T T)/

Nguyệt Vô Ảnh: Nói tiếng người?

Minh Âm: Coi như tôi xin cậu ~ ở lại chơi với tôi đi ~

Nguyệt Vô Ảnh: = =

Minh Âm: (/T T)/ ôm đùi, nếu không ở lại từ nay về sau tôi cứ nói với cậu những lời như vậy đó

Nguyệt Vô Ảnh: ...

Nguyệt Vô Ảnh: Thôi được rồi...

Con ma men Cẩm Dương đã bắt đầu hát rồi, chọn những bài phổ biến từ nhiều năm trước như “Đến chết vẫn yêu” hay “Khúc biệt ly”. Tiếng hát không lên nổi nốt cao, âm trầm sổng sượng, nốt trung cũng chòng chành tàn phá lỗ tai Hàn Tịch một cách nặng nề, mà người hát còn hăng hái bưng bưng, say sưa đến lạ kì.

Nhất định lần sau không được đáp ứng bất kì yêu cầu gì của đại thần. Chẳng có chuyện nào tốt lành cả. Hàn Tịch âm thầm hạ quyết tâm.

Gào xong hai bài, con ma men mới thỏa mãn tạm nghỉ, sự nghiệp ca hát lại đến phiên đại thần.

“Cả ngày còn chưa được nói, em không hát đâu.”

“Nhóc con nhất định cậu phải hát! Trong số chúng ta cậu hát hay nhất, đừng làm mất mặt anh em vậy nha!”

Được đó, cuối cùng cũng có ngày này ~ Hàn Tịch vô cùng sung sướng, bắt người ta ca rồi sẽ đến lượt bị người khác bắt phải hát, chân lý rồi ~

“Vậy cho em bài ‘Ông hoàng nhạc K’ của Trần Dịch Tấn vậy.”

Hàn Tịch không khỏi ngây người.

Tiếng nhạc đệm chậm rãi vang lên, cùng với giọng ca nồng nàn của đại thần.

“ ...

Anh đã biết rằng

Có người anh mãi mãi không thể đợi chờ

Cho nên anh hiểu được

Dưới ánh đèn le lói nơi đây

Vì sao lại phải khóc

Em sẽ không tin rằng

Gả cho anh tương lai sẽ thật hạnh phúc

Chỉ muốn em hiểu được

Anh cam tâm tình nguyện yêu yêu yêu yêu đến mãi muôn đời

...” (‘K ca chi vương’ mà chúng mình thường thấy là bản tiếng Quảng Đông, còn bản Minh Âm hát là bản tiếng Quan Thoại, lời bài hát hơi khác nhau một chút)

Giọng ca du dương quá đổi, Hàn Tịch vuốt đuôi mắt khe ướm, chỉ có tự mình trải qua, đã từng đau đớn, mới có thể khắc sâu bài ca vào tâm hồn như vậy.

Khi giai điệu gần kết thúc, mọi người còn đang đắm chìm trong tiếng hát nồng nàn, đột nhiên một thanh âm vang lên.

“Lâu lắm không được nghe, hát vẫn hay như thế ~”

Lần này Hàn Tịch hoàn toàn sững sờ, không trùng hợp vậy chứ?

“Xin lỗi đã tới muộn ~ Cẩm Dương mừng anh trở về ~”

“Hahaha, Sở Thần cậu cũng có lúc đến muộn à ~~~ xét thấy cậu vi phạm lần đầu anh đây tha tội cho cậu ~”

Đúng là Lâm Sở Thần!

Hàn Tịch có chút lo lắng, nhưng ngay sau đó, đại thần tỏ vẻ không có chuyện gì chào hỏi đối phương, mấy người hồ hởi nhắc lại những kỉ niệm ngày trước, hết thấy đều vô cùng êm đềm.

Người nào đó bình tĩnh như vậy, càng làm nổi bất an trong lòng Hàn Tịch nhức nhối hơn.

“Sở Thần không hát một bài sao?”

“Em không hát được”

“Vậy cậu bạn mới hát một bài đi! Để xem nào...tên là...tên là...Sophia?”

= =|||

Là Sophie, cảm ơn. (ID của Hàn Tịch đặt theo tên acc Minh Âm cho, là Tác Phẩm [sūfēi], Cẩm Dương đọc nhầm thành Tô Phẩm [suǒfēi], tuy cả hai đều là biến thể của tên Sophie nhưng mình chỉnh lại một chút cho phù hợp và dễ hiểu)

Có điều, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy, chưa gì đã đến lượt mình rồi?

“Tôi hát không hay.” Hàn Tịch vô cùng bất đắc dĩ.

“Nguyệt Vô Ảnh?”

Tai Lâm Sở Thần tốt quá vậy, vừa nghe đã nhận ra sao?

“Là tôi.”

“Sophia hát một bài đi ~~~~”

“Là Sophie = =”

“Ồ được rồi, dù sao cũng đều là tên tiếng Anh cả ~~~ Sophie hát một bài cho bọn tôi nghe đi ~~~”

“Được đấy, tôi tán thành ~~” giọng điệu nín cười của đại thần làm sọc đen trên đầu Hàn Tịch sỏ thêm vài cái. Không hại tôi sẽ chết sao?

Lịch sử lại một lần nữa lặp lại, Hàn Tịch không tìm thấy bài mình hát được, cộng thêm không có hứng thú, đành tùy tiện hát một bài cho xong chuyện. Bài hát vừa dứt, toàn hiện trường đã đông thành băng rồi.

Biết trước sẽ có kết quả như thế, Hàn Tịch thở dài.

“Thật ra tôi thấy bài này không tệ, rất cá tính ~ chi bằng hát thêm hai bài nữa đi?”

!!!

Ý đồ xấu xa của đại thần tạt thẳng vào mặt.

“Tôi tán thành ~~~~~” anh giai say xỉn à anh không đi ngủ sao? Đừng đổ thêm dầu vào lửa nữa.

Kết quả mọi người đều có tinh thần vượt qua thử thách, đồng lòng bắt Hàn Tịch hát thêm hai bài nữa.

Chật vật hát xong, Hàn Tịch quyết định từ nay về sau không bao giờ tham gia bất kể hoạt động gì có dính líu tới hát hò nữa.

Buổi tụ tập nho nhỏ kéo dài hơn ba tiếng, giữa chừng Hàn Tịch không để ý hai người còn lại đã rời phòng tự bao giờ, chỉ còn lại anh giai Cẩm Dương say quắc cần câu, Minh Âm, Lâm Sở Thần và mình.

Hàn Tịch cảm thấy rất khó xử, ba người kia là anh em thân thiết đã lâu, bản thân mình là người lạ lại ở đây phá hỏng bầu không khí. Đang định tạm biệt Minh Âm để rời đi, kết quả đã nghe được chuyện không nên nghe.

“Thanh Hợp, Sở Thần, các cậu còn coi anh là anh em không?” giọng điệu con ma men vẫn quấy rất từng bừng, nhưng không khí đã trở nên nghiêm túc hơn nhiều.

“Nếu còn coi anh là anh em, anh xin các cậu đừng quấy nữa...”

“Chúng ta từ nhỏ tới lớn thân thiết hơn mười năm, từ này về sau các cậu nữ coi như không quen biết nhau sao?”

“Khách sáo, xa cách, đây là cậu sao? Thanh Hợp? Cậu nói cậu là người anh quen hơn mười năm sao?”

Hàn Tịch đi không được ở cũng không xong, đành gượng gạo tiếp tục lắng nghe.

“Có ai không yêu đương gì chứ? Tình yêu hư ảo thế nào các cậu còn chưa hiểu sao? Có cần làm khổ nhau như thế không?”

“Xưa nay anh vẫn thấy, có chuyện gì, cởi mở một chút là ổn thôi. Hai cậu từ từ nói chuyện tiếp, anh đi ngủ trước. Hi vọng từ mai, vẫn là anh em tốt, biết chưa?!”

Trong YY một hồi im ắng.

“Rốt cuộc đã biết hay chưa?”

“Anh ngủ trước đi, chuyện này bọn em sẽ giải quyết ổn thỏa.” lần đầu tiên Hàn Tịch nghe thấy thanh âm mỗi một của Lâm Sở Thần, không giống với xã trưởng Thần Chi Quang hô mưa gọi gió chút nào.

“Được, anh out đây, các cậu nói chuyện đi” lời vừa dứt, người cũng không còn bóng dáng.

Hàn Tịch cũng nhanh chân theo ra ngoài.

Thời gian lặng trôi từng phút từng giây, ID của đại thần vẫn yên vị trong phòng, Hàn Tịch nhìn biểu tượng kênh trò chuyện đến ngây ngẩn.

Để quan sát đại thần, Hàn Tịch vẫn chưa out, ID nhỏ bé lẻ loi không chốn đi về, Hàn Tịch nghĩ một chút, liền đặt nó vào Thanh cư.

Một lát sau, ID của đại thần cũng lặng lẽ đứng ở Thanh cư.

Không khí giống như thời điểm hai người còn chưa quen thuộc, Hàn Tịch nhìn ID của đối phương, trăn trở một hồi, không biết nên nói gì cho phải.

Rốt cuộc có nên hỏi không? Đại thần có nghĩ mình xen vào việc của người khác? Hoặc cảm thấy mình là người ngoài không hiểu được nội tình?

Nội tâm đấu tranh gay gắt, Hàn Tịch mở khung trò chuyện của YY, viết rồi lại xóa, lặp lại không ngừng.

Đêm càng lúc càng khuya, rốt cuộc Hàn Tịch quyết định.

Nguyệt Vô Ảnh: Anh vẫn ổn chứ?

Thời gian đợi chờ trôi qua dài đằng đặc.

Minh Âm: Ừ.

Hàn Tịch lại không biết phải nói gì nữa. Ngón tay không ngơi nghỉ, gõ một đoạn dài rồi lại xóa, gõ lại lần nữa.

Đương lúc luống cuống, Hàn Tịch đột nhiên nhớ ra Con Thỏ khi nói chuyện hay dùng giọng điệu dễ dàng dành người khác. Do dự một chút, vẫn viết ra.

Nguyệt Vô Ảnh: Vỗ vỗ.

Cả buổi không thấy đại thần có động tĩnh gì, chẳng lẽ mình nói không đúng kiểu?

Nguyệt Vô Ảnh: Vuốt vuốt lông.

Đối phương một mực không hồi đáp, tâm trạng Hàn Tịch cũng lạnh lẽo theo, khi cậu cho rằng đại thần sẽ không trả lời, tin nhắn của đối phương lại đột ngột truyền tới.

Minh Âm: Tình yêu thật sự rất hư ảo sao?

Hàn Tịch nghĩ ngợi một lát, rồi trả lời.

Nguyệt Vô Ảnh: Có lẽ vậy. Nhưng cảm giác lại là thật.

Người đối diện một lần nữa rơi vào trầm mặc, Hàn Tịch không có ý quấy rầy, để lại một câu chúc ngủ ngon rồi out ra khỏi YY.

Tình yêu, vốn chỉ là một điều hư vô như không như có, lại có nhiều người nguyện vì nó thịt nát xương tan cũng không hề hối tiếc. Bọn họ đều theo đuổi một cảm giác, cảm giác có thể kiên trì đạt đến hạnh phúc ngọt ngào.

20. Chương 20: Tái Chiến Nơi Mộ Cổ

Đêm hôm trước ngủ muộn, nên sáng hôm sau Hàn Tịch có chút phờ phạc, đầu óc chỉ chực phiêu lãng đến tận trên mây, mãi cho tới khi nhận được lời hiệu triệu của đại thần.

Minh Âm: Nhóc Tròn Tròn ~ sang YY công hội đi ~

Nguyệt Vô Ảnh: = =

Minh Âm: Qua đi ~~~(‘)

Nguyệt Vô Ảnh: = = anh uống nhầm thuốc à?

Minh Âm: Tôi cùng các anh em yêu quý đang chờ cậu nè!!! ~(‘)

Nguyệt Vô Ảnh: Anh bị bệnh hử!

Minh Âm: Nhanh nào, đánh tiếp phó bản ngày hôm qua thôi ~~~(‘)

Nguyệt Vô Ảnh: Có thể bỏ biểu cảm đó không = =

Minh Âm: Được ~

Hàn Tịch hơi do dự, cậu không muốn chơi game, lại sợ từ chối sẽ làm người nào đó không vui.

Không biết người đó đã thật sự thông suốt rồi, hay chỉ là miễn cưỡng tươi cười.

Bất kể là trường hợp nào, cũng đều đáng thương cảm.

Cuối cùng Hàn Tịch vẫn chậm chạp mở clone chạy tới YY công hội, lập tức đã bị đại thần mất điều hâu lồi vào trong phòng.

“Nhóc Tròn Tròn mau đăng nhập game đi, đủ 4 người chỉ chờ cậu thôi”

“Phốc phốc phốc!!! Từ Bé Thịt Viên đã biến thành Nhóc Tròn Tròn rồi sao ~()/~”

“Đậu, có thể không tán tỉnh nhau ở nơi công cộng được không?”

“Nhưng mà Nhóc Tròn Tròn làm người ta liên tưởng đến nhóc Maruko đó!” *(Nhóc tròn tròn – Tiểu hoàn tử, gần giống với tên nhóc Maruko bên Trung là Anh đào tiểu hoàn tử)*

“Thế thì cứ gọi là Bé Thịt Viên vậy ~ Bé Thịt Viên ~”

Cả nhà anh đều là Bé Thịt Viên, Hàn Tịch âm thầm khinh bỉ vị đại thần nào đó, sau đó lại chậm chạp đăng nhập vào game.

Nhân vật vẫn đứng ở chỗ logout hôm qua, mộ cổ Stanford, phía trước là con đường dẫn vào hầm mộ lạnh lẽo tối đen hun hút, Hàn Tịch một thân một mình nổi hết cả da gà, may mà đại thần nhanh chóng gửi yêu cầu tổ đội, Hàn Tịch không chút do dự ấn nút xác nhận.

Lập tức bên trái màn hình xuất hiện thông báo tổ đội, nhìn thấy tên của đồng đội, Hàn Tịch trở nên bình tĩnh hơn nhiều.

“Bé Thịt Viên cậu ra ngoài phó bản trước đã.”

Hàn Tịch sớm có ý này, xoay người định chạy ra bên ngoài, kết quả điều khiển acc đâm thẳng vào vách tường phó bản vẫn không thoát ra được.

“Ấn vào NPC bên cạnh là được.”

Đại thần hình như anh rất hiểu tôi ==.

Hàn Tịch ra ngoài thành công, liền cảm thấy có thể nhìn thấy trời xanh mây trắng bên ngoài thật sự là một điều hạnh phúc.

“Quay lại đây nào”

== Mặc dù không muốn, Hàn Tịch vẫn ngoan ngoãn đi vào.

Bên trong phó bản bốn người đã đứng đợi từ lâu, vẫn là khung cảnh khủng bố như thế, nhưng trong lòng Hàn Tịch thoải mái hơn nhiều.

“Không nói nhảm nữa, Bé Thịt Viên tôi giảng chiến thuật một lần cậu cố gắng nghe nhé. Giai đoạn một, tôi làm phó T kìm giữ quái nhỏ phía trước boss thứ nhất, kéo thẳng đến chỗ khối đá cách hầm mộ một dặm, trước khi đám quái nhỏ bị kẹt ở khối đá, tuyệt đối không được dùng kỹ năng, không được thêm máu cho tôi, cũng không được gia tăng thuộc tính phụ trợ của bản thân. Chờ tôi giữ chặt đám quái nhỏ mọi người mới tách ra, nhớ kỹ khi đó cậu chỉ có thể dùng kỹ năng đơn, bất kể tình huống ra sao, cậu cũng chỉ thêm máu cho một người.

Giai đoạn hai, máu của quái nhỏ xuống còn 20%, trên người quái nhỏ sẽ có buff không chịu bất kỳ thương tổn nào, cho nên phải giữ chặt chúng từ đầu đến cuối. Boss đầu tiên xuất hiện, chủ T sẽ tiến lên giữ chặt cừu hận, chịu tất cả DPS của boss, khi đó quái nhỏ sẽ có kỹ năng giảm tốc, làm cậu thêm máu khó hơn, tôi sẽ giương đông kích tây lôi kéo quái. Kỹ năng của boss cấp độ này rất đơn giản, chỉ có hai loại, một là kỹ năng làm tụt máu tổ đội trong phạm vi nhỏ, hai là kỹ năng gây thương tổn lớn cho chủ T, cậu thêm máu tổ đội hay thêm máu đơn tốt thì không có vấn đề gì. Đoạn này cậu cùng nhóm với Phong Tử, cậu ta đi đâu cậu nhớ chạy theo đó.

Giai đoạn ba, máu của boss tụt xuống 85%, thời điểm này boss sẽ dùng một kỹ năng đơn, [Điện giật ảo ảnh], chính là tùy tiện chọn lấy một người trong số chúng ta để chích điện, sau đó người bị giật sẽ bị choáng 4 giây, phải đặc biệt chú ý nhé, nếu chủ T bị choáng, Phong Tử sẽ gọi thú cưng thích hợp ra giữ lấy 4 giây cừu hận, khi đó cậu phải để ý thêm máu cho thú cưng của Phong Tử, nếu tôi bị choáng, cậu thêm máu cho chủ T trước rồi mới đến tôi. Nếu chính cậu bị choáng, mọi người tự uống được là qua.

Đến giai đoạn bốn, máu boss còn 65%, phần này khá khó với mục sư, boss không dùng [Điện giật ảo ảnh nữa], mà đổi sang đuổi theo một người bất kỳ, khi đó chỉ có người bị đuổi mới chạy được, những người khác sẽ bị định thân (*đứng im tại chỗ*), boss vừa đuổi vừa liên tục phóng kỹ năng quần công (*tấn công nhiều người 1 lúc*) 180°, nếu người bị truy đuổi không chọn được phương hướng thích hợp, người bị định thân sẽ bị mất rất nhiều máu, Bé Thịt Viên cậu thêm máu sẽ rất mệt. Trường hợp còn mệt hơn, người bị đuổi chính là mục sư, cậu vừa phải chạy, vừa phải thêm máu cho bọn tôi, lại phải chú ý giữ khoảng cách không quá xa so với phạm vi thêm máu. Quan trọng nhất là, tuyệt đối không được để boss bắt được, lúc đó chỉ còn một con đường chết. Giai đoạn này Bé Thịt Viên cậu không cần đi theo Phong Tử nữa, tự tìm vị trí có thể thêm máu cho tất cả mọi người mà đứng nha.

Giai đoạn năm, máu của boss chỉ còn 20%, chuyển sang giai đoạn bạo phát, kỹ năng của nó hồi phục về hai loại ban đầu, có điều sức công phá mạnh hơn rất nhiều, hơn nữa còn tùy cơ chọn một người rơi vào trạng

thái suy yếu, máu của người đó sẽ tụt giảm nghiêm trọng.

Giai đoạn sáu, boss bị giết, buff không chịu tổn thương của quái nhỏ biến mất, mọi người trở về đánh quái nhỏ như lúc đầu, Bé Thịt Viên nhớ chỉ được thêm máu cho từng người một.

Quá trình cụ thể tôi sẽ chỉ huy, cậu nhớ khái quát chiến thuật là được. Hiểu được nhiều chưa? Còn chỗ nào không rõ không?”

Dù đã nghe đi nghe lại đến ba lần rồi, Hàn Tịch vẫn nhớ trước quên sau, hiểu phần đuôi lại quên phần đầu. Không thể không biết xấu hổ mà bảo chưa hiểu mãi, mà cho dù hiểu được, đôi lúc cũng không phản ứng kịp.

Dù thế nào vẫn là yếu tố cản trở, không bằng tiết kiệm thời gian trực tiếp xông lên.

“Hiểu được đại khái rồi.”

“Ok, vậy bắt đầu nhé. Tôi đi trước khởi động cơ quan, mọi người theo sát đó.”

Lòng bàn tay lấm tấm mồ hôi, trong đầu Hàn Tịch lặp đi lặp lại câu “Sắp đánh rồi sắp đánh rồi” theo chân mọi người xông vào đường mòn hầm mộ, triệt để bỏ qua câu cuối cùng của đại thần.

Kết quả đến khi bị đủ loại xác chết thiếu tay lìa chân bao vây tấn công, Hàn Tịch mới giật mình nhận ra bản thân bị tụt lại rất xa, xác chết chậm rãi tiến sát lại gần, Hàn Tịch hết hồn hết vía, vô thức lao lên phía trước, kết quả điều chỉnh phương hướng không tốt, đụng phải vách tường hai bên đường mòn. Sau đó Sophie ăn một trận đòn no nê, máu chảy ròng ròng như bà dì đến thăm (*bà dì là period í a*), nhanh chóng tạo dáng đầu chọi vách tường chết không nhắm mắt.

“Ngưng chiến” đại thần quả quyết ra lệnh, bốn người cùng nhau bỏ cửa chạy lấy người lao khỏi đường mòn, vọt thẳng ra sau NPC.

Đám quái nhỏ không cam lòng tản ra, bốn người nhìn thì thể Sophie sóng xoài trên mặt đất bị bọn quái nhỏ đi qua giẫm đạp không thương tiếc, trong lòng bình lặng như nước mênh mang.

“Lúc trước không phải đã qua được chỗ này rồi sao?” thanh âm của đại thần không đoán biết được cảm xúc.

“Thực xin lỗi.” Bây giờ nói đã lỡ quên cũng là vô ích, Hàn Tịch chỉ có thể xin lỗi.

“Vừa rồi chị dâu vẫn có cơ hội bắt kịp bọn em mà, tại sao lại đâm phải vách tường?” Chuối Tiêu Thẳng Tấp nêu lên một vấn đề khó hiểu.

...Hàn Tịch xấu hổ không dám trả lời.

“Hay tại bàn phím có vấn đề?” Liên Chiến cũng quan tâm hỏi han.

Chỉ tại tôi không quen ấn các phương hướng khác thôi, lời như vậy nhất định không thể nói ra được...Hàn Tịch yên lặng nhìn trời.

“Được rồi, làm lại nhé.” Đại thần lên tiếng, ai ai cũng chuẩn bị sẵn sàng.

Lần này Hàn Tịch ngoan ngoãn theo sát mọi người, chỉ cần acc của mình bị lệch ra ngoài, cậu đều ra sức điều chỉnh, làm sao để mình ở chính giữa, giống như làm vậy sẽ không bị quái tấn công.

Kỹ năng [Trào phúng] của đại thần phóng ra vừa đúng thời cơ, tất cả quái nhỏ đều bị thu hút chạy theo, Hàn Tịch nhớ lúc này không được dùng kỹ năng, liền cẩn cẩn thận thận chạy theo mọi người vào bên trong.

Con đường phía trước dần dần trở nên rộng rãi, vừa tới mộ thất, đại thần liền lôi bọn tiểu quái lao thẳng vào đồng đá bên trái.

Liên tục nhảy cao phối hợp với kỹ năng đánh về phía trước, đại thần thuần thục nhốt đám quái nhỏ ngoe trong khe đá.

“Đánh.”

Mỗi người nhanh chóng chia ra thành các vị trí riêng biệt bắt đầu đánh quái nhỏ, đại thần kỹ thuật chuẩn xác vững vàng lôi kéo cừu hận, ngay cả máu cũng giảm rất ít, Hàn Tịch dùng kỹ năng thêm máu đơn, trong đầu ra sức nhớ xem tiếp theo phải làm thế nào?

Càng nghĩ lại càng không nhớ ra, Hàn Tịch hơi luống cuống, cậu càng cố gắng suy nghĩ, thao tác bắt đầu lơ đãng, kết quả, muốn thêm máu đơn phím “3” lại không cẩn thận ấn nhầm thêm máu đồng đội “2”, đám quái nhỏ rục rịch quay người xông về phía Hàn Tịch.

Lục Thanh Hợp phản ứng rất nhanh, đầu tiên dùng kỹ năng [Trào phúng quần thể], sau đó đánh bọn quái nhỏ đám xông lên mấy lần, khó khăn lắm cừu hận mới ổn định lại. Chưa kịp nhắc Hàn Tịch không dùng thêm máu đồng đội, kết quả Hàn Tịch đã rồi lên, phóng kỹ năng lung tung, cừu hận lập tức cao đến chọc trời, Lục Thanh Hợp làm sao có sức xoay trời chuyển đất, chỉ có thể giương mắt nhìn đám quái nhỏ giờ nanh múa vuốt lao tới xô ngã tên nhóc ngốc nghếch kia.

Đám quái nhỏ xô Hàn Tịch xong lại hớn hờ đánh về phía mình, Lục Thanh Hợp đành bất đắc dĩ ra lệnh “Mọi người thoát ra, anh kéo quái cho.”

Ba người bỏ chạy như điên, một mình Lục Thanh Hợp hoa lệ bỏ mạng vì tình.

Một hồi yên lặng đầy khó xử, bốn người kia không nói một lời, Hàn Tịch lại càng áp lực.

“Tiếp tục thôi” đại thần lên tiếng.

Hàn Tịch bối rối, cuối cùng vẫn hồi sinh đứng cùng với mọi người.

Sau đó, Hàn Tịch trải qua quãng thời gian nước sôi lửa bỏng nhất trong đời – OT (*overthread* – *điểm cừu hận quá cao*) bị quái nhỏ hành chết, vất vả lắm mới qua được giai đoạn thứ nhất, lại bởi vì quá căng thẳng không thêm máu chu đáo làm cả đội bị diệt, hay bởi vì chuyển hướng không chuẩn quá phạm vi tăng máu, chủ T đang sống sờ sờ cũng đành anh dũng hi sinh...

Phong Tử thốt lên – “Chị dâu chị có thể viết sách gọi là ‘Một ngàn lẻ một kiểu chết trong phó bản’ đó”.

Chuối Tiêu Thẳng Tấp vẫn kiên trì làm fan náo loạn của Hàn Tịch – “Chị dâu thật sự quá ngốc moe mà!! ~ ()/~”

Liên Chiến đã từ bỏ chức năng trò chuyện – “...”

Cuối cùng đại thần tổng kết – “Thật ra chúng ta đang khai hoang phó bản mới”.

Hiển nhiên mọi người đã có thói quen sát cánh cùng một đồng đội dốt như heo, nhưng Hàn Tịch vẫn không thể tự tha thứ cho chính mình.

Áy náy cứ thế nhân lên, Hàn Tịch chưa từng có cảm giác như vậy, có gì ghen ở trong lòng, lại không sao biểu đạt nổi.

21. Chương 21: Tình Cảm Chiến Hữu

Hàn Tịch không lên tiếng, không khí trong tổ phó bản trở nên gượng gạo, ngay cả người xuề xòa như Liên Chiến cũng cảm thấy có gì không đúng – phó bản này càng đánh càng mệt.

Lục Thanh Hợp lần đầu tiên tự giác kiểm điểm lỗi lầm, mang một người mới đi cõ mộ Stanford, có phải quá khó hay không? Rõ ràng Bé Thịt Viên còn chưa thông thạo thao tác căn bản, còn đòi cậu ấy vừa dùng kỹ năng vừa tìm hướng chạy, hình như...mình hơi quá đáng rồi.

Minh Âm: Bé Thịt Viên?

Hàn Tịch không trả lời, Lục Thanh Hợp cho rằng đối phương tám phần là đang tức giận.

Minh Âm: Cậu không sao chứ?

Nguyệt Vô Ảnh: Chưa chết.

Quả nhiên tức giận rồi.

Minh Âm: Hôm nay đánh đến đây thôi, cậu thấy được không?

Hàn Tịch lại im lặng, đầu Lục Thanh Hợp sắp to ra rồi. Phải đỡ Bé Thịt Viên thế nào mới hiệu quả đây?

Minh Âm: Về sau không đi phó bản nữa được không?

Minh Âm: () [xoa xoa đầu]

Đối phương vẫn không hồi đáp.

Minh Âm: Bé Thịt Viên?

Minh Âm: Tiểu Ảnh?

Minh Âm: Vô Ảnh?

Lục Thanh Hợp trầm nghĩ, thế là xong đời.

Đúng lúc đó, Chuối Tiêu Thẳng Tấp không kìm nén được mà pm sang.

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Lão đại, có chuyện gì thế? Sao anh với chị dâu đều bất động rồi?

Lục Thanh Hợp nghĩ, bây giờ không nắm lấy càn cây cứu mạng, còn chờ đến lúc nào?

Bạn nói với [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Chị dâu cô giận rồi.

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Đáng đời!!! Ai bảo lão đại bắt nạt anh ấy!!

Bạn nói với [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Anh đâu có bắt nạt cậu ấy...

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Chị dâu mới chơi, anh đã dắt anh ấy đi mộ cỏ, không phải bắt nạt người ta sao! Em chơi game nửa năm mới dám đi phó bản này, lúc đầu cũng bị chết vô cùng thê thảm!

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Sao anh đành nhẫn tâm mang chị dâu tới thẳng đó chứ!!!

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Tra công!!! (*bạn công xấu xa độc ác*)

...Thôi được, thật sự do hấn quá đáng.

Bạn nói với [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Vậy phải làm sao?

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Dễ chứ sao!!!

Bạn nói với [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Dễ như thế nào?

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Đâu mè! Vợ anh anh không biết dễ thế nào?

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Lão đại anh đúng là tra công __(:)__

Vợ? Lục Thanh Hợp nhắm đi nhắm lại từ này, lâm vào trầm tư.

Chuối Tiêu Thẳng Tấp cảm thấy tình hình không ổn, lão đại cùng chị dâu vẫn không nhúc nhích chẳng biết đang làm gì nữa. Liên Chiến buồn chán bắt đầu chạy loăng quăng quanh các NPC, từ xuôi chiều kim đồng hồ đến ngược chiều kim đồng hồ, làm cho Phong Tử liên tục mắng chửi, sau đó hai người gây chiến ngay trong kênh đội ngũ, thiếu chút nữa hện nhau ở đấu trường không gặp không về.

Không khí ngày càng kì quái, Chuối Tiêu Thẳng Tấp quyết định tự túc là hạnh phúc.

“Chị dâu có ở đó không? ~”

“Chị dâu đừng tức giận, phó bản này đối với người mới nói thật là rất khó!”

“Hồi đó em cũng phải chơi game nửa năm, mới dám đi phó bản này, khi đó em đánh cũng bị chết rất thảm, ngay cả game cũng chẳng muốn chơi nữa, về sau cũng nhờ mọi người an ủi em, em mới kiên trì chơi tiếp.”

“Có chỗ nào không hiểu có thể hỏi bọn em nha ~ bọn em sẽ nói cho anh biết ~”

“Chị dâu đừng buồn, lão đại cũng không phải cố ý đâu, tại kỹ thuật của anh ấy tốt nên nghĩ rằng ai cũng

chơi giỏi, anh ấy xấu xa không có nghĩa là bọn em cũng xấu xa như vậy ~~~ chị dâu ~~~”

Mắt thấy chủ đề sắp bị bẻ sang hướng công khai phê bình, Lục Thanh Hợp tranh thủ cơ hội lên tiếng.

“Là lỗi của tôi, đưa cậu đi phó bản khó như thế. Thực xin lỗi.”

“Lão đại anh chẳng có thành ý gì cả!” Chuối Tiêu Thẳng Tấp lòng đầy căm phẫn.

“Thật sự tôi không cố ý mà.”

“Lão đại anh cũng thật là, đây không phải hại người sao? Cái đó, khụ, chị dâu, đừng để ý những chuyện nhỏ nhặt này, ai mới đi phó bản không bị chết đi sống lại chứ, phó bản này quả thật rất khó, anh đừng suy nghĩ nhiều!” Liên Chiến tất nhiên không quen xưng hô như vậy với Hàn Tịch, nhưng ý an ủi cũng rất rõ ràng.

“Đàn ông thành đạt ai mà chẳng có mặt thiếu sót chứ ~ ai da chị dâu anh thật hạnh phúc ~ lão đại mang anh đi phó bản này là để cho anh kinh nghiệm đặc biệt đó ~” tư duy logic của Phong Tử thật sự không phải để người thường hiểu thấu được.

“Haha, Phong Tử ông lý luận kiểu gì vậy!”

“Hắn cũng đâu phải người bình thường, thần kinh có vấn đề mà”

“Ông nói ai bị thần kinh? ~”

“Ai nhảy dựng lên chính là kẻ đó”

“Ông mới bị thần kinh, lão già không có tố chất ~!”

“Mẹ nó ai không có tố chất? Mẹ nó ai bảo ông bị thần kinh? Tự mình đa tình đồ nhân yêu chết tiệt!”

“Lão già mắc ói!”

“Cái đêch ông có ý gì!”

“...Chị dâu còn ở đây đó, hai ông định làm gì vậy!”

Hàn Tịch vốn đang có chút cảm động, gặp phải một màn lộn xộn làm cho đỡ khóc đỡ cười.

Minh Âm: Đừng giận nữa, là tôi sai rồi. Thực xin lỗi

Hàn Tịch thở dài, bản thân gần đây y chang trẻ con, chỉ là chuyện nhỏ, tức giận làm gì chứ.

Nguyệt Vô Ảnh: Không sao đâu.

Minh Âm: Thật sự không giận nữa?

Hàn Tịch cảm thấy buồn cười, còn có giả nữa sao?

Nguyệt Vô Ảnh: Thật

Minh Âm: Ôm một cái ~()/~

Nguyệt Vô Ảnh: →_→ Đá vắng

Minh Âm: (/T T)/

Nguyệt Vô Ảnh: = = Không bình thường một chút được sao?

Minh Âm: Không đi phó bản nữa, hôm nay chúng ta làm gì?

Nguyệt Vô Ảnh: Ngoại trừ chơi game, cái gì cũng được.

Minh Âm: (/T T)/ Game rất hay mà, đừng bỏ rơi nó

Nguyệt Vô Ảnh: →_→

Minh Âm: Tôi nói thật mà, cùng mọi người đi phó bản, đánh chiến trường, rất thú vị ~

Minh Âm: Trong công hội có đủ loại người muôn hình muôn vẻ, mọi người gặp được nhau cũng đâu phải dễ dàng, đều là duyên phận đó ~

Minh Âm: Cậu thấy thế nào?

Nguyệt Vô Ảnh: Để sau tính.

Minh Âm: _(:) _

Minh Âm: Vậy cậu thử cân nhắc nha

Nguyệt Vô Ảnh: Ừ

Hàn Tịch mở miệng nói “Tôi out trước đây”, sau đó thoát cả clone YY cùng trò chơi.

Tổ đội phó bản năm người còn lại bốn người quen đến không thể quen hơn, mọi người không phải gìm giữ hình tượng, bắt đầu bộc lộ bản chất.

“Xem ra lão đại cũng không giỏi giang gì, làm cho người ta bức quá bỏ đi rồi.” Liên Chiến vô cùng hả hê, lão đại suốt ngày lên muôn dùng giọng nói kia mê đảo không biết bao nhiêu người, vậy mà cũng có lúc không chiếm được ưu thế, nhất định phải tranh thủ châm chọc hần.

“Quạ đậu mình heo còn nói heo đen, tôi thấy ông cũng có hơn gì, chơi game lâu như vậy, một em gái cũng không tán được. Thật buồn cười ~” Phong Tử vẫn không buông tha.

“Cmn nhân yêu chết tiệt hôm nay lại phát bệnh đúng không? Mới đó mà đã thiếu đòn rồi hả?”

“Tự mình gây sự, lại còn không cho người ta nói, hừ, thêm vào cãi nhau với ông”

“Hahahaha, lão đại anh đúng là nằm cũng trúng đạn! Quạ đậu mình heo, hahahahaha” Chuối Tiêu Thẳng Tấp cười đến run người, cách một màn YY Lục Thanh Hợp cũng có thể cảm nhận tâm trạng sung sướng của đối phương.

[Thông báo công hội] bảy giờ tối mai, tập hợp toàn bộ người 83 cấp + có kinh nghiệm LSHW Lão Tam (*Boss thứ ba*) trong công hội, lập đoàn khai hoang.

[Thông báo công hội] Bảy giờ tối mai, tập hợp toàn bộ người 83 cấp + có kinh nghiệm LSHW Lão Tam trong công hội, lập đoàn khai hoang.

[Thông báo công hội] Bảy giờ tối mai, tập hợp toàn bộ người 83 cấp + có kinh nghiệm LSHW Lão Tam trong công hội, lập đoàn khai hoang.

“Đậu! Lão đại anh điên rồi sao! Đột ngột như thế!”

“Lão đại anh muốn trở thành đệ nhất server hay sao?!”

“Lão đại thực đàn ông! ~”

Lục Thanh Hợp cùng lúc được rất nhiều người pm, đa số đều là nghi vấn trình độ của công hội có thể khai hoang Lão Tứ thành công hay không.

Thật ra trong lòng Lục Thanh Hợp một chút tư liệu cũng không có, nhưng ai bảo mấy ngày nay hắn nhàm chán không có việc gì làm như vậy chứ.

So với đại thần bên kia gà bay chó chạy rộn ràng, bên này Hàn Tịch quanh quẽ hơn nhiều.

Không có ai bắt cậu làm cái này cái kia, thời gian trôi qua thật tẻ nhạt, có chút cô đơn.

Đôi khi con người thật kì lạ, khi bận rộn thì ngại phiền toái, không vui vẻ, đợi đến lúc rảnh rỗi, lại bắt đầu nhung nhớ cuộc sống náo nhiệt ồn ào.

Hàn Tịch đặt tay lên ngực tự hỏi, mình thật sự không muốn vào game nữa sao?

Ban đầu đúng là cảm thấy phiền phức, không muốn để tâm. Nhưng sau đó bắt đầu yêu thích đủ loại kiểu dáng nhân vật trong game, hơn nữa, Hàn Tịch rất hâm mộ đại thần có một công hội như vậy, ngày ngày đều náo nhiệt, dù bình thường mọi người ai lo việc nấy, nhưng thời khắc quan trọng vẫn đoàn kết một lòng. Cảm giác luôn có người kề vai sát cánh như thế, thật sự rất tuyệt.

Hàn Tịch tìm tới tìm lui trong máy tính, không tìm được bất cứ cái gì có thể làm cậu hứng thú. Do dự một chút, cậu mở trò chơi, chọn mục đăng kí, tạo một acc mới, điền thông tin xong xuôi, Hàn Tịch click vào ô xác nhận đăng kí.

Hệ thống thông báo tài khoản “Phi Liệt” đăng kí thành công.

Dùng acc mới đăng nhập vào game, thưởng thức màn mở đầu hết sức tráng lệ, Hàn Tịch mở giao diện chọn lựa chức nghiệp.

Mỗi chức nghiệp đều có nét đặc sắc riêng, Hàn Tịch suy đi tính lại, cuối cùng vẫn chọn mục sư, ai bảo cậu không cường nổi sức hấp dẫn của hình tượng tao nhã này cơ chứ.

Acc nhỏ mặc một bộ màu trắng trang bị tầm thường được khai sinh ở Tân thủ thôn, hết thấy bắt đầu từ con số không, Hàn Tịch chính thức bước vào Thế giới “Mộng đại lục”.

Đôi lời của tác giả: để cảm ơn các bạn đã kiên trì theo đuổi truyện, kẻ lười biếng như tôi quyết định hôm

nay phải chăm chỉ gấp đôi, từ canh hai tới 2h30' chiều, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người.

22. Chương 22: Chơi Lại Từ Đầu

Gần đây Hàn Tịch quên ăn quên ngủ vì game. Cả ngày mê mải làm nhiệm vụ, người khác là vì thăng cấp, còn cậu lại do yêu thích những nhiệm vụ này.

Ngay cả những đoạn hội thoại người khác chỉ mau mau chóng chóng tua qua, Hàn Tịch cũng chăm chú đọc từng câu từng chữ.

Đôi khi làm nhiệm vụ có cảm giác phấn khích mà đọc truyện không có được, nhất là tâm tình gánh vác trọng trách từ NPC, từng bước từng bước kiếm tìm manh mối, đến cuối cùng là thành công hay thất bại, khiến người ta hồi hộp, chân thực mà cảm động.

Hàn Tịch vừa nhận một nhiệm vụ, là một người mẹ muốn gửi cho con trai tham chiến ở phương xa một phong thư, nhưng khi Hàn Tịch đưa thư đến quân doanh, lại không sao tìm được tên của binh sĩ ấy. Trải qua muôn vàn khó khăn, Hàn Tịch mới biết rằng, binh sĩ kia đã chết trận từ lâu, mẹ của anh ta vẫn kiên trì gửi thư tới, trưởng quan không đành lòng nói thực cho bà biết, đành mạo danh binh sĩ viết thư về nhà.

Vừa may mắt người mẹ ấy đã mờ, bà phải nhờ thiếu niên nhà bên đọc thư viết chữ mới trao đổi được với con mình. Thiếu niên nhà bên đã phát hiện nét chữ khác lạ từ lâu, cũng không hé răng nửa lời, vẫn vì người mẹ già mà đọc những lời ân cần ầm áp như trước.

Một lời dối trá đầy thiện ý kéo dài hơn mười năm, người mẹ đã già yếu, nhưng vẫn hạnh phúc với những lời thư sáng sủa của con trai gửi về.

Nhiệm vụ hoàn thành, Hàn Tịch không kiềm nén được giọt nước mắt lăn dài trên má.

Một nhiệm vụ nho nhỏ lại ẩn chứa tình người tốt đẹp đến thế.

Được phần cảm động ấy tác động, Hàn Tịch cảm thấy game online cũng có thể là một nơi ầm áp hiền hòa.

Vì thế cậu lại càng say mê, cả ngày chỉ đi hái thảo dược cũng cảm thấy vui vẻ.

Không thể không nói, so với đánh quái thăng cấp, Hàn Tịch thích làm nhiệm vụ cùng thăng cấp kỹ năng sinh hoạt hơn nhiều. Hàn Tịch chọn kỹ năng sinh hoạt là luyện dược, trong game tiền đồ không được tốt lắm, chế tạo hồng dược lam dược so với đồ bán trong thương thành còn đắt hơn. Nhưng Hàn Tịch lại thích thú vừa hái thuốc vừa ngắm nhĩa hoa hoa cỏ cỏ trong game, trải qua vài ngày tích lũy kinh nghiệm hái thuốc, ngẫu nhiên cũng hái được một ít thảo dược tên tuổi kì quái không có trong sổ tay hướng dẫn.

Bất kể thảo được tốt hay xấu cũng đều được Hàn Tịch coi như bảo bối, cậu cũng không để tâm tới giá trị của những thứ này, cẩn thận cất tất cả vào rương.

Hàn Tịch bắt đầu phiền não, rương vật phẩm trong thương thành phải mất tiền, mà cậu không muốn dùng đến. Suy đi tính lại, Hàn Tịch quyết định gửi những vật phẩm này sang acc Sophie, dù sao acc đó vẫn còn nhiều ô chứa.

Lên đến cấp 30 rồi, Hàn Tịch phát hiện nhiệm vụ nhỏ càng ngày càng hiếm, mà nhiệm vụ lớn càng lúc lại càng khó hơn.

Nhiệm vụ dần dần trở thành đánh quái hoặc nhặt vật phẩm quái làm rơi, Hàn Tịch lại bắt đầu phiền não. Chức nghiệp của cậu có kỹ năng công kích, có điều không những yếu ớt lại còn mất thời gian làm lạnh, thường thường cậu còn chưa kịp hồi kỹ năng đã bị quái vọt đến trước mặt, hơn nữa đa số quái đều có lực công kích cao, Hàn Tịch nhắm mình đánh không lại, chỉ đành bỏ của chạy lấy người, đi thật xa rồi mới dám quay trở về.

Từ cấp 10 trở đi nếu chết sẽ mất một phần kinh nghiệm và tiền bạc, Hàn Tịch không mua nổi thể thân miễn trừ tử vong trong thương thành, chỉ có thể nâng cao cảnh giác mọi lúc mọi nơi.

Tình huống không địch nổi quái càng lúc càng nhiều, Hàn Tịch bắt đầu cảm thấy lực bất tòng tâm.

Trước khi lên cấp 35, thỉnh thoảng Hàn Tịch còn gặp được người làm nhiệm vụ một mình, hai người đồng tâm hiệp lực, cũng miễn cưỡng hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng từ cấp 35 trở đi, quái trong nhiệm vụ trở nên chủ động tấn công, người làm nhiệm vụ đánh quái cũng ít dần. Những người khác đều đã tìm tổ đội giỏi đến địa bàn tìm quái cấp cao để cày cấp từ lâu.

Hàn Tịch không quen biết ai, gặp đội ngũ như vậy, thường phát hiện đội người ta vú em thừa mứa, hơn nữa đám vú em đều là các em gái loli, ai ai cũng ăn vận xinh xắn đáng yêu, Hàn Tịch lại là nam mục sư hai lúa y hệt anh nông dân, người gặp người chê.

Con đường thăng cấp ngày càng gian khổ, đến cấp 38, Hàn Tịch không còn nhiệm vụ nào để làm nữa rồi. Cậu chỉ có thể chạy đi tìm quái cấp cao bên rìa, dụ một con rồi từ từ đánh đến chết.

Trong khu vực quái cấp cao có một đoàn nhỏ đi thăng cấp, Vũ Dung là thành viên của đoàn ấy, hai ngày nay cô phát hiện một người kì lạ làm cho cô chẳng thốt nên lời.

Một tiểu mục sư trang bị què mùa luôn chạy khắp nơi, ban đầu cô cho rằng đó là một SB (*kẻ ngu*) siêu cấp chuyên đi quấy rầy không cho ai thăng cấp, kết quả phát hiện người đó vòng vo ở bên ngoài khu vực quái cấp cao một hồi, sau đó kéo một con quái rồi chạy, vừa chạy vừa đánh, chạy xa đến nỗi cô gần như không thấy bóng dáng mới một thân một mình từ từ đánh chết quái.

Cô nghĩ người nọ chắc hẳn đang làm nhiệm vụ gì đó, kết quả người đó ngày nào cũng ở đây dụ dỗ một con quái, đánh chết, lại kéo một con nữa, từ từ đánh chết. Người nọ không ngại mệt, cô đứng xem đã thấy một

chết đi rồi.

Ngày hôm sau, người nọ lại tới!

Vũ Dung chưa lên tiếng, trong đoàn đã có người soi mói rồi.

[Đội ngũ] [Sa Mạn]: Cmn thằng kia dần thật đấy, lại tới nữa!

[Đội ngũ] [Chris]: Tên SB này không kiên trì được lâu đâu, kệ hần đi

[Đội ngũ] [Quả Quả]: Người này ăn mặc quê mùa quá, chẳng đẹp tí nào QAQ

[Đội ngũ] [Mai Xuyên Y Phù]: Nếu không phải ông đây đang dùng acc nhỏ, đã lên bầm hần từ lâu rồi! Mẹ nó thật ngứa mắt!

Vũ Dung nhú mày, dù sao người đó cũng tự thân thăng cấp, coi như có phiền một chút cũng đâu cần phải sỉ nhục người ta như vậy? Lập tức Vũ Dung liền quyết định không ở cùng đám người đáng sợ không có văn hóa này thăng cấp nữa.

Phóng khoáng để lại một câu 88 (*byebye*), Vũ Dung chạy ra ngoài khu vực quái cấp cao, đi tới bên cạnh cái người gốc ghêch đang đánh quái kia.

[Vũ Dung] nói với bạn: Này, đồ gốc, cấp này phải đi báai sư đánh động quái nha

Hàn Tịch không hiểu nổi, cậu còn chưa cản trở vị đại tiểu thư phục sức đẹp đẽ này việc gì, sao đã bị mắng là đồ gốc rồi?

Bạn nói với [Vũ Dung]: ?

[Vũ Dung] nói với bạn: Thím ở đây mỗi lần đánh một con quái, đánh đến bao giờ mới thăng được cấp đây? Thím đánh không thấy mệt, tôi nhìn cũng mệt lắm rồi!

Hàn Tịch thầm nghĩ, ai muốn cô xem, quần gì nhiều vậy.

Bạn nói với [Vũ Dung]: Tôi cam tâm tình nguyện.

Vũ Dung bực mình, bản cô nương có ý tốt mới khuyên cậu, cậu không nhận thì thôi còn dám khiêu khích! Không dọa cậu sợ mất mặt, tên của chị đây sẽ viết ngược!

[Vũ Dung] nói với bạn: Bảo thím ngốc thím liền ngốc thật sao? Có thấy đám người bên kia không? Tôi vừa ở trong đoàn đó, bên đó đã có người ngựa mất thím rồi, nếu thím không đi, bọn họ sẽ mở acc chính tới luân bạch thím!

Hàn Tịch càng ngơ ngác, luân bạch là cái gì? *(luân bạch là giết người chơi khác liên tục đến khi đối phương quay về cấp tâm thủ)*

Bạn nói với [Vũ Dung]: Mặc kệ bọn họ.

Vũ Dung tức đến không nói nổi, đúng là nước đổ lá khoai.

[Vũ Dung] nói với bạn: Tôi nói thật, thím như thế không thăng cấp được đâu.

Bạn nói với [Vũ Dung]: Chơi game cũng đâu phải chỉ có thăng cấp.

[Vũ Dung] nói với bạn: Nhưng không thăng cấp làm sao chơi được trò này!

Bạn nói với [Vũ Dung]: Không thăng cấp thì không được ngắm phong cảnh?

[Vũ Dung] nói với bạn: Không phải...

Bạn nói với [Vũ Dung]: Không thăng cấp thì không được hái thảo dược?

[Vũ Dung] nói với bạn: Cũng không phải...

Bạn nói với [Vũ Dung]: Không thể luyện được?

[Vũ Dung] nói với bạn: Không phải = =

Bạn nói với [Vũ Dung]: Vậy thăng cấp có ý nghĩa gì đâu.

Vũ Dung hoàn toàn thất bại. Cô không ngờ đối phương lại vô dục vô cầu như vậy.

Nhưng điều đó lại làm cô cảm thấy hứng thú với người này.

[Vũ Dung] nói với bạn: Thím đợi một chút, tôi đổi acc khác.

Hàn Tịch nghe lời đứng yên tại chỗ đợi.

[Xúc Xích Cứng Cáp] nói với bạn: Tôi đến rồi ~ mau thêm bạn trước đi ~

Hàn Tịch trầm nghĩ, cái tên kì lạ này, tại sao lại cảm thấy rất quen?

Thêm đối phương thành bạn tốt, người ta gửi tới lời mời tổ đội, Hàn Tịch do dự một chút mới đồng ý.

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Đi thôi, tôi mang thím đi động quái ~

[Đội ngũ] [Phỉ Liệt]:Như vậy có ổn không?

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Đi nào, dù sao tôi cũng rảnh ~~

[Đội ngũ] [Phỉ Liệt]: Có làm phiền thím không?

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Không đâu ~

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Có điều thím phải bái tôi làm sư phụ ~

[Đội ngũ] [Phỉ Liệt]: Bái như thế nào?

Lập tức Hàn Tịch nhận được thông báo [*Xúc Xích Cứng Cáp muốn nhận bạn làm đồ đệ*].

Bái sư chắc cũng không sao, cô nương này ngoại trừ tên tuổi có hơi kì quái, bản chất không tồi chút nào.

Hàn Tịch ấn đồng ý, trên đầu hai thầy trò xuất hiện thêm một cái tên.

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Đồ đệ ngoan ~()/~ mau gọi sư phụ đi!

[Đội ngũ] [Phỉ Liệt]: = =

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Mau gọi đi! Không gọi ta không mang con đi thăng cấp (^)

[Đội ngũ] [Phỉ Liệt]: Tùy thím.

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: QAA

Vũ Dung đau đớn phát hiện, mình thu nhận phải một người không dễ trấn áp rồi.

Có điều, Hàn Tịch vẫn đón nhận trải nghiệm mới mẻ được sư phụ mang theo, kinh nghiệm lên như điều gặp gió, cảm giác rất tuyệt, khó trách vì sao nhiều người thích được người khác mang theo như vậy.

Vũ Dung cũng phát hiện, đồ đệ của mình thực sự vô cùng đáng yêu, bản thân đánh quái mất một chút máu đồ đệ cũng liên tục dùng kỹ năng bổ sung cho cô. Vũ Dung vui vẻ khoa trương một câu “Đồ đệ thực ngoan ~ ()/~ còn thêm máu cho sư phụ”, kết quả bị một câu “Luyện tập kỹ năng thôi” của Hàn Tịch lôi về mặt đất.

Kèm cặp đồ đệ cày phở bản một tiếng, Vũ Dung cảm thấy trái tim mỏng manh của mình đã vỡ vụn mất rồi.

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Đồ đệ có muốn đến công hội của bọn ta không? Đãi ngộ rất tốt nha!!! ~ ()/~

Hàn Tịch nghĩ rằng vị sư phụ này thực sự không tồi, không cần suy nghĩ liền đồng ý.

Đến khi tiến vào công hội, Hàn Tịch liếc mắt nhìn bảng tên – “*Quân lâm thiên hạ*”, lập tức sọc đen sổ đầy đầu.

Sao lại trùng hợp đến mức có thể tiến vào công hội của đại thần?

Nhìn giao diện Satan tầm tối của công hội, Hàn Tịch chỉ có thể im lặng.

Ánh sáng màu bạc lóe lên, Phi Liệt chính thức lên cấp 40, bên tai không ngừng vang lên thanh âm thông báo của hệ thống, Hàn Tịch liếc qua, đa số là thông báo nhận phaàn thưởng thăng cấp, còn nói cậu cùng sư phụ đã tăng được bao nhiêu điểm thấy trò gì đó, nhưng có một thông báo làm Hàn Tịch cảm thấy thực kì quái.

“Chúc mừng bạn đã thu thập được được liệu Phi Vũ điển tịch hệ liệt, mời đến chỗ được sư nhận Phi Vũ điển tịch”

Hàn Tịch nóng lòng muốn biết Phi Vũ điển tịch là gì, liền tạm biệt sư phụ, quay về chủ thành.

Ba chủ thành lớn đều có được sư, dù tên tuổi khác biệt nhưng đều có chức năng giống nhau, ngoại trừ dạy kỹ năng sinh hoạt luyện được, còn bán một số được tương đối quý hiếm, ví dụ hồng được có thể tăng máu trong phạm vi rộng, hay như có thể tăng thêm thuộc tính nào đó trong phạm vi lớn, đương nhiên, những được này cần phải dùng thẻ nạp mới mua được.

Hàn Tịch nhận được Phi Vũ điểm tịch, click chuột, giới thiệu trên điểm tịch viết: *Thu thập đầy đủ được liệu để chế tạo Phi Vũ được phẩm bạn có thể học điểm tịch này [Cấp bậc hạn chế: 40]*.

Hàn Tịch mở điểm tịch, giao diện trò chơi xuất hiện thanh loading học tập, trong chốc lát, hệ thống thông báo Phi Liệt đã học điểm tịch thành công, cùng lúc đó, Hàn Tịch phát hiện rất nhiều thảo dược trong ruộng đã biến mất, kể cả loại cây thuốc cậu đã bỏ công hái rất nhiều.

Hàn Tịch vô cùng đau lòng, có điều cậu phát hiện trong ô kỹ năng của mình có thêm “Phi Vũ được phẩm”, chỉ yêu cầu một vài thảo dược để kiếm là có thể luyện thành.

Về phần thuộc tính của “Phi Vũ được phẩm”, trong 10s tăng thêm 30 điểm tốc độ di chuyển, thời gian làm nguội là 5 phút.

Hàn Tịch trầm nghĩ, thuộc tính thật là chán, chỉ khi đánh không lại quái phải bỏ chạy mới có chút hữu dụng.

Cậu hoàn toàn không nghĩ tới, khi giao chiến với người khác dùng được này sẽ có hiệu quả ra sao.

Tóm lại, Hàn Tịch cảm thấy phải đổi nhiều dược liệu cậu vất vả đi hái như thế mới được một bản điểm tịch rách nát, quá lỗ vốn rồi. Vì thế Hàn Tịch bị thương logout, cậu không may mắn biết được một dòng thông báo toàn bộ server làm dậy nên một hồi phong ba bão táp – *“Chúc mừng người chơi đầu tiên nhận được [Phi Vũ điểm tịch], Phi Vũ được phẩm đã được bổ sung trong sổ tay, hoan nghênh người chơi tới xem thử.”*

23. Chương 23: Bắt Gian Tại Giường

Hàn Tịch đi theo sư phụ bốn ba vài ngày, được phổ biến cho rất nhiều kiến thức trong game, ví dụ như cấp bao nhiêu phải tới khu vực nào thăng cấp, ví dụ như trang bị màu sắc khác nhau sẽ có cường độ thuộc tính khác nhau, ví dụ như phải chọn một chức nghiệp sinh hoạt sao cho xuôi chèo mát mái, lại ví dụ như chơi game phải ăn vận sao cho phù hợp với bản thân, như vậy mỗi ngày đều nhìn mới thấy thuận mắt. Từ đó, chủ đề liên lao thẳng về thời trang trong thương thành một đi không trở lại.

Xúc Xích Cứng Cáp càng nói càng hăng say, càng kể càng kích động, mà đồ đệ mới lại im như thóc, quả đúng là một cái cmn máy nghe vạ năng. Dù loại trang phục đẹp xấu cao thấp Hàn Tịch đều được nghe bình luận một lượt không sót cái nào.

Một mặt Hàn Tịch cảm thấy, quả nhiên con gái vẫn dễ chịu hơn – khi Xúc Xích Cứng Cáp giới thiệu game, vừa kỹ càng lại vừa dễ hiểu, so với đại thần balabala như tụng kinh tốt hơn trăm lần, mặt khác lại cảm thấy, không hổ là con gái, ưa thích những thứ xinh xắn đẹp đẽ, hơn nữa nói đến lĩnh vực này thì miệng lưỡi lưu loát, không làm nhà thiết kế thực là đáng tiếc.

Cũng may Hàn Tịch đã sớm chai sạn với tình huống như vậy, bao nhiêu năm bị Con Thỏ đầu độc không

uống phí chút nào.

Đầu cậu tự giác chạy chế độ lọc thông tin, hữu dụng thì đọc, còn lại ư, lập tức bỏ qua.

Xúc Xích Cứng Cáp thao thao một tràng, dù không được đồ đệ đáp lời, nhưng vẫn có cảm giác thực thỏa mãn. Chuyện phiếm vậy là đủ rồi, bắt đầu chuyển sang chính sự thôi.

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Về sau đồ đệ muốn làm mục sư chuyên trách hay là bạo mục?

[Đội ngũ] [Phỉ Liệt]: Bạo mục?

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Là một nhánh của mục sư, người chơi mục sư chia thành hai phái, một cái chuyên trách thêm máu cho người khác, cái kia có thêm DPS.

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: DPS trước ta đã giải thích qua, là chức nghiệp tấn công ~ người chơi mục sư hồi trước tương đối đặt dẹo, chỉ thêm được chút máu mà thôi ~

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Nhưng mục sư bây giờ khác xưa rồi! Nhất là bạo mục, có đôi lúc kỹ năng tổn thương còn cao hơn cả pháp sư! Quan trọng là thao tác của bạo mục đơn giản hơn pháp sư nhiều ~

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Hiện giờ rất nhiều em gái đều chuyển sang bạo mục ~ thao tác đơn giản hiệu quả cao, so với việc hao công tốn sức chạy sau lưng người khác thêm máu thoải mái hơn nhiều ~

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Vậy~ đồ nhi muốn chọn cái nào?

Hàn Tịch tất nhiên muốn chọn đường thao tác đơn giản lại hiệu quả, nhưng nghĩ tới acc Sophie, thuần kỹ năng thêm máu, do dự hồi lâu, vẫn chọn mục sư chuyên trách thôi.

[Đội ngũ] [Phỉ Liệt]: Mục sư chuyên trách đi.

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Đồ đệ!!! Con thực có tiềm năng đó!!! Bây giờ mục sư chuyên trách là hàng hiếm nha!!! Nhìn thấy người tên Sophie trong hội chưa?? Đó là acc mục sư chuyên trách hảo hạng mà hội trưởng của chúng ta vất vả nuôi lớn đó!

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Có điều từ nay nếu gặp Sophie, phải gọi là chị dâu!! Ehehehe...Con hiểu không ~

Khóe miệng Hàn Tịch co rút, tự gọi mình là chị dâu? Thực vô nghĩa.

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Còn nữa ~ thấy hội trưởng nhất định phải kêu là “lão đại” ~ đây là xưng hô cool ngẫu của ảnh ~~~ về sau đừng làm trái quy củ nha ~

Cool ngẫu? Lưu manh thì có.

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Đồ đệ con sắp lên 50 rồi, sư phụ không mang con được nữa ~~~ cấp bậc sau này cần nhiều kinh nghiệm lắm, không đi phó bản cấp cao hơn, kinh nghiệm ít ỏi đến xót xa...Nhưng mà phó bản cao cấp khó quá (_)

Hàn Tịch vô cùng thấu hiểu.

[Đội ngũ] [Phỉ Liệt]: Cảm ơn. Thím đã rất tốt với tôi rồi.

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Hiahiahiahia...đồ đệ thực ngoan (3)

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Thế này đi, dù sao ta cũng có một acc nhỏ cấp bậc tương đương với con, chúng ta tổ đội đi thác nước đánh quái nha ~()/~

Hàn Tịch nhìn mình một thân áo lam rách rưới, có chút bận tâm.

[Đội ngũ] [Phỉ Liệt]: Trang bị của tôi không tốt lắm, có sợ ảnh hưởng đến thím không?

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Nói thật, phó bản của “Mộng đại lục” đều khó, nhất là phó bản đồng cấp với mình, đánh không dễ dàng, nhưng tôi luyện kỹ thuật rất tốt ~

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Ta không ngại mà, chính là sợ hơi khó với con ~ dù sao mục sư chuyên trách cũng hơi hạn chế.

Sớm muộn cũng phải đi phó bản, Hàn Tịch nhìn thanh kỹ năng của mình, tuy không nhiều, cũng không mạnh như Sophie, nhưng tay nghề cũng không đến nỗi tệ.

[Đội ngũ] [Phỉ Liệt]: Vậy chúng ta đi thôi.

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Được ~()/~ đợi sư phụ gọi đồng chí đã, sau đó tìm hai người nữa là đủ.

Sau đó Hàn Tịch bắt gặp một người tham gia tổ, liếc ID, Chuối Tiêu Trắng Táp. Hàn Tịch liền hiểu, khó trách vì sao cảm thấy quen như vậy, cấu trúc giống nhau, ý nghĩa cũng tương tự. Có điều, con gái bây giờ có thể bớt thẳng thắn một chút được không?

[Đội ngũ] [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Nương tử!!!!

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Tướng công!!!!

[Đội ngũ] [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Nương tử!!!!

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Tướng công!!!!

[Đội ngũ] [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Nương tử!!!!

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Tướng công!!!!

Hai người đã xong chưa = =|||

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Tướng công, đây chính là đồ đệ mới của thiếp ~~~ rất moe rất moe đó ~~~
lại còn là ngốc moe nữa chứ ~ ()/~

[Đội ngũ] [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Người nương tử chọn, chắc chắn là ổn rồi! Nào! Để cho ta yêu thương đồ đệ chút đi!

[Đội ngũ] [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Chào đồ đệ

[Đội ngũ] [Phỉ Liệt]: Xin chào.

[Đội ngũ] [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Cái đậu! Sao cách nói chuyện giống người đó quá!

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Ai cơ?!

[Đội ngũ] [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Chị dâu Σ (° °;)

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Cái...cái gì??!!!!

Không khí lập tức trở nên kì quái, Hàn Tịch toát mồ hôi hột, cậu mới nói hai chữ đã bị lộ rồi sao...

Khung trò chuyện không còn đối thoại của hai người kia nữa, hẳn là nói chuyện riêng rồi. Như vậy càng làm Hàn Tịch cảm thấy hết hồn hết vía.

Một lát sau, rốt cuộc cũng thấy động tĩnh của hai người kia trong kênh đội ngũ.

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Đồ đệ...con là chị dâu thật sao?

[Đội ngũ] [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Chị dâu!!! Nói cho em biết anh là chị dâu đi!! Giác quan thứ sáu của em làm sao sai được!!!

Hàn Tịch định nói không phải, kết quả đối phương nhả một câu làm ý đồ của cậu tắt ngóm.

[Đội ngũ] [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Mau qua YY kiểm chứng!!!!

Rốt cuộc Hàn Tịch đã hiểu giác quan thứ sáu của phụ nữ nhảy bèn đến đâu, cậu chỉ còn nước giương cờ trắng đầu hàng.

[Đội ngũ] [Phỉ Liệt]: Tôi là Sophie lúc trước.

[Đội ngũ] [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: $\Sigma(\text{ }^{\circ}\text{ }^{\circ};)$

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Tướng công chàng giỏi quá!!!! Bất sống được chị dâu!!! Chị dâu!!!! Anh lừa em thật khổ!!!!

[Đội ngũ] [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Vậy là...chị dâu lập acc nhỏ để rèn luyện kỹ thuật sau này cùng chung chiến tuyến với lão đại sao??!!

Một mũi tên bắn trúng hồng tâm, Hàn Tịch anh dừng hi sinh.

[Đội ngũ] [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Cmn moe chết em rồi!!! Hú hú hú hú hú!!!! Nương tử! Chị dâu moe quá điiii!!!!

[Đội ngũ] [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Máy hôm trước chị dâu còn chiến tranh lạnh với lão đại!!! Kết quả lại vụng trộm lập acc nhỏ luyện tay!!!! Chùi chùi chùi chùi chùi!!!! Máu mũi của em...máu mũi thành dòng rồi...

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Vậy là tiểu thụ ngạo kiều giận dỗi công nhưng vẫn giấu công chạy đi luyện tập để không cản trở công nữa saoooo??!!

[Đội ngũ] [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Chính là như vậy!!!

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Hú hú hú hú hú hú hú!!!!

Đương lúc hai nàng hủ nữ biến thân thành con sói đam mỹ ngửa mặt tru, Hàn Tịch đều hiu rúc vào góc phòng.

Chưa gì đã bị phát hiện rồi...Rõ ràng đã lập clone mà vẫn tại sao vẫn bị bắt thóp dễ dàng quá vậy...

Gió lạnh xào xạc thổi, không hiểu nổi vẫn là không hiểu nổi...

Cuối cùng, Hàn Tịch cùng hai người kia đều thống nhất, không vạch trần thân thể của tôi, tôi liền chơi game cùng các thím.

Xúc Xích và Chuối Tiêu thấy moe đến lặn qua lặn lại, đây là bạn thụ đáng yêu trăm năm khó gặp nha...

Xúc Xích và Chuối Tiêu đồng thời đổi sang acc nhỏ, kéo theo Hàn Tịch, lên Thế giới kêu gọi thêm hai người nữa, cùng nhau đi phỏ bản.

Giữa chừng Hàn Tịch lại phải đăng kí thêm một clone YY chạy sang YY công hội, rốt cuộc cậu đã hiểu che giấu thân phận là việc vất vả đến mức nào.

Thời điểm đánh phỏ bản, không biết có phải do luyện acc nhỏ lên tay hay không, Hàn Tịch cảm thấy sử dụng kỹ năng tương đối xuôi chèo mát mái. Hơn nữa còn có Xúc Xích và Chuối Tiêu chỉ dạy cận kề, phỏ bản cũng dễ thở hơn nhiều.

Đến khi mọi người thêm bạn rồi giải tán, Hàn Tịch vẫn còn suy nghĩ về hiệu quả của kỹ năng trong các tình huống khác nhau.

Đang trầm tư, Hàn Tịch bất giác lại nhớ tới đại thần ở Thanh cư đã lâu không trò chuyện.

Không biết đối phương đang làm gì nhỉ, bận bịu hay thanh thoi...Hàn Tịch nhìn giao diện Satan của công hội, nửa muốn trao đổi kinh nghiệm và cảm tưởng gần đây, lại cũng không muốn đối phương biết mình lập acc mới.

Do dự hồi lâu, Hàn Tịch nghĩ ra một phương án hài hòa.

“Có ở đó không?” Hàn Tịch nhẹ nhàng hỏi.

Lục Thanh Hợp đang buồn chán dạo chơi quanh chủ thành, bất chợt nghe được giọng của Hàn Tịch, cảm giác bực bội những ngày qua hoàn toàn biến mất, hần nhanh chóng trả lời “Có”.

Hàn Tịch thấy đối phương nhanh chóng hồi đáp lại hơi chột dạ, nhưng vẫn nói ra những lời đã cẩn thận chuẩn bị từ trước “Mấy hôm trước đọc được một topic thảo luận về game, nói về cách sử dụng kỹ năng

thêm máu của mực sù, viết nôp na dễ hiểu, dù sao anh chơi mực sù, muốn hỏi anh một chút”.

Lục Thanh Hợp cảm thấy thực kì lạ, Bé Thịt Viên cũng chạy đi xem topic thảo luận, cảm giác như thấy heo mẹ trèo cây. Có điều hắn vẫn ra sức kiên định trả lời “Cậu nói đi”.

Hàn Tịch liền tổng kết những điều tâm đắc trong mấy ngày nay nói ra một lượt.

Lục Thanh Hợp cảm thấy topic này viết hơi hạn hẹp, liền bắt đầu giảng giải thao thao bất tuyệt.

Hàn Tịch đang chăm chú lắng nghe, kết quả một giọng nữ đột ngột vang lên, làm cậu giật nảy người.

“Cmn, hóa ra Tiểu Ảnh ông suốt ngày cùng với đại thần trốn làm cái này???”

Hàn Tịch thực , sao hôm nay xui xẻo quá vậy? Acc nhỏ bị lộ còn chưa nói, mãi mới có hứng thảo luận game online với đại thần một chút, kết quả lại bị bắt gian tại giường.

Thật là mệt mỏi đến mức chẳng muốn yêu đương gì nữa.

24. Chương 24: Hợp Tác Tốt Đẹp

“Tiểu Ảnh!!! Tiểu Ảnh phẩm hạnh đoan chính một lòng vâng phôi của tôi!!! Ông làm sao vậy!!!”

Hàn Tịch thâm nghĩ thế là hết, lại sắp niệm kinh rồi. Có điều, xui xẻo thế nào cũng phải kéo người khác chết cùng mới được.

“Đại thần rủ tôi chơi.” Đổ hết mọi chuyện lên đầu người nào đó là được rồi.

“Ông không thích ai mà rủ được!”

“Anh ta bắt ép tôi.” Đây là sự thật, Hàn Tịch gật đầu khẳng định.

“Có người có thể ép buộc ông???” Con Thỏ không tin nổi vào tai mình, sau đó cảm thấy, thế gian này quả nhiên vô quỷ dày có móng tay nhọn.

“Phải, là anh ta.”

“...” Lục Thanh Hợp dở khóc dở cười, lần đầu tiên trong đời bị người ta tố giác, mặc dù những điều này đúng là sự thật.

Hàn Tịch cho rằng người nào đó cũng sắp bị nghe kinh, âm thầm cười trộm. Kết quả Con Thỏ đã đổi giọng.

“Ai da người ta là đại thần thu âm cái gì cũng đạt, đóng cái gì cũng hay, chơi game cũng chẳng làm sao. Nhưng mà Tiểu Ảnh ông còn chưa luyện được đoạn H...haiz...”

Hàn Tịch .

“Chắc chắn là đại thần chỉ rủ xã giao, ông lại đi chơi game thật! Phải nói ông quá ngốc hay quá khờ đây...Lại nói, trong game đại thần có chăm sóc Tiểu Ảnh tốt không? Cậu ta có làm anh phiền không? Ai da Tiểu Ảnh nhà bọn em đôi khi rất ngốc nghếch, đại thần anh đừng để bụng, chịu khó để ý cậu ấy một chút, cậu ấy nhất định sẽ cho anh một phần kỉ tích!”

Chờ...chờ một chút, hình như có gì không đúng!

“Được” Lục Thanh dù cố nén cười, hiện tại cũng không nhịn được nữa. Giọng hắn tràn ngập ý cười, phối hợp nói: “Tiểu Ảnh rất ngoan mà, tôi sẽ chăm sóc cậu ấy thật tốt.”

“Được! Vậy em yên tâm rồi!”

Hàn Tịch có cảm giác mình và bọn họ không phải người cùng một hành tinh.

“Vậy, em không quấy rầy hai người thăm thiết nữa ~ hehe, đại thần không ngại sau này em sẽ tới nghe trộm chứ?~”

“Không ngại.” người nào đó phóng khoáng đồng ý.

“O~K~ hai người đừng có quên chính sự nha! Chúc H vui vẻ ~ đại thần 88 Tiểu Ảnh 88~” lời còn chưa dứt, Con Thỏ đã biến mất không còn bóng dáng.

Hàn Tịch hậm hực chẳng thèm xen vào một câu. Con Thỏ này đúng là khuỷu tay hướng ra ngoài điển hình, đồ công rần cần gà nhà.

Đúng lúc đó, Con Thỏ gửi một tin nhắn tới.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: Tiểu Ảnh! Goodjob!

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: Không ngờ ông tắm ngấm tằm ngấm mà đánh chết voi! Chưa gì đại thần đã bị ông thu phục rồi! Bái phục!

...Hàn Tịch từ bỏ chuyện giải thích, quyết định đi làm chính sự thôi.

Kịch bản bị bỏ xó bao ngày nay rốt cuộc được thấy ánh Mặt trời, Hàn Tịch trái ngó phải xem, giật mình cảm thấy kịch bản biết cậu cậu lại không quen nó.

Game online đúng là thứ hại người, Hàn Tịch vô cùng đau khổ, về sau còn chơi sẽ tự phạt mình. Hai chữ chặt tay thật lớn đột nhiên hiện ra trong đầu. Hàn Tịch cảm lạnh, trừng phạt gì đó vẫn là thôi đi.

Mất nửa ngày trời Hàn Tịch mới tìm lại được cảm giác đóng Kurt, nhưng vừa tập thử đoạn H, cậu lại bắt đầu buồn phiền.

Cố thử bao nhiêu cảm giác vẫn thấy thiếu một chút gì đó, Hàn Tịch bất đắc dĩ, liếc nhìn đại thần có vẻ nhàn nhã trong YY, cậu quyết định nhờ cậy đối phương.

“Còn đó không? Muốn hỏi anh một chuyện.”

“Nói đi ~”

“Màn đóng cửa tắt đèn anh đóng như thế nào?”

“Cứ đóng vậy thôi”

“Cụ thể một chút?”

“Chính là trong đầu nhớ gì liền nói cái đó là được ~”

“...”

Tài năng trời phú gì đó không đáng ghét, đồ khoe khoang tài năng trời phú mới đáng bị đánh chết.

“Anh vẫn đang chơi game à?”

“Đúng thế ~”

“Mình tập thạo đi”

“...Nhưng mà chuẩn bị đi phó bản rồi.”

“Không tập thoại tôi sẽ công bố thân phận anh trong game ngay lập tức.”

“ ... ”

“Cho anh ba giây suy nghĩ, ba, hai...”

“Đợi tôi thông báo với mọi người một tiếng...”

“Được.”

Lục Thanh Hợp bắt đầu dĩ báo với người trong công hội “Anh có việc, hôm nay không đánh phó bản được”, thậm chí, đúng là gây ông đập lưng ông.

Quá trình tập thoại vẫn trùng trùng gian khổ như trước, Hàn Tịch không tiến bộ chút nào, đến Minh Âm theo sau cũng thấy nản rồi.

Lục Thanh Hợp cảm thấy đối phương xứng đoạn tối lửa tắt đèn thật cứng nhắc chẳng có cảm xúc gì, lại không dám nói thẳng, mắt thấy buổi tập càng ngày càng thê thảm, hắn cắn cắn thận thận lên tiếng.

“Tiểu Ảnh, cậu đóng H khô khan quá.”

“Tôi biết.” giọng đối phương quả nhiên không dễ chịu chút nào.

“Trong kịch bản Kurt vẫn luôn duy trì hình tượng lạnh lùng nội tâm không thay đổi, nhưng mà, tình cảm của hắn và Leo sẽ dĩ hấp dẫn người khác là bởi, tình yêu làm cho hắn có cảm giác tin tưởng, đúng hơn là một người vốn bị lý trí trói buộc dần dần giải phóng được cảm xúc, chỗ này cậu vẫn chưa đạt.”

“Giải phóng cảm xúc?”

“Đúng vậy. Đoạn trước cậu đóng Kurt rất hợp, bởi vì cậu nắm rõ được sự tỉnh táo, lý trí của hắn. Nhưng đến phần sau, Kurt từ từ thay đổi, hắn học được cách tin tưởng người khác, chấp nhận giao phó phía sau lưng mình cho Leo, đó là sự thay đổi xuất phát từ sâu trong nội tâm. Cậu đóng Kurt vẫn chưa có được cảm giác như thế.”

“ ... ” Đối phương rơi vào yên lặng, một lát sau, người nọ mới lên tiếng, “Tập lại thôi”.

Hàn Tịch bắt đầu thử lý giải biến chuyển trong tính cách của Kurt.

Giai đoạn đầu tiên thanh âm lạnh nhạt, điềm đạm không cảm xúc, mãi cho đến khi gặp được Leo, tâm tình mới thường xuyên dao động, ban đầu còn chất chứa khinh ghét, dần dần trở thành thuận hòa, sau đó bắt đầu chuyên tâm cùng nghiêm túc thảo luận chiến thuật cùng đối phương, tán thưởng năng lực của đối phương, bước ngoặt cuối cùng, là trong chiến trận sinh tử có nhau hoàn toàn tin tưởng đối phương.

Dù chưa tập đoạn tắt đèn, Hàn Tịch diễn các phần khác so ra đã thành công hơn trước nhiều.

“Tiến bộ hay hơn hẳn ~~ rất tuyệt!” Lục Thanh Hợp hào phóng cổ vũ, “Thật ra đoạn tắt đèn cũng không khó đâu, chỉ cần cậu thả lỏng một chút. Cảm giác đó giống như là ở cùng với người cậu gắn bó khăng khít nhất, thoải mái, chẳng cần che giấu bản thân, cậu thử xem?”

Hàn Tịch được khích lệ, lòng đầy hăng hái, trước kia đóng kịch chưa bao giờ có cảm giác vui vẻ giống như ngày hôm nay.

Điều chỉnh cảm xúc, Hàn Tịch bắt đầu thử thoại.

“Đừng cố kiềm nén thanh âm của mình, cứ tự nhiên thôi.” lời của đại thần không ngừng vang vọng bên tai, chỉ đường dẫn lối cho Hàn Tịch.

Thả lỏng, tự nhiên.

Tựa như thật sự đang cùng người yêu thương như sinh mệnh gần gũi âu yếm, Hàn Tịch nhanh chóng nắm bắt được điểm mấu chốt của phân đoạn, càng lúc càng gọi tình, càng lúc càng nhập vai.

Một vở hạ màn, có đôi chỗ Hàn Tịch còn biểu hiện tốt hơn cả Minh Âm.

Hai hôm sau, Phàm Âm tổ chức hoạt động tập thoại hai ngày liên tiếp.

Tất cả mọi người đều bị màn trình diễn của Hàn Tịch làm rung động, cậu lại nhận được tiếng xuýt xoa ưu ái vắng bóng đã lâu từ Con Thỏ. Cái gì mà “Tiểu Ảnh ông thật sự quá tuyệt vời” “Gia biết mình không nhìn lầm người” “Quả thực là tiến bộ vượt bậc” này nọ tràn ngập màn hình.

Tiếp đó chính là quá trình thu âm đằng đằng mỗi mồn, có điều sau khi bị Con Thỏ tích cực dùng chính sách uy hiếp dụ dỗ, mọi người đều ra sức nhanh chóng nộp âm.

Hàn Tịch vui đầu làm việc.

Chỗ khó của kịch chiến đấu đâu phải chỉ một điểm hai điểm, để làm ra được sản phẩm ưng ý, hầu như tất cả những bộ kịch chiến đấu được đánh giá không tồi Hàn Tịch đều đã nghe.

Sau gần một tháng sinh hoạt không giống người thường, Hàn Tịch lần lượt gửi thành phẩm cho biên kịch, Con Thỏ cùng đại thần, được tất cả đồng lòng ngợi khen, mới dám chính thức phát hành.

Một vở “Tuyệt thế” làm mảng kịch chiến đấu dậy sóng.

Fans của Minh Âm sắp phát cuồng, danh tiếng Minh Nguyệt couple cũng hot đến điên đảo.

Hàn Tịch còn chưa quen với việc lượng fans tăng đột biến, cũng không biết làm sao đáp lại những lời đùa giỡn của họ trên weibo.

Đoàn quân gương cờ “Lãnh Nguyệt điện hạ” càng ngày càng đông, cũng có một số fans cho rằng Hàn Tịch đích thực là một tiểu nhược thụ trắng tròn hay thẹn thùng không dám lên tiếng, Hàn Tịch chẳng nói nên lời, Lục Thanh Hợp lại vô cùng khoái trá.

Gần đây chuyện mà Lục Thanh Hợp thường làm nhất là sau khi nghe thắc mắc của đám fans hâm mộ “Minh Âm đại đại có phải thật sự là một đôi với Vô Ảnh đại đại không”, nửa cười nửa không lưu lại một câu “Mọi người hỏi cậu ấy”. Hàn Tịch đối với chuyện này đương nhiên “Im lặng là vàng”.

Dần dà, tình cảm giữa hai người được đồn thổi đến thật giả khó phân.

Lục Thanh Hợp là người thích xem náo nhiệt, Hàn Tịch càng bị fans làm khó, hấn lại càng vui vẻ.

Một ngày, hấn đang đọc truyện ngắn “Sinh hoạt hằng ngày của Minh Nguyệt” trên diễn đàn do fans hâm mộ tự viết, tiếng QQ tích tích vang lên.

Di chuột click vào ô biểu tượng không ngừng lóe sáng, hai chữ Sở Thần hiện ra, trong lòng Lục Thanh Hợp thốt lên một cái.

25. Chương 25: Một Thân Một Mình

Sở Thần: Thanh Hợp, làm phiền một chút, có đang onl không?

Minh Âm: Tôi đây.

Sở Thần: Là thế này, Cà Phê muốn chơi “Mộng đại lục”, tôi định chơi cùng cậu ấy. Tôi nhớ trước đây có tặng cậu một acc cấp 30, bây giờ tôi có thể dùng lại được không? Tôi nghĩ nếu cấp của tôi cao một chút thì dễ mang cậu ấy theo hơn.

Lục Thanh Hợp cứng người, acc mà Sở Thần nói đến chính là Sophie, nhưng bây giờ acc này đã cho Tiểu Ảnh rồi, làm sao bây giờ?

Acc Sophie vốn cũng luyện vì Sở Thần, bản thân mình không phải vẫn mong chờ có một ngày cậu ấy quay lại chơi game này hay sao? Dù tình huống hiện tại không giống trong tưởng tượng, nhưng mà, vật về tay chủ, đúng là điều mình vẫn hằng mong mỏi.

Huống hồ lúc ấy mình chỉ cho Tiểu Ảnh “mượn”, cậu ấy rộng lượng như thế, chắc sẽ không để bụng đâu.

Minh Âm: Tài khoản cậu vẫn nhớ chứ, mật khẩu tôi cũng không sửa. Đăng nhập rồi nhớ đổi mật khẩu, acc đó tôi đang cho bạn mượn, tôi sẽ nói với cậu ấy sau.

Sở Thần: Được, cảm ơn.

Minh Âm: Đừng khách sáo.

Nhìn đoạn đối thoại cứng ngắc, Lục Thanh Hợp cười khổ. Cho dù Cẩm Dương bắt hai người nói rõ ràng với nhau thì sao? Chuyện xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, không có cơ hội để sửa chữa, mà chính mình, cũng nhất định phải vì sai lầm ấy mà trả giá thật đắt.

Không cam tâm, trong lòng vẫn luôn bứt rứt không cam tâm. Thế nhưng không cam tâm thì sao chứ? Kể cả kết cục cuối cùng của hai người là làm người xa lạ, hẳn cũng chẳng còn bất kì biện pháp nào để cứu vãn nữa rồi.

Hít sâu một hơi, Lục Thanh Hợp ổn định tâm tình, sau đó đăng nhập vào trò chơi.

Gần đây cuộc sống của Hàn Tịch không được yên ổn, nguyên nhân bắt nguồn từ một bài viết – “Nguyệt Vô Ảnh đại nhân thật sự quá tuyệt vời, trong giới võng phối không ai giỏi được bằng anh ấy!”

Chọn lấy tiêu đề thu hút cừu hận như thế, nội dung của nó cũng chẳng khá khẩm hơn chút nào.

Đầu tiên chủ thread diễn đạt một tràng dài tình yêu với Nguyệt Vô Ảnh, cũng là chuyện hết sức bình thường, nhưng sau đó, màn gay cấn mới bắt đầu.

Tác giả lập một bảng xếp hạng kỹ thuật võng phối cùng kỹ thuật hậu kì.

Cả hai bảng xếp hạng Nguyệt Vô Ảnh đều chiếm vị trí đầu tiên, đạt tận 95 điểm, mà những CV và hậu kì khác, cho dù xếp hàng thứ hai cũng chỉ được chấm đến con số 65.

Chủ thread không chỉ cho điểm, mà bên cạnh đó còn viết thêm lời bình ngắn gọn, đánh giá Nguyệt Vô Ảnh

là “Giọng tựa thần tiên” cùng “Vua kỹ thuật”, trong khi đánh giá người khác không phải “Bình thường” cũng là “Hoa mỹ lấy lòng”, quá đáng hơn còn nói “Nói rất chuẩn tiếng người.”

Bài viết vừa đăng lên, giá trị cừu hận đã đạt mức cao nhất rồi.

Sẵn có người ngựa mất chuyện Nguyệt Vô Ảnh đột nhiên trở nên hot, đương nhiên bài viết này chính là nguồn tư liệu quý giá, trên có fans của các đại thần CV, dưới có đủ nhóm fans nhỏ lẻ đồng tâm hiệp lực nơi nơi mắng chửi Nguyệt Vô Ảnh.

“Ai da, nhìn xem vị ‘đại thần’ nào kia ~ bao năm nay Nguyệt Vô Ảnh là ai chúng mình cũng không biết, bây giờ người ta đã thành ‘giọng tựa thần tiên’ với ‘vua kỹ thuật’ rồi ~ chắc chắc chắc...đúng là thói đời ~”

“Hôm nay coi như được rửa mắt rồi! Nếu nói đây là fan nào tàn của ‘đại thần’, haha, có loại fan như vậy cũng biết bản thân là người thế nào ~”

“Các đồng chí mau mau tới xem ‘đại thần’ trong truyền thuyết đi!”

Từng tràng bình luận tương tự tràn ngập trên diễn đàn cùng weibo, Hàn Tịch ở giữa tâm bão, muôn phần ngỡ ngàng cùng phiền não.

Vốn Hàn Tịch cho rằng chỉ cần cậu im lặng, việc này cũng sẽ lắng xuống, không ngờ đột nhiên xuất hiện người tự xưng là “fan chân chính của Minh Âm” – Nhà Bong Bóng Rất Cay, dẫn theo một đám fans Minh Âm tham gia mắng người.

Chỉ cần là nơi có liên quan tới võng phối đều là một mảnh tinh phong huyết vũ (*loạn lạc*).

Nhà Bong Bóng Rất Cay tố rằng, Nguyệt Vô Ảnh căn bản vốn không hề có kỹ thuật phối âm cùng kỹ thuật hậu kỳ, phối âm bình thường đã chẳng ra sao, nói không chừng hậu kỳ đều tìm người quen giúp đỡ, năng lực không có bao nhiêu, nhân phẩm lại vô cùng có vấn đề. Sau đó lại nói Minh Âm rời Thần Chi Quang gia nhập Phù Thế Phàm Âm đều bởi Nguyệt Vô Ảnh mặt dày mày dạn bám lấy đại thần, đại thần bắt đắc dĩ mới đóng kịch cùng cậu. Danh tiếng của Nguyệt Vô Ảnh đều dựa vào tên tuổi của đại thần mà ra.

Nhà Bong Bóng Rất Cay tổ chức thủy quân chiến đấu rất mạnh bạo, truyền tin “Nguyệt Vô Ảnh mặt dày dựa vào thanh thế của đại thần” tới khắp ngõ ngách trong giới.

Bản thân Hàn Tịch cũng có fans hâm mộ, những fans này chứng kiến thần tượng bị mắng chửi đương nhiên không thể nín nhịn, nhưng không sao địch nổi sức mạnh của đám thủy quân chuyên nghiệp, chẳng bao lâu sau, fans của Hàn Tịch cũng bị quy thành “fan nào tàn chính hiệu”.

Những người quen biết Hàn Tịch biết được nhân phẩm của cậu đứng ra nói lời công đạo, chưa gì đã bị đám thủy quân mắng thành “bạch liên hoa” (*thánh mẫu, ngây thơ quá đáng*).

Hàn Tịch không nỡ để fans của mình cùng bạn bè quen biết bị mắng, nên vô cùng áy náy xin lỗi bọn họ, cũng giải bày bản thân không muốn để “người khác vì mình mà phá hỏng thanh danh”.

Sau đó, không còn ai đứng ra bảo vệ Hàn Tịch nữa.

Đám thủy quân vẫn chẳng chịu buông tha, đào bới từng tác phẩm của Hàn Tịch để chê bai, vở này kỹ xảo hậu kì non nớt, kịch kia phối âm không được tự nhiên.

Vốn Hàn Tịch cho rằng người ta mắng mình ra sao mình cũng có thể không bận tâm, nhưng khi bọn họ thật sự nghi ngờ, thật sự sỉ nhục thái độ của cậu đối với võng phối, cậu cảm thấy không thể nhịn được nữa rồi.

Cậu dĩ hòa vi quý giải thích bản thân mình vì yêu thích phối âm, cho nên mới tham gia võng phối.

Nhưng đám thủy quân chẳng thêm nể nang, tổng sỉ vả Hàn Tịch từng phương diện một, còn giễu cợt lời thật lòng thật dạ của Hàn Tịch, mắng Hàn Tịch là đồ hèn hạ dựa vào người khác để nổi danh lại còn tỏ vẻ mình là bạch liên hoa.

Đám thủy quân còn chỉ ra bằng chứng xác thực nhất – chuyện âm ỉ khắp nơi như vậy, Minh Âm đại thần lại không đứng ra giải thích, điều này chứng tỏ cái gì? Chỉ có thể là do hấn cũng thừa nhận mà thôi.

Sau đó Hàn Tịch mới hiểu, chọn thời điểm này để giải thích chẳng hữu dụng chút nào, bởi vì “đã ghét, chỉ cần thờ thôi cũng thấy ghét”, nếu đối phương đã chán ghét mình đến mức độ này, dù nói gì người ta cũng có thể biến thành lời ác ý để phê phán khinh khi.

Hàn Tịch không lên tiếng nữa, mặc cho bản thân bị mắng bị chửi.

Tình cảm dành cho võng phối một lần lại một lần bị ác ngôn ác ngữ tàn phá, cuối cùng cũng vỡ vụn mất rồi.

Hàn Tịch nhìn danh sách bạn bè của mình.

Con Thỏ, dạo gần đây cô ấy so với mình còn phiền não hơn, bởi vì chuyện của cô cùng Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ bị ba mẹ phát hiện rồi. Con Thỏ mới là sinh viên chưa tốt nghiệp chưa đi làm, Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ lại là người tuổi không còn nhỏ mà không có công việc ổn định, chỉ một lòng đam mê chụp ảnh nghệ thuật. Ba mẹ Con Thỏ sống chết phản đối hai người thành đôi, sau đó sự tình trở nên âm ỉ, đến tai ba mẹ Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ.

Hai bên cha mẹ đều cương quyết phản đối, Con Thỏ ngày ngày đều lấy nước mắt rửa mặt.

Hàn Tịch nhận được một cuộc điện thoại của cô, nữ sinh xưa nay hoạt bát mạnh mẽ mồm miệng lanh lợi giờ chỉ nghẹn ngào khóc, thở không ra hơi. Hàn Tịch ở đầu kia điện thoại cả lòng xót xa.

Về sau, Con Thỏ bị cấm lên mạng, cũng không được tùy tiện liên lạc với Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ nữa.

Trước giờ Hàn Tịch đều ỷ lại vào Con Thỏ, hiện tại, cậu nào dám nhờ cô giải quyết chuyện của mình.

Đại thần, nhìn thấy cái tên này Hàn Tịch lại cảm thấy đau đầu. Rốt cuộc là bận bịu chuyện gì mới không hay biết chuyện này xảy ra, hay có lẽ cũng biết mà yên lặng không lên tiếng?

Ngay cả click vào ảnh đại diện của hắc Hàn Tịch cũng không có can đảm, đừng nói đến nhờ cậy hắc ra mặt giúp mình.

Những người khác trong danh sách chỉ là xã giao bình thường, những ai thanh minh cho cậu cũng đều bị mắng đến tối tăm mặt mày.

Hàn Tịch ngẩng đầu lên, cố sức nhắm mắt, hồi lâu mới xua tan được giọt lệ trong đáy mắt.

Không phải có một câu rất hay đó sao, mọi chuyện đau đớn rồi cũng sẽ qua đi, có lẽ bây giờ tìm được thứ làm phân tán lực chú ý của mình, sẽ quên được những chuyện không thoải mái.

Hàn Tịch di trở chuột, lòng vòng hồi lâu mới click vào “Mộng đại lục”.

Tùy tiện gõ tên một tài khoản, ấn enter, mật khẩu không chính xác.

Hàn Tịch nhìn lại, bản thân lại gõ tên đăng nhập của Sophie, nhập mật khẩu đại thần gửi cho hai lần, lại là mật khẩu không chính xác.

Hàn Tịch bối rối, không lẽ bị trộm acc rồi? Đây chính là acc yêu quý của đại thần, làm sao bây giờ...

Hàn Tịch thử lại lần nữa, vẫn là mật khẩu không chính xác.

Làm sao bây giờ...Làm mất acc mà đại thần cho.

Hàn Tịch luống cuống tay chân chạy lên YY tìm đại thần.

Nguyệt Vô Ảnh: Làm thế nào bây giờ? Acc của anh đưa tôi hình như bị trộm rồi...

Nguyệt Vô Ảnh: Acc đó quan trọng lắm phải không? Tôi đền cho anh...Thực xin lỗi

Minh Âm: A, xin lỗi, quên nói cho cậu

Minh Âm: Acc đó vốn là của Sở Thần, cậu ấy với Cà Phê muốn chơi game, nên phải trả lại rồi. Thực ngại quá quên không nói cho cậu ~

Minh Âm: Đúng rồi, gần đây tôi hay chơi game với Sở Thần và Cà Phê, nếu cậu muốn chơi thì đăng kí tài khoản mới, tôi có thể dẫn cậu đi cùng ~

Phải trả lại rồi?

Hóa ra không phải bị trộm mất...Vậy là tốt rồi.

Hóa ra Sophie là Sở Thần, hèn chi đại thần nâng niu acc đó như thế, luyện cấp cao đến vậy, trang bị tốt đến nhường đó, còn ăn vận thực đẹp.

Hèn chi.

Hèn chi...

Chẳng qua chỉ là cho mình mượn acc để chơi, chỉ là mượn thôi, còn nó vẫn luôn thuộc về một người duy nhất.

Người đó, không phải là cậu.

Chỉ là thuận tiện dẫn cậu theo mà thôi.

Trái tim dường như bị thứ gì nặng nề đè nén, đến hít thở cũng vô cùng khó khăn.

Còn có cách nào có thể phân tán lực chú ý?

Ra ngoài tản bộ, nhìn ngắm phong cảnh, có lẽ sẽ ổn thôi...

Đi qua con đường nhỏ yên tĩnh trước khu nhà, bước chân vào đường cái tấp nập.

Có một nhà ba người vui vui vẻ vẻ ra ngoài đi dạo, đứa nhỏ cầm đồ chơi súng sường chạy trên đường, vừa chạy vừa ngoái đầu hò hét, trên mặt ba người đều tràn ngập nụ cười.

Có rất nhiều phụ nữ tụ tập chăm chỉ tập thể dục thẩm mỹ, ai ai cũng chuyên tâm đầy thích thú.

Nhân viên siêu thị, bà chủ cửa hàng, tươi cười mời gọi khách, nói những câu chuyện thường ngày.

Hết thấy đều thực ấm áp tươi đẹp, Hàn Tịch lại chưa từng cảm nhận sâu sắc như ngày hôm nay, bản thân cậu, chỉ có tro trọi một mình.

Về đến nhà, Hàn Tịch lấy di động, bấm một dãy số không quá quen thuộc.

Điện thoại kết nối rồi.

“Alo? Mặc Mặc?” (*Mặc Mặc cũng đồng nghĩa với Tịch, có lẽ là tên thân mật ba mẹ gọi*)

“Mẹ...” Hàn Tịch cố nén nghẹn ngào.

“Làm sao vậy? Hôm nay ngọn gió nào đưa con gọi điện cho mẹ đây?”

“Mẹ, con muốn xuất ngoại.”

Mẹ Hàn thoáng im lặng.

“Đã xảy ra chuyện gì? Ai...để đứa nhỏ như con ở bên ngoài mẹ vẫn luôn lo lắng, dù con xưa nay rất hiểu chuyện. Mẹ biết con chưa từng đề cập tới hay bằng lòng xuất ngoại, nếu không phát sinh chuyện gì, chắc chắn con sẽ không nói như vậy.” Mẹ Hàn ngừng một chút rồi nói tiếp “Cho dù có chuyện gì, Mặc Mặc nhà ta vẫn là giỏi nhất ngoan nhất! Mẹ tin con có thể vượt qua được hết thử thách khó khăn.”

“Cảm ơn mẹ...”

“Nếu quả thật không muốn ở trong nước nữa, lại gọi điện cho mẹ, mẹ đón con sang bên này.”

“Vâng.”

Một giọt nước mắt lăn dài trên má, rơi xuống lòng bàn tay. Hàn Tịch dập máy, lần đầu tiên trong mắt lệ châu mịt mờ.

26. Chương 26: Sau Đó

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng hôm sau, Hàn Tịch rời giường với đôi mắt sưng húp như hai quả hạch đào [*] .

Mắt đau rất, Hàn Tịch nhè nhẹ vuốt vành mi, đầu cũng rất khó chịu, nặng trĩu.

Lờ mờ rửa mặt một phen, vào nhà liền bắt gặp máy tính vẫn sáng đèn. Hàn Tịch ngạc nhiên, quên chưa tắt máy. Trên màn hình giao diện trò chuyện cùng người nọ vẫn ngهنهن ngang chiếm giữ tầm mắt, mấy chữ “Tôi có thể dẫn cậu đi cùng” sắc nhọn đến gai mắt, trong lòng chẳng dễ chịu chút nào.

Tắt khung trò chuyện, bài viết trên diễn đàn lại hiện ra.

Mĩa mai, chế giễu, moi móc lại một lần nữa ngập tràn trước mắt, Hàn Tịch không còn kích động như ngày hôm qua, chỉ cảm thấy tại sao mình phải vì chuyện này mà bức bối?

Trái tim, bình lặng rồi, lại bắt đầu bị lạnh lẽo vây quanh.

Quả nhiên ứng với một câu, trào càng cao ngآ càng đau. Đánh đổi quá nhiều công sức, đến khi lờ bước lại càng đau đớn hơn.

Có những điều vốn chỉ là hư ảo, tại sao bản thân lại vẫn cứ đắm chìm? Hàn Tịch mở ổ cứng máy tính, lần lượt tìm xem từng tệp kịch truyền thanh cùng nhạc nền hậu kì.

Mỗi thứ đều từng đọng đầy tình cảm nhiệt huyết của chính mình, mỗi thứ đều từng khiến cho mình hưng phấn thâu đêm suốt sáng...Chua, ngọt, đắng, cay, những kí ức sâu trong tâm khảm đến nay vẫn rõ nét như xưa.

Con chuột di qua di lại, cuối cùng vẫn không đành lòng xóa bỏ bất cứ thứ gì.

Đã từng cho rằng giấc mơ ấy mãi chẳng lụi tàn, chỉ đơn giản như vậy, đã kết thúc mất rồi...Đôi mắt lại bắt đầu mờ mịt, Hàn Tịch vội vàng đóng tệp tin lại.

Trong lúc nhất thời chưa biết nên làm gì, cậu nhìn những biểu tượng lẻ loi trên màn hình, hồi lâu vẫn không có hứng thú click vào.

Ngồi trước máy tính ngẩn ngơ, tới khi Hàn Tịch tìm lại được ý thức, đã là giữa trưa, bụng cồn cào khó chịu, nhưng lại chẳng muốn ăn gì. Do dự hồi lâu, cậu vẫn ra ngoài tìm quán ăn. Cơm dọn lên rồi, quả nhiên một chút khẩu vị cũng không có.

Không ngờ lúc sinh thời còn có thể trải nghiệm cảm giác nuốt không trôi, Hàn Tịch nở nụ cười tự giễu.

Sau khi miễn cưỡng lấp đầy dạ dày, Hàn Tịch trở về nhà, lại đối mặt với những biểu tượng lẻ loi trên màn hình như trước. Đột nhiên một tin nhắn xuất hiện.

Minh Âm: Sao hôm qua lại không trả lời? Không vui rồi?

Hàn Tịch không hồi đáp.

Minh Âm: Không thì tôi đăng kí cho cậu một acc nữa?

Nguyệt Vô Ảnh: Không cần.

Minh Âm: Tôi sẽ giúp cậu luyện lên level cao

~Luyện được level cao rồi tôi lại gây ngốc bá theo anh đến chết đi sống lại hay sao?

Hàn Tịch cười nhạt, tại sao phải vì một người như vậy mà khổ sở thương tâm?

Đến sự tôn trọng tối thiểu cũng không có, hẳn nghĩ rằng cho người khác acc cấp cao là chí nhân chí nghĩa hay sao? Hẳn nghĩ người ta chơi game chỉ vì ham hố cấp bậc sao? Một người ngay cả phó bản là gì cũng không biết, hẳn cho rằng dẫn cậu đi phó bản cậu sẽ cảm động đến đập đầu xuống đất hay sao?

Thật đúng là nực cười.

Hắn thất tình cậu thông cảm cậu giúp đỡ, đây là vì cái gì? Đúng là vừa buồn cười vừa không hiểu nổi. Bản thân đúng là khổ khạo, dốc sức làm những chuyện tự mình đa tình mà không biết lượng sức.

Hàn Tịch cười tự giễu, ánh mắt phiếm hồng.

Sau này sẽ không ngu ngốc như vậy nữa, chẳng giống mình chút nào.

Minh Âm: Cậu đâu mất rồi?

Minh Âm: Thân ái ơi (/T T)/

Minh Âm: ???

Hàn Tịch cười nhạt tắt đi YY Nguyệt Vô Ảnh.

Mở “Mộng đại lục”, đăng nhập acc tiểu mục sư Phỉ Liệt của mình.

Cậu sẽ chứng minh, cho dù chỉ có một mình, cậu vẫn có thể sống rất vui vẻ.

Vẫn là chủ thành Atlantis quen thuộc như cũ, đường xá tấp nập, hết thấy đều là bóng hình trong trí nhớ, không hề thay đổi.

Hàn Tịch còn chưa kịp di chuyển, đã bị pm dồn dập.

[Phong Tử] nói với bạn: Chào chị dâu

~[Bông Lan Trứng] nói với bạn: Chị dâu chị dâu chị dâu ôm một cái! (>v<)

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Chị dâu chị dâu!!! (> <) em=“” xin=“” lỗi=“” anh!!!!=“” xin=“” được=“” tha=“”>

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Hôm trước em mắng lão đại làm người không phúc hậu trong công hội...không nghĩ tới...làm lộ thân phận của anh...Thực xin lỗi!!!

Khóe miệng Hàn Tịch run rẩy.

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Nhưng mà lão đại chưa biết đâu!! Em bắt mọi người giữ bí mật rồi!!! Chị dâu hãy tha thứ cho em (_)

Hàn Tịch im lặng chừng bốn năm giây, sau đó chậm rãi trả lời.

Bạn nói với [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Thím chắc chắn lão đại nhà thím không biết?

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: !!!!!!! Chị dâu!!!!!!

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Chị dâu rất cuộc anh cũng onl rồi!!!! (_) Ôm chằm!!!! Em sợ anh không bao giờ lên nữa QAQ!!!

Bạn nói với [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Trả lời câu hỏi của tôi trước đã.

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Ày...Lão đại thật sự không biết!!! Em cam đoan đó!!!! Hơn nữa em cũng bảo đảm mọi người sẽ không nói đâu!!!! Ai cũng cảm thấy lão đại rất tệ!!!!

Bạn nói với [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Được. Tôi hiểu rồi. Cảm ơn thím vẫn luôn giúp đỡ, như vậy đi, sau này có duyên sẽ gặp lại.

Nói xong Hàn Tịch liền rời khỏi công hội, nhẹ nhàng dứt khoát.

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Σ(° °;) Chị dâu, chị dâu anh giận rồi sao?? Chị dâu!!!

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Chị dâu em sai rồi, chị dâu anh trở về đi Σ(° °;)

Hàn Tịch không để ý tới đối phương, trái cân phải nhắc, quyết định đi làm nhiệm vụ hằng ngày, sau đó lại đi hái thuốc.

Kết quả nhiệm vụ hằng ngày đầu tiên mới làm một nửa, Hàn Tịch đã bị vô số người pm quấy rầy khổ không nói hết.

Mở ra xem, không chỉ có mình Chuối Tiêu, còn có Xúc Xích và một vài người không quen biết.

Biểu tượng cảm xúc khóc lóc tràn ngập khung trò chuyện, nội dung pm đều là mong Hàn Tịch quay về công hội, Hàn Tịch tuy phiền, nhưng không nỡ trách những nữ sinh này. Cuối cùng cậu đành thỏa hiệp, trên đầu Phỉ Liệt lại chèn thêm bốn chữ “Quân lâm thiên hạ”.

Hàn Tịch nghe ngóng một hồi, cho rằng như vậy đã có thể yên ổn làm nhiệm vụ, kết quả khung trò chuyện vẫn xôn xao không ngừng, không hiểu mấy nữ sinh này lại riu rít chuyện gì.

Hàn Tịch dứt khoát tổ đội cùng các cô, gửi qua một câu “Các thím nói chuyện đi”. Quả nhiên âm báo tin nhắn riêng leng keng liên biến mất, Hàn Tịch vô cùng hài lòng, tiếp tục thực hiện nhiệm vụ.

[Đội ngũ] [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Nương tử!!!!

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Tướng công!!!!

[Đội ngũ] [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Nương tử!!!!

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Tướng công!!!!

[Đội ngũ] [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Nương tử!!!!

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Tướng công!!!!

Lại nữa = = Hàn Tịch mặt đầy sọc đen.

[Đội ngũ] [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Chị dâu trở lại rồi ~()/

~[Đội ngũ] [Lilia]: Chị dâu chủ động tổ đội với tôi!!! Hạnh phúc quá!! ()/

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Chị dâu =3=!

[Đội ngũ] [Hồ Xanh Biếc Là Hồ Xanh Biếc]: Lần đầu tiên được gặp trực tiếp chị dâu (=) em chào chị dâu!

[Đội ngũ] [Mạn Toa]: Chào chị dâu

~[Đội ngũ] [Rất Đáng Yêu]: Chị dâu o(*^~^*)o

[Đội ngũ] [Lilia]: Chị dâu bọn em là hậu phương vững chắc của anh! Nhất định ủng hộ anh!

Ủng hộ cái gì? Hàn Tịch có chút tò mò.

[Đội ngũ] [Phỉ Liệt]: ?

[Đội ngũ] [Hồ Xanh Biếc Là Hồ Xanh Biếc]: Chị dâu nói chuyện sờ sờ kia!!!! (hoạt sinh sinh vừa có nghĩa là rõ ràng rành, vừa nghĩa là sống nguyên con)

...Chẳng lẽ trước kia tôi chết sao?

[Đội ngũ] [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Chị dâu bọn em muốn cáo trạng!!! Lão đại anh ấy vô lý quá rồi!!!

[Đội ngũ] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Đúng thế! Lão đại nói acc Sophie vốn là của người khác, hiện giờ đã trả người ta rồi, còn không cho bọn em gọi acc đó là “chị dâu” nữa!

[Đội ngũ] [Lilia]: Lão đại thực tệ! Acc đó rõ ràng đã đưa chị dâu rồi mà!

[Đội ngũ] [Rất Đáng Yêu]: Cho dù acc đó vốn là của người khác, lão đại cày lâu như thế, bỏ ra nhiều công sức như thế, sao có thể nói đưa là đưa...

[Đội ngũ] [Mạn Toa]: Quan trọng nhất là, nếu chị dâu không lập acc này, chẳng phải sẽ không chơi nữa sao. Lão đại không nghĩ tới cảm nhận của chị dâu, thực quá đáng.

Hàn Tịch bị một tràng “chị dâu” làm cho choáng váng, hơn nữa cậu cũng không muốn nghe chuyện liên quan đến tài khoản kia chút nào. Mấy cô nương vẫn không ngừng càn nhảm, nói “Bây giờ ngày nào lão đại cũng đi cùng Sophie kia” “Đi chung với Sophie còn mang theo acc nhỏ”, Hàn Tịch không khỏi phiền lòng.

[Đội ngũ] [Phỉ Liệt]: Tôi không phải chị dâu, đừng gọi vậy nữa.

Đội ngũ lập tức yên tĩnh trở lại, buồn bực trong lòng Hàn Tịch vẫn chưa giảm, dứt khoát không làm nhiệm vụ nữa, trực tiếp logout.

[Đội ngũ] [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Chị dâu giận rồi Σ(° °;)

[Đội ngũ] [Lilia]: Lão đại là đồ tra công!

[Đội ngũ] [Rất Đáng Yêu]: Chị dâu thật thảm (/ *)

Hàn Tịch bực bội tắt máy tính, chạy tới xem TV mấy trăm năm không được đụng đến.

Gần đây Lục Thanh Hợp có cảm giác bị đè nén thực khó hiểu.

Vốn các anh em cùng công hội trong game trước đây giao tình rất tốt không giấu giếm nhau điều gì, hiện tại tuy mọi người vẫn trò chuyện cùng hần như thường, nhưng dường như, không khí đã trở nên vô cùng kì quái.

Đến cả Tiểu Ảnh rất mực ngoan ngoãn, không trả lời hần thì thôi, bây giờ còn biến mất luôn.

Lục Thanh Hợp rất buồn bực, vô cùng buồn bực.

Tai nghe truyền tới tiếng cốc cu, có người kết bạn trên YY.

Lục Thanh Hợp click vào.

[Nhánh Cỏ] gửi lời mời kết bạn.

Tin nhắn kết bạn: Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ đây.

Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ? Hình như là người bên Phàm Âm. Tìm mình có chuyện gì nhỉ?

Lục Thanh Hợp xác nhận thêm bạn, chưa kịp chào hỏi, tin nhắn của đối phương đã gửi qua trước rồi.

Nhánh Cỏ: Mẹ nó mày còn có mặt mũi thêm ông đây?

Lục Thanh Hợp ngơ ngác, chuyện này là sao?

[*] Quả hạch đào:

27. Chương 27: Tỉnh Ngộ

Nhánh Cỏ: Vốn ông đây còn tưởng mày là người tốt, kết quả cmn thì ra mày cũng chỉ là hạng người đó!

Nhánh Cỏ: Thằng điên như mày lúc hại người chẳng lẽ không thấy bút rút sao?

Nhánh Cỏ: Thằng ngu!

Nhánh Cỏ: Rác rưởi!

Nhánh Cỏ: C*t chó!

Lục Thanh Hợp ăn chửi cảm thấy thật hoang mang, hình như hẳn đâu có gây chuyện gì?

Minh Âm: ???

Nhánh Cỏ: ? cái rắm! Bây giờ còn mẹ nó giả vờ ngây thơ với ông à!

Minh Âm: Thực xin lỗi tôi thật sự không biết anh đang nói gì.

Nhánh Cỏ: Mẹ nó chứ, mày làm ông điên hết cả tiết! Người ta chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, cmn mày thấy quan tài trước mắt mà còn xạo que cái đêch gì cũng không biết?

Nhánh Cỏ: [link] cmn mày giả vờ tiếp tao xem?

Lục Thanh Hợp dấu hỏi đầy đầu click vào.

[Là một fan Minh Thần, tôi muốn vạch trần bộ mặt thật của “Nguyệt Vô Ảnh đại đại”]

Dựa vào kinh nghiệm bấy lâu, chỉ đọc tiêu đề Lục Thanh Hợp đã biết bài viết này nhất định không có nội dung hay ho gì.

Đọc hết bài viết, Lục Thanh Hợp ghen lời.

Thật lâu đã không có cảm giác như vậy, tựa như một thứ gì đó xộc thẳng lên não.

Bình tĩnh...Bình tĩnh...

Tay Lục Thanh Hợp run rẩy vì kích động đi từ đầu thread đến vô số trang bình luận phía sau, tầng tầng lớp lớp nào ngạc nhiên nào châm biếm, nào chế giễu nào moi móc, trên dưới đều là bình luận tiêu cực, Nguyệt Vô Ảnh giống như con chuột chạy trên phố, người người hô đánh.

“Nguyệt Vô Ảnh cậu đừng cảm thấy áy náy! Đến giờ đại thần một câu cũng không nói, điều này chứng tỏ cái gì? Chắc hẳn tất cả mọi người đều hiểu! Đừng có tỏ vẻ bạch liên hoa! Cái gì mà ‘vì yêu thích phối âm cho nên mới tham gia vòng phối’, đừng có sĩ nhục giới vòng phối đi! Mau mau rút xéo, đừng có chường cái mặt ra làm người khác buồn nôn nữa!!”

Ánh mắt Lục Thanh Hợp trên trời dừng lại ở câu “Đến giờ đại thần một câu cũng không nói” sắc nhọn như dao.

Vì sao xảy ra chuyện như vậy lại không nói cho hắn biết?

Hít sâu một hơi, Lục Thanh Hợp nhanh chóng lập một topic mới trên diễn đàn, kiềm nén cơn giận trong lòng, viết một bài làm sáng tỏ, số chữ không nhiều, nhưng font chữ vừa to vừa đậm, màu đỏ chói chang.

[Từ nay về sau, mong mọi người ngừng ngay việc xúc phạm Nguyệt Vô Ảnh! Nếu sau này có người mắng cậu ấy, cũng chính là mắng tôi!]

Tôi là Minh Âm, mấy hôm nay có việc nên không hề hay biết sự tình ở đây. Nay tôi khẳng định tất cả những gì “Nhà Bong Bóng Rất Cay” nói đều là sai!

Nguyệt Vô Ảnh chưa từng quấy rầy, bỏ đờ tôi, cũng chưa bao giờ năn nỉ tôi đóng kịch cùng cậu ấy!

Dù là gia nhập Phù Thế Phàm Âm hay cùng cậu ấy đóng “Tuyệt thế”, đều là ý muốn của chính tôi!

Bản thân tôi vẫn luôn kính nể thái độ chăm chỉ làm hậu kỳ, cùng phong thái tao nhã nghiêm túc lúc phối âm của cậu ấy, hi vọng mọi người đừng vì tin đồn nhảm nhí mà xúc phạm cậu ấy, khiến cậu ấy tổn thương rất nhiều!

Cũng mong những người đã nói không hay về cậu ấy có thể thành khẩn xin lỗi!

Không kịp thời đứng ra làm sáng tỏ mọi chuyện là lỗi của tôi, Nguyệt Vô Ảnh, tôi vô cùng áy náy với cậu, thực xin lỗi!

Đăng bài viết xong, Lục Thanh Hợp chia sẻ link khắp nơi, kể cả weibo.

Bài viết minh oan vừa xuất hiện lại làm dậy một cơn sóng triều, rất nhiều người đều tỏ vẻ mình là quân chúng vậy xem không biết chân tướng.

Sau đó fans hâm mộ của Nguyệt Vô Ảnh lại post một bài viết.

[Thần tượng yêu quý của bọn em – Nguyệt Vô Ảnh đại nhân, cho dù anh có thể đọc được bài viết này hay

không, tâm ý của bọn em mãi mãi không thay đổi]

Bài viết này không chỉ là thành quả của một mình chủ thread, mà chứa đựng trong đó là tiếng lòng rất nhiều fans của Vô Ảnh đại nhân.

Vô Ảnh đại nhân, cho dù anh có đọc được bài viết này hay không, bọn em vẫn mãi là người hâm mộ của anh, tâm ý sẽ vĩnh viễn không thay đổi!

Bài viết thuật lại rất nhiều kỉ niệm trên con đường trở thành fans hâm mộ, từ lần đầu tiên tiếp xúc với Nguyệt Vô Ảnh cho đến khi dần dần yêu mến con người đó.

Mỗi người đều viết ra cảm xúc của mình đối với Nguyệt Vô Ảnh – ban đầu cảm thấy vị đại nhân này rất bí ẩn, sau đó phát hiện ra người này rất đa tài, hơn nữa lại rất hiền lành, dù bình thường có vẻ lạnh lùng đến cao ngạo, thực ra trong lòng đối với chuyện gì cũng hết mực hòa nhã. Càng tìm hiểu, sẽ càng yêu thích tính cách bình bình đạm đạm đi mây về gió này của cậu.

Trong bài viết có đăng rất nhiều screenshots lưu niệm, ví dụ như “weibo nghiêm túc như công văn của Vô Ảnh đại nhân”, lại như “Kỉ niệm một tháng làm kịch của Vô Ảnh đại nhân”.

Từng ly từng tí, tuy không mạnh mẽ như con sóng tràn bờ, nhưng lại tràn đầy cảm giác ấm áp của những bước chân kiên định, từng bước từng bước hằn sâu nơi đáy cát.

Bài viết chứa đựng rất nhiều tâm sự của fans hâm mộ dài đăng đặc, Lục Thanh Hợp vẫn chăm chú không bỏ sót bất kỳ câu chữ nào.

Cuối bài viết đính kèm đường link bài viết của Lục Thanh Hợp.

Các fans hâm mộ nói “Cảm ơn Minh Âm đại thần sẵn lòng giúp đỡ, vốn đã định đăng không ngờ Minh Âm đại thần lại đi trước một bước. Hơn nữa, bọn tôi cũng muốn xin lỗi Nguyệt Vô Ảnh đại nhân, bởi vì không nghe theo yêu cầu ‘Không cần nói chuyện giúp tôi’ của anh ấy. Chỉ là bọn tôi cảm thấy, phải tranh cãi như vậy cũng không sao cả, bởi vì bọn tôi yêu quý Nguyệt Vô Ảnh từ đáy lòng, không phải vì tin đồn này kia mà thay đổi tình cảm. Bọn tôi muốn làm như vậy, viết một bài viết không trách không móc gở tới mọi người, mong mọi người biết rằng, đây là fans hâm mộ của Nguyệt Vô Ảnh – có thể bọn tôi không giỏi tranh luận, có thể bọn tôi không đông, nhưng mà chúng tôi là một tập thể, một tập thể giữ chung một niềm tin. Mà niềm tin đó của bọn tôi chính là từ Nguyệt Vô Ảnh đại nhân mà có.”

Đọc hết bài viết, khóe mắt Lục Thanh Hợp có chút ướt át.

Gọi đây là một bài phản biện, không bằng nói đó là một bài tổng hợp. Tổng hợp quá trình phát triển của Nguyệt Vô Ảnh, từ trước tới nay, chỉ bình bình đạm đạm mà ngập tràn hạnh phúc và ấm áp.

Có được những fans hâm mộ dù xảy ra chuyện như thế vẫn luôn kiên định yêu thương, đây là điều mà bao

nhieu “đại thần” dù muốn cũng không thể có được.

Phía dưới bài viết đã có một hàng dài bình luận ủng hộ, toàn bộ nội dung đều là – thực xin lỗi.

Cũng có rất nhiều người bày tỏ bản thân đọc đi đọc lại bài viết này, đã xúc động đến phát khóc. Từng trải trong giới vông phổi đã lâu, dần dần đánh mất tình cảm của những ngày đầu tiên, bài viết này giúp cho các cô tìm lại được cảm xúc yêu thương cùng cảm động đơn thuần thuở trước.

Người xin lỗi càng lúc càng đông, mỗi người đều kiểm điểm bản thân chưa biết ngọn ngành đã tát nước theo mưa, kết quả làm tổn thương một người tốt.

Ngay cả mod của diễn đàn cũng vì bài viết này mà đánh giá – có thể có được những fans như vậy, chắc hẳn bản thân phải là người có tính cách vô cùng thu hút người khác.

Lục Thanh Hợp mở lòng lắng đọng những xúc động này vào sâu trong trái tim, sau đó lại bắt đầu viết một bài viết khác.

[Gửi Nhà Bong Bóng Rất Cay – nếu như cô cảm thấy bôi xấu người khác là quyền của fans hâm mộ, vậy thì xin cô đừng tự xưng là “fan của Minh Âm” nữa]

Từ trước đến nay tôi chưa từng đòi hỏi gì ở fans của mình, bất cứ phương diện nào cũng vậy.

Nhưng trải qua chuyện lần này, tôi cảm thấy bản thân nhất định phải làm cho rõ ràng.

Tôi không biết trong lòng cô cái gọi là fans hâm mộ là như thế nào? Giới thiệu với người khác CV mình thích, tự mình âm thầm yêu thích, hay tự cho mình là đúng giúp CV mình thích đi bôi xấu người khác?

Hai về trước tôi hoàn toàn tán thành, nhưng loại thứ ba, tôi ghét cay ghét đắng.

Thế nào gọi là thích? Thích chính là tán thưởng một người, tán thưởng một người quan trọng nhất là gì? Chính là tôn trọng.

Khi cô đi bôi nhọ người khác có tôn trọng suy nghĩ của CV cô thích hay không?

Nhà Bong Bóng Rất Cay, cô có từng tôn trọng đánh giá của tôi đối với Nguyệt Vô Ảnh hay không?

Nguyệt Vô Ảnh là người tôi rất khâm phục, dù là phối âm hay hậu kì, cậu ấy đều có tình yêu và sự nghiêm túc khó diễn tả thành lời, có lẽ trước giờ cậu ấy chưa từng nói ra, nhưng hành động của cậu ấy vẫn luôn chứng minh điều đó.

Có ai đã từng trải qua những ngày ăn không ngon ngủ không yên vì bận làm hậu kì?

Có ai đã từng kiên trì một tháng thức khuya dậy sớm chỉ vì BGM của một bộ kịch?

Người khác nói xấu Nguyệt Vô Ảnh, tôi không có quyền và tư cách để quản, nhưng đã mượn danh tôi, tự xưng là “fans của Minh Âm”, xin đừng xúc phạm Nguyệt Vô Ảnh, xin đừng xúc phạm đến người tôi kính nể và trân trọng!

Lục Thanh Hợp càng viết càng kích động, gõ xong một câu cuối cùng, hắt lại ngậy người.

Trân trọng...? Tại sao đột nhiên lại viết ra từ này?

Rất cuộc bài đăng lên một chữ cũng không sửa, từng dòng từng chữ đều hoàn toàn ủng hộ Nguyệt Vô Ảnh.

Rất nhanh sau đó xuất hiện một người tự xưng là bạn bè thân thích của Nhà Bong Bóng Rất Cay, đầu tiên nói Nhà Bong Bóng Rất Cay bị tổn thương vì lời nói của Minh Âm, đã uống nửa lọ thuốc ngủ phải đi cấp cứu. Sau đó bắt đầu chuyển hướng sang công kích Minh Âm, mỉa mai thái độ của Minh Âm đối với fans của mình không tốt, khi xảy ra chuyện liền đem fans ra làm lá chắn. Tiếp theo lại moi móc chuyện Minh Âm từng thổ lộ với Lâm Sở Thần, mắng Minh Âm đứng núi này trông núi nọ, lúc trước còn thăm mền người khác, bây giờ lại nói trân trọng Nguyệt Vô Ảnh. Đáng kiếp bị Lâm Sở Thần đá ra khỏi Thần Chi Quang.

Lục Thanh Hợp không vội vã phản pháo, bởi vì có một chuyện đang làm hấn bối rối.

Mãi cho đến khi nhận được tin nhắn của Sở Thần trên QQ.

[Sở Thần]: Thanh Hợp, trở về Thần Chi Quang đi, cậu không cần ra mặt nữa, tôi sẽ lo liệu.

Nếu là ngày trước, Lục Thanh Hợp tất nhiên sẽ đồng ý, nhưng giờ đây, hấn lại chần chừ không quyết định được.

Trong lòng tồn tại một nỗi sợ hãi, đến cùng là sợ hãi điều gì hấn cũng không rõ.

Chẳng lẽ mình không muốn quay về Thần Chi Quang? Muốn, muốn vô cùng. Dù quay về sẽ lúng túng với Sở Thần, nhưng đó là nơi mình rất mực thân quen.

Nhưng mà tại sao lại không thể nói câu đồng ý? Mau trả lời đi, sau đó trở về. Dù sao cũng đã làm sáng tỏ mọi chuyện, đợi Nguyệt Vô Ảnh trở lại thành khán xin lỗi cậu ấy là được thôi.

...

...

[Minh Âm]: xin lỗi, tôi không trở về được.

Bởi vì nơi này còn có một người, tôi không thể buông tay.

28. Chương 28: Sóng Gió Mới

Nhánh Cỏ: Ôi, tôi đọc bài viết của anh rồi, tôi đã hiểu lắm...thực xin lỗi...

Nhánh Cỏ: Hóa ra anh thật sự không hay biết gì hết!

Minh Âm: Cậu biết làm sao liên lạc được với Tiểu Ảnh không?

Mặc kệ hấn gửi bao nhiêu tin nhắn trên YY, Tiểu Ảnh đều không đáp lời, thực giống như đã bốc hơi khỏi thế gian làm hấn lo lắng không yên. Cũng may Xanh Xanh Cỏ Bền Bờ chủ động add hấn, Lục Thanh Hợp thăm nghĩ, nhất định phải lấy số QQ của cậu cho bằng được.

Nhánh Cỏ: Anh không có QQ của cậu ấy sao? XXXXXXXXXX

Minh Âm: Cảm ơn.

Nhánh Cỏ: Cái đó...

Nhánh Cỏ: Thật ra gần đây bên tôi cũng xảy ra rất nhiều chuyện, bản thân tôi cũng có việc phải lo lắng, không thể để ý nhiều tới Vô Ảnh được, nhưng phát sinh chuyện như vậy cũng không thể bỏ mặc cậu ấy...Cho nên...nhờ cả vào anh...Giúp đỡ an ủi cậu ấy một chút...

Minh Âm: Được, tôi sẽ làm như vậy. Cảm ơn cậu.

Nhánh Cỏ: Không có gì, tôi phải cảm ơn anh mới đúng.

Minh Âm: Có thể cho tôi cả số di động của cậu ấy nữa được không?

Nhánh Cỏ: Chuyện này...Cậu ấy đồng ý tôi mới dám cho, nếu không cậu ấy sẽ giận mất...

Minh Âm: Tôi hiểu rồi. Cảm ơn.

Đã có QQ còn lo không xin được số di động sao? Buồn cười. Lục Thanh Hợp bắt đầu tìm QQ của đối phương, mãi cho đến khi nhìn thấy một nick có avatar đầu con thỏ. Bắt được cậu rồi!

Do dự một chút, Lục Thanh Hợp viết tin nhắn kết bạn với giọng điệu hết sức chân thành: Tiểu Ảnh, tôi là Minh Âm. Chuyện cậu bị bôi xấu tôi cảm thấy rất áy náy, có thể đồng ý kết bạn nói rõ sự tình được không?

Thời gian đợi chờ trôi qua đằng đẳng, Lục Thanh Hợp cảm thấy mình sắp bị gió thổi khô queo rồi, đối phương vẫn không có bất cứ động tĩnh gì. Hay là cậu ấy đang bận nên chưa thấy? Thấy rồi lại lỡ tay tắt đi? Tóm lại, một tin nữa lại được gửi sang.

Đợi chờ mòn mỏi đến cả trăm năm, hết thấy đèn sáng êm biển lặng, chim cánh cụt vẫn không có dấu hiệu biến thành cái loa. (Biểu tượng loa xuất hiện khi có tin nhắn/thông báo)

Bấy giờ Lục Thanh Hợp mới ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, đối phương cố ý mà!

Tiểu Ảnh ~(/T T)/ tôi là Minh Âm ~~~ thêm tôi đi thêm tôi đi thêm tôi đi ~~~~

(/T T)/ Tiểu Ảnh ~~~~~

Tiểu Ảnh ~~~~(/T T)/~~~~~ Tiểu Ảnh thân yêu của tôi ~~~~~

(/T T)/ thêm tôi đi mà ~~~~ tôi biết sai rồi ~~~~~

Lục Thanh Hợp gửi tin nhắn xin xỏ một lần lại một lần, hăng say đến quên cả trời đất.

Hành động điên cuồng cuối cùng cũng được đáp lại, Lục Thanh Hợp vui mừng ấn mở loa thông báo.

Ảnh. Từ chối yêu cầu kết bạn của bạn.

Tin nhắn đính kèm: Trong sổ đen vẫn còn hoang vắng, nếu như không ngại, tôi có thể mời anh vào uống trà.

Câu trả lời duy nhất lại là từ chối, hơn nữa trong từng câu từng chữ đều mang theo khí tức “Không tin anh thử xem”, Lục Thanh Hợp không hề nản lòng, thử thì thử.

(/T T)/ đừng đối xử với tôi như vậy mà ~~~~~

Sau đó tất cả những tin Lục Thanh Hợp gửi sang đều như đá chìm đáy biển.

Không phải là chặn thật rồi chứ...

Lục Thanh Hợp loay hoay nửa tiếng, cuối cùng...

Minh Âm: Khụ, Xanh Xanh, có còn onl không?

Nhánh Cỏ: ...Gọi Nhánh Cỏ là được rồi... (*Xanh Xanh nguyên văn là Thanh Thanh – tên kiểu con gái*)

Nhánh Cỏ: Có chuyện gì?

Minh Âm: Cậu có QQ Tiểu Ảnh không?

Nhánh Cỏ: Có...Thì sao?

Minh Âm: Có thể cho tôi mượn không O(_)O~

Nhánh Cỏ:

Nhánh Cỏ: Tại sao? ...

Minh Âm: Tôi, bị chặn rồi.

Nhánh Cỏ:

Nhánh Cỏ: QQ:XXXXXXXX, mật khẩu: oooooooooo

Minh Âm: Cảm ơn.

Nhánh Cỏ: Không...không có gì...

Lục Thanh Hợp đường đường chính chính bò lên QQ mượn được, nhanh chóng tìm được avatar con thỏ đáng yêu trong danh sách bạn bè.

[Nhánh Cỏ]: Tiểu Ảnh (ˆoˆ)/~

[Vô Ảnh]: ???

[Vô Ảnh]: Ông với Con Thỏ không sao nữa rồi à?

[Nhánh Cỏ]: Thực ra...

[Vô Ảnh]: ?

[Nhánh Cỏ]: Tôi là Minh Âm yêu dấu của cậu đây! Đặc biệt đến giải thích với cậu đó! Thân ái à thực xin lỗi (/T T)/ tha thứ cho tôi đi! Nhìn đôi mắt to đầy chân thành của tôi nè m(O O)m

[Vô Ảnh]: ...

[Nhánh Cỏ]: Đừng giận tôi mà (/T T)/ kết bạn với QQ của tôi đi thân ái ~~~~ darling ~~~

[Vô Ảnh]: Cho anh ba giây để lẩn.

[Nhánh Cỏ]: Đừng vậy mà (/T T)/

[Vô Ảnh]: 3

[Nhánh Cỏ]: Tôi thật sự đến để xin lỗi mà!

[Vô Ảnh]: 1

[Nhánh Cỏ]: Còn 2 nữa ~~~ 2 đầu mắt rồi??

[Nhánh Cỏ]: Hello ~~ còn ở đó không??

[Nhánh Cỏ]: Alo alo alo?? Đâu rồi đâu rồi??

Lục Thanh Hợp im lặng, sau đó mở khung trò chuyện của YY.

Minh Âm: Xanh Xanh à.

Nhánh Cỏ: ...Cứ gọi Nhánh Cỏ là được rồi!

Nhánh Cỏ: Thế nào rồi? Có được không?

Lục Thanh Hợp mặt đầy vẻ hình sự, cuối cùng vẫn chậm chạp trả lời.

Minh Âm: Thực xin lỗi.

Nhánh Cỏ: ???

Minh Âm: Nick của anh, cũng bị chặn rồi.

Nhánh Cỏ:

Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ rõ ràng cảm nhận được nỗi niềm u oán của vị đại thần nào đó phả thẳng vào mặt mình, rồi cuộc người này đã làm gì khiến cho Vô Ảnh lạnh lùng như vậy chứ...

Nhánh Cỏ: Vậy...Không thì để tôi nói giúp anh một chút?

Minh Âm: Có thể được sao?

Nhánh Cỏ: Ờm...Có lẽ là được OTZ Để tôi thử xem

Minh Âm: Cảm ơn O(_)O

Hàn Tịch liên tiếp bị người nào đó quấy rầy đến phát bực, hậu quả trực tiếp chính là tiểu mục sư oai hùng trở nên chậm chạp, lia lịa mắc sai lầm. Phó bản Thủy Liêm động thẳng cấp 5 người không quá khó, nhưng đòi hỏi độ chính xác cao – chỉ cần phạm phải một hai lỗi, cả đoàn đã có nguy cơ diệt vong.

[Đội ngũ] [Băng Vệ Sinh] [1]: Này, mục sư, thím có chơi nữa không đó? Trên đường rồi đi hai lần coi như bỏ qua đi, bây giờ tự nhiên thao tác rách nát quá vậy? Còn muốn đánh hay thôi?

[Đội ngũ] [Xanh Siêu Thấm]: Phốc...BVS hung dữ quá đi

[Đội ngũ] [Thủy Triều Đỏ] [2]: Mục sư gắng lên, sắp đến lão Tam rồi, làm luôn cho nóng, xong lão Tam chúng ta giải tán

[Đội ngũ] [Xanh Siêu Thấm]: Mục sư ca ca cố gắng lên (^ ^)

Hàn Tịch càng thêm phiền não, tình huống vừa rồi thực nguy hiểm, may mà đám quái nhỏ đều đã cạn máu

tàn hơi, nếu không thì T đã quy, tinh lực suy giảm, sẽ liên lụy đến đồng đội rồi.

Đang lên tinh thần cùng đồng đội xông tới lão Tam, âm báo tin nhắn lại vang lên.

Hàn Tịch bắt đắc dĩ đành áy náy xin lỗi đồng đội.

[Đội ngũ] [Phỉ Liệt]: Thật sự xin lỗi, bạn tôi tìm, chắc là có việc gấp, hôm nay chỉ đánh đến đây thôi, thật sự xin lỗi. Tôi out trước đây.

Trong tiếng gầm gừ mắng mỏ của Băng Vệ Sinh, Hàn Tịch nhanh chóng logout.

“Vô Ảnh, thêm QQ của tôi đi, tôi là Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ đây”

Đọc tin nhắn, Hàn Tịch lại bắt đắc dĩ thở dài, add lại QQ một lần nữa.

[Ảnh.]: Xin lỗi đã chặn ông.

Hàn Tịch cũng lười không giải thích gì nữa.

[Nhánh Cỏ]: Không sao không sao ~

[Nhánh Cỏ]: Chuyện đó...

[Ảnh.]: ?

[Nhánh Cỏ]: Ông đọc cái này trước đi đã...[link]

Hiện tại Hàn Tịch nhìn thấy đường link sẽ vô thức cảm thấy không thoải mái, nhưng bạn bè nhiều năm chắc chắn sẽ không lừa cậu, Hàn Tịch click vào.

Sau khi xem xong Hàn Tịch nhắm mắt lại, trong lòng không thể nói rõ là cảm giác ra sao.

Chuyện lúc trước đã làm trái tim cậu khô héo, không muốn để tâm đến nhiều thứ nữa, nhưng mà bài xin lỗi này...Mặc dù từng câu từng chữ đang mang ngữ khí chân thành, có điều, đã muộn mất rồi.

Cậu mệt mỏi rồi, không muốn phải rồi bời lần nữa.

[Ảnh.]: Cảm ơn ông đã cho tôi xem, cũng cảm ơn ông quan tâm đến tôi nhiều như vậy. Nhưng mà hiện tại tôi không muốn nghĩ đến những chuyện này.

[Nhánh Cỏ]: Hả?? Ông muốn ở ẩn sao??

Hàn Tịch ngậy người.

Ở ẩn?

Tối tận bây giờ cậu vẫn chưa sẵn sàng đối mặt với từ này. Nhưng đến ngày hôm nay, cậu thật sự cảm thấy nhiệt huyết của mình đã bị hao mòn đến tận cùng rồi.

Bất kể là phối âm, hay là làm kịch. Ngẫm lại những đêm miệt mài thức trắng, đáy lòng đã thấy mệt mỏi cùng tẻ tái.

[Ảnh.]: Để nói sau.

[Nhánh Cỏ]:

[Nhánh Cỏ]: Con Thỏ sẽ đau lòng...

[Ảnh.]: Thực xin lỗi, tôi biết.

[Nhánh Cỏ]: Được rồi, tôn trọng quyết định của ông

[Ảnh.]: [mặt cười]

[Nhánh Cỏ]: Ừm...còn có một chuyện...

[Ảnh.]: ?

[Nhánh Cỏ]: Ừ thì...

[Nhánh Cỏ]: Thật ra đại thần cũng rất đáng thương mà, ông thêm anh ta đi...Hiện tại anh ta rất áy náy đó...

Áy náy? Hàn Tịch cười nhạt.

Trong từ điển của người đó không nên xuất hiện từ này, cùng lắm hẳn chỉ có chút áy náy vì đã không xử lý tốt chuyện này mà thôi. Bài viết xin lỗi đã bày tỏ xong xuôi, giữa bọn họ cũng chẳng còn gì dây dưa không rõ, thêm hay không thêm có gì khác biệt?

[Ảnh.]: Để sau rồi nói.

[Nhánh Cỏ]: ...Tôi nói thật mà, bây giờ đại thần vì chuyện của ông cũng bắt đầu bị chửi, hơn nữa người chửi cũng không ít đâu.

[Ảnh.]: ?

[Nhánh Cỏ]: [link] ông xem

Người viết tự xưng là bạn bè thân thích của Nhà Bong Bóng Rất Cay, nói rằng bởi vì Minh Âm mà Nhà Bong Bóng Rất Cay đã uống thuốc ngủ, hiện tại còn đang cấp cứu, hi vọng Minh Âm chịu xin lỗi.

Minh Âm trả lời – tôi giữ vững quan điểm của mình, cũng không thay đổi quyết định. Mang danh hẳn đi mắng chửi Nguyệt Vô Ảnh, chuyện này rõ ràng Nhà Bong Bóng Rất Cay sai, hẳn không mắng sai.

Bạn của Nhà Bong Bóng Rất Cay nổi giận, nói “Chẳng lẽ một cái mạng còn không đáng giá bằng một câu nói nhảm của anh sao”.

Minh Âm cho rằng, mạng người đáng giá hơn lời nói, nhưng sai chính là sai, dù thế nào sai cũng không thể trở thành đúng được.

Sau đó hiện trường nhanh chóng biến thành cuộc thi hùng biện, kẻ mắng Minh Âm tàn nhẫn máu lạnh, người thấy Minh Âm nói rất đúng, chẳng ai chịu ai, hỗn loạn không chịu nổi.

Hàn Tịch nhíu mày, ngoài mặt chỉ tỏ vẻ đến xem, chuyện này chẳng có một chút quan hệ gì đến mình. Nhưng mà, nói cho cùng đại thần vẫn đang bảo vệ chính cậu.

Có chút bối rối...

Hàn Tịch ngơ ngẩn nhìn QQ cả buổi, cuối cùng quyết định kết bạn với người kia.

[Ảnh.]: [link]

[Minh Âm.]: (/T T)/ thân ái cuối cùng cậu cũng thêm tôi rồi, chúng mình gian khổ quá đi ~~~

[Ảnh.]: Nghiêm chỉnh chút.

[Minh Âm.]: (/T T)/ tôi rất nghiêm chỉnh mà.

[Ảnh.]: Anh lại muốn vào sổ đen sao?

[Minh Âm.]: Đừng!

[Ảnh.]: Chuyện này anh định làm thế nào?

[Minh Âm.]: Không thế nào cả ~

[Ảnh.]: Lên nói xin lỗi đi.

[Minh Âm.]: Không. Chuyện cô ta làm vốn là sai trái mà.

[Ảnh.]: Có thể do tuổi còn nhỏ chưa hiểu chuyện thôi, nhường người ta chút vậy.

[Minh Âm.]: Không

[Ảnh.]: = = cần gì phải chấp nhận trẻ con, kéo tụt nhân phẩm của mình.

[Minh Âm.]: Không được, ai bảo người cô ta bôi xấu là cậu ~

[Ảnh.]: ...

[Ảnh.]: = =

[Minh Âm.]: Không sao đâu mà ~ không cần lo cho tôi O(__)O~ nhận lời xin lỗi của tôi là được ~

[Minh Âm.]: Thật sự xin lỗi, cậu có thể tha thứ cho tôi được không?

Tay Hàn Tịch lưỡng lự đặt trên bàn phím, trước sau vẫn không gõ ra đáp án.

[1] Nguyên văn là - khăn của bà dì, “bà dì” chính là period, khăn của bà dì tất nhiên là BVS rồi ạ =))

[2] - bà dì đỏ, gọi là thủy triều đỏ cho nịch thực thơm tho:))

Đôi lời của tác giả: thực xin lỗi, hãy tha thứ cho tác giả vì không nghĩ ra được cái tên văn nhã hơn.

Nếu như có thể, (ánh mắt sáng như đèn pha), có thể nhờ các thím một chút hem!

29. Chương 29: Chân Tướng Rõ Ràng

Tha thứ hay không, thật ra cũng không có gì khác biệt, hết thấy rồi cũng sẽ theo thời gian hóa thành cát bụi. Cho nên, nói một câu “Tha lỗi cho anh” cũng nào có khó. Hàn Tịch thông suốt rồi, ngón tay linh hoạt di chuyển trên bàn phím, gõ xuống bốn chữ, chưa kịp gửi đi, màn hình chợt lóe lên rồi tắt ngóm.

Chung quanh đều bị bóng tối bao phủ, Hàn Tịch lặng lẽ ngồi, một lát sau mới kịp phản ứng, mất điện rồi.

Hàn Tịch mò mẫm xem thử có phải do bị đứt cầu dao hay chẳng, sau đó nhìn qua cửa sổ mới thấy toàn bộ khu dân cư đều là một mảnh tối om.

Đúng là mất điện rồi, trong nhà cũng không có sẵn nến và đèn pin, ngáy ngốc hồi lâu, cuối cùng Hàn Tịch quyết định bò lên giường chuẩn bị đi ngủ.

Đêm khuya yên tĩnh, trong đầu Hàn Tịch lại rối như tơ vò.

Chuyện xảy ra mấy ngày hôm trước, lời của Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ, lời xin lỗi của Minh Âm nối đuôi nhau diễn hành trong đầu cậu. Cậu trả lời còn chưa kịp gửi đi, người kia phản ứng thế nào? Tám phần sẽ cho rằng mình offline để bày tỏ thái độ rồi.

Cơn buồn ngủ bắt đầu ập đến, trước khi chìm vào giấc ngủ, Hàn Tịch mơ mơ hồ hồ nghĩ, có lẽ đây chính là ý trời, ai bảo mày chần chừ cơ chứ.

Sớm hôm sau, Hàn Tịch sáng khoái rời giường, vẫn chưa có điện, cậu liền mặc quần áo thể thao ra ngoài tản bộ. Thời điểm đi qua cổng khu nhà nhìn thấy thông báo, viết rằng bởi vì một chiếc xe không cẩn thận làm đứt đường dây cung cấp điện cho khu dân cư, đại khái phải mất một ngày nữa mới có thể sửa chữa xong.

Hàn Tịch không cùng những người chung quanh mắng mỏ kẻ nào thiếu đạo đức như vậy, cậu quyết định đi dạo xong phải đi mua chút nước, thêm cả đèn pin và pin. Lúc mua đồ trong siêu thị, nhân viên bán hàng đưa hai cây nến tặng cậu, Hàn Tịch kinh ngạc, nói lời cảm ơn rồi mới mang về nhà.

Màn đêm buông xuống, lần đầu tiên khu dân cư không còn yên tĩnh như mọi ngày, Hàn Tịch nghe thấy dưới tầng xông xông xao xao, có lẽ là mọi người nhàn chán ra ngoài nói chuyện phiếm hay tụ tập thấp nền đánh bài, gia tăng không ít mùi vị cuộc sống.

Trong bóng tối buồn tẻ lại xuất hiện khoảng thời gian náo nhiệt như vậy, thật tốt quá.

Đêm càng khuya trong lòng lại càng trăn trở, Hàn Tịch soi đèn pin nhìn tới “Tam quốc diễn nghĩa”, thấy đầu sắp phình thêm liền rửa mặt đi ngủ.

Đến ngày thứ ba, rốt cuộc cũng có điện trở lại, Hàn Tịch kích động, bật máy tính đăng nhập QQ.

Không có bất kì tin nhắn nào.

Hàn Tịch mở khung trò chuyện cùng với người nào đó, tra lịch sử trò chuyện, tất cả chỉ dừng lại ở câu “Thật sự xin lỗi, cậu có thể tha thứ cho tôi được không?”, đối phương cũng chẳng nhắn nhủ gì thêm, cho dù cậu đột nhiên logout, lại còn mất tích hai ngày.

Không biết vì sao, trong lòng có đôi chút mất mát.

Hàn Tịch do dự một chút, sau đó vào diễn đàn, cậu muốn biết những diễn biến tin tức mới nhất.

Trang chủ diễn đàn vừa xuất hiện, Hàn Tịch đã giật mình. Khắp nơi đều thấy bóng dáng bài viết “Cúng bái vua kỹ thuật”.

Hàn Tịch tùy tiện click vào một trang, sau đó bị văn vẻ cuộn cuộn như sóng đánh triều dâng bất chấp logic của cô nương chủ thread đá bay ra ngoài. Mò mẫm hồi lâu, cuối cùng Hàn Tịch cũng tìm được bài viết ban đầu.

[Thật sự không chịu nổi, cô nương tâm thần phân liệt kia cô có khỏe không?]

Kể hèn này vốn thuộc hiệp hội quần chúng hóng hớt, một ngày đẹp trời thấy chuyện âm ỉ đến nghiêng trời ngã đất của vị đại nhân nào đó, cho nên kể hèn thích hóng hớt này trốn ở đây vây xem vài ngày, mãi cho đến mấy hôm trước một vị đại thần khác ra mặt bác bỏ tin đồn đảo ngược sự tình 180°, kể hèn này đứng xem lại càng vui hơn.

Bắt đầu lên đến cao trào, bạn của người trong cuộc chạy đến, nói đương sự đã uống nửa lọ thuốc ngủ tự sát.

Kể hèn này đột nhiên sinh lòng nghi hoặc hơn nữa ngứa ngáy tay chân, không sai, kể hèn này liền ra tay!

Bây giờ thử xem kẻ hèn này phát hiện ra chuyện thú vị gì nha ~

[screenshot] [screenshot]

Mọi người xem xong chắc đã thấy, ngoại trừ hai ID khác nhau, Nhà Bong Bóng Rất Cay cùng với người tự xưng là bạn của Nhà Bong Bóng, khi đăng bài địa chỉ IP giống nhau như đúc!

Điều này nói lên cái gì?

Ha ~ các vị nói hai bài viết này đăng từ cùng một máy tính ~ bingo ~ đáp án không thể chuẩn hơn ~~

Vậy mới nói đúng là bạn thân nha ~ bạn mình uống thuốc ngủ tự sát, người nhà cô ta còn cho thím vào phòng cô ta, dùng máy tính của cô ta đăng bài này nọ ~~ haha, thật ra các thím là người một nhà phải không? Hơn nữa vừa hay cùng chán ghét một người?

Được rồi, đề phòng có người phản đối, ngộ nhỡ thật sự là người nhà người ta sợ con em mình phải chịu oan ức, nhờ bạn tốt của cô ta lên mạng viết bài, hừm, chúng ta lại xem mấy cái screenshots nữa nha ~

[screenshot] [screenshot] [screenshot] [screenshot] [screenshot]

Đây là 5 IP của các ID bôi nhọ Nguyệt Vô Ảnh, so với lúc này, mọi người phát hiện gì không?

Phải chăng là rất giống nhau?

Đến đây kẻ hèn này xin giải thích ngắn gọn một chút, hiện tại mạng lưới internet tại nhà cơ bản đều dùng IP động, nói cách khác địa chỉ IP có thể thay đổi ~ nhưng IP của một máy tính dù thay đổi thế nào, phần biểu thị tỉnh thành cũng sẽ không đổi, cho nên, ai có thể giải thích cho kẻ hèn này một chút, chẳng lẽ chỉ cần là người yêu thích vô tình ở thành phố XX tỉnh XX thì đương nhiên sẽ ghét Nguyệt Vô Ảnh sao? Chuyện này là thế nào? Đặc trưng vùng miền sao?

À phải rồi, kẻ hèn này còn tìm được một bài viết như vậy nữa.

[screenshot]

Ai da bài viết này cũng khá lâu rồi, kẻ hèn này nhìn thử, người đăng tên là Viên Kẹo Bọc Đường, bài viết của thím này cũng mắng chửi Nguyệt Vô Ảnh, thím này rõ ràng cũng là người thành phố XX tỉnh XX!!!

Chắc chắc chắc...Kẻ hèn này hứng thú với phong tục “ghét Nguyệt Vô Ảnh” của quý tỉnh thành quá nha! Có thể giới thiệu cho kẻ hèn này đôi chút được không?

Được rồi. Nếu đã post nhiều ảnh như vậy còn có em gái nào không hiểu được ý tứ, kẻ hèn này không ngại xông pha phổ cập khoa học về thuốc ngủ cho mọi người nha.

Cái này kẻ hèn không chỉ hỏi thăm baidu mà đặc biệt còn tìm bác sĩ quen biết xác minh:

Thuốc ngủ là thuốc kê đơn, không những là thuốc kê đơn, mà còn là loại thuốc mà chính phủ quản lý chặt chẽ.

Điều đó nói lên cái gì? Chứng tỏ rằng muốn có thuốc ngủ nhất định phải do bác sĩ có quyền hạn kê đơn, ngay cả y tá cũng không thể tùy tiện lấy được thuốc ngủ.

Cho nên, cô nương uống thuốc ngủ, có phải người nhà cô làm bác sĩ không? Cô đòi nửa lọ thuốc, bác sĩ nhà cô không hỏi gì mà cho cô luôn sao?

Haha, giải thích đến đây chắc hẳn mọi người đã hiểu.

Cho nên, những người còn tranh luận mạng người có quan trọng hay không đâu rồi, người ta thêu dệt chuyện không chừng đang an vị ở hậu trường cười trộm đó, một lần kéo cả hai người xuống nước, cũng đều thành công, gió tanh mưa máu như vậy...Người bây giờ hóa ra dễ bị lừa quá ha, nói cái gì tin cái đó. Hahaha. Kẻ hèn này xem cũng mệt mỏi rồi, vẫn luôn là người đàn ông bị bôi xấu đủ điều, thật sự muốn thay đổi khẩu vị.

Chuyện nói đến đây thôi, sayonara (*tạm biệt*) ~

Nhìn thấy cái tên “Viên Kẹo Bọc Đường”, trong lòng Hàn Tịch đã có đáp án, sau đó nổi uất ức đeo bám nhiều ngày đột nhiên biến mất sạch sẽ, nội tâm thoải mái dễ chịu vô cùng.

Buổi tối, vị đại thần nào đó gửi đường link giống hệt sang, Hàn Tịch trả lời đối phương mình đã xem qua rồi.

Đại thần lại nói, giờ đã có thể yên tâm rồi, Hàn Tịch đáp, ừ.

Đại thần im lặng, Hàn Tịch cho rằng đối phương muốn nói tiếp lời hôm trước còn chưa nói hết, kết quả đợi hơn nửa ngày, đối phương ghen ra ba chữ, “Vây tốt rồi”.

Hàn Tịch không biết nói gì, lại đáp “Ừ”, đối phương lại rơi vào trầm mặc.

Hoàn toàn không hiểu được đối phương đang suy nghĩ điều gì, Hàn Tịch không khỏi sốt ruột.

Phía trên khung trò chuyện không ngừng hiện ra dòng chữ “đối phương đang trả lời”, lại thủy chung không

nhận được câu nào.

Quả đúng là trêu người, Hàn Tịch những muốn xuyên qua máy tính nhìn xem rốt cuộc đối phương đang làm gì. Hậu quả của việc đầu óc xoay vòng vòng cả buổi chính là, vừa mệt vừa buồn ngủ. Hàn Tịch quyết định ra ngoài đi dạo.

Lúc này Lục Thanh Hợp đang trưng cầu dân ý vấn đề tình cảm, mà chuyên gia tư vấn chính là các em gái trong game.

Ban đầu hắn chỉ thả một câu trong công hội “Nếu như làm chuyện có lỗi với người trong lòng, phải xin lỗi ra sao đối phương mới hồi tâm chuyển ý”, kết quả hắn được tham gia buổi tọa đàm tình cảm công hội tổ chức lần thứ nhất.

Khung trò chuyện bị các em gái muôn màu muôn vẻ chiếm đóng chặt chẽ, tất cả sinh vật giới tính nam đều ngoan ngoãn nghe giảng, đặc biệt là Lục Thanh Hợp.

Hắn cảm thấy bản thân mắc phải lỗi lầm gì còn chưa nói rõ, các em gái trong công hội dường như đã hiểu hết, bắt đầu phổ cập cho hắn các loại kiến thức, ví dụ như tiểu thụ hành động ra sao biểu thị tâm tình anh ấy thế nào, lại ví như tiểu thụ nói điều này chứng tỏ anh ấy hi vọng anh làm thế kia.

Lục Thanh Hợp ngây người như kẻ ngốc hồi lâu, rốt cuộc phát hiện điểm không đúng.

[Công hội] [Satan]: Ai nói người anh thích con trai hả?

[Công hội] [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Mợ nó! Hèn chi chị dâu không muốn chơi game cùng anh! Đáng đời!

Chị dâu? Đã từ rất lâu rồi không nhìn thấy từ này...Không muốn chơi cùng mình?

Lục Thanh Hợp cảm giác hình như mình vừa tóm được điều gì.

[Công hội] [Satan]: Chị dâu cô vẫn còn trong công hội?

Chuối Tiêu lấy hai tay ôm đầu, mợ nó, tôi đã làm gì thế này??? Tay thôi tay thôi!!! Chặt tay!!!

[Công hội] [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Em nói đùa thôi! Anh thích con trai trong công hội ai mà không biết! Còn giả ngốc gì chứ!

Chuối Tiêu đánh trống lảng.

[Công hội] [Satan]: Acc của chị dâu cô là cái nào?

[Công hội] [Chuối Tiêu Thăng Tấp]: Mẹ nó em nói chỉ là đùa thôi mà!!!

[Công hội] [Satan]: Là mục sư hả? Công hội chúng ta acc mục sư cũng không nhiều lắm.

[Công hội] [Satan]: Niên Li? Rất văn hoa, nhưng mà có lẽ cậu ấy không chơi acc nữ.

[Công hội] [Satan]: Phỉ Liệt. Ừ. Hẳn là cái này phải không?

Công hội hoàn toàn yên tĩnh.

[Công hội] [Satan]: Không nói tự anh sẽ đi hỏi.

Mẹ nó! Chuối Tiêu chính thức bỏ mình, sau đó ngoan ngoãn khai báo hết thấy.

[Công hội] [Satan]: Vậy là, mấy đứa đều biết chị dâu ở đây, còn anh thì không?

Chuối Tiêu lau mồ hôi lạnh dè dặt trả lời “Vâng”.

[Công hội] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Lão đại (> <) anh đừng vạch trần thân phận của chị dâu trước mặt anh ấy, bằng không chị dâu sẽ không để ý tới bọn em nữa...

[Công hội] [Satan]: Anh biết rồi ~

[Công hội] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Lão đại ngàn vạn lần đừng quên đó QAQ lão đại em tin tưởng IQ của anh

[Công hội] [Satan]: Tất nhiên, anh hiểu mà ~

Hàn Tịch tản bộ xong, về nhà tắm rửa sạch sẽ rồi leo vào game.

Tên của Phỉ Liệt trong công hội sáng lên.

Hàn Tịch lơ đãng liếc khung trò chuyện.

[Công hội] [Satan]: Phỉ Liệt thân yêu! Biểu hiện của cậu trong bản công hội phi thường xuất sắc, tiềm lực phi phạm! Vì vậy bản hội trưởng quyết định – tự mình đưa cậu đi khám phá mọi ngõ ngách trong trò chơi

này! Cho cậu kiến thức toàn diện không kể hở của chức nghiệp mục sư này!

[Công hội] [Satan]: Không có tiền? Đừng sợ! Hội trưởng cho cậu! Kỹ thuật không tốt? Đừng sợ! Hội trưởng dạy cậu! Sao hả? Bạn nhỏ Phỉ Liệt, đồng ý với tôi nha!

...

...

...

Nội tâm của tất cả mọi người trong công hội: Đâu mà chuyện này mớ nó quá mức hư cấu!

Trong lòng Chuối Tiêu: Trời muốn diệt ta!

Đáy lòng Xúc Xích: Lão đại em sẽ không bao giờ tin tưởng IQ của anh nữa!

...

...

...

[Công hội] [Phỉ Liệt]: ?

[Công hội] [Phỉ Liệt]: Đây là chuyện gì? Hoạt động mới của công hội sao?

...

...

...

Thế mà cũng không phát hiện ra? Đâu xanh đúng là trời sinh một đôi mà!! Từ trong gió rét đều hiu mọi người bắt đầu nhón nháo trở lại.

30. Chương 30: Đột Nhiên Xuất Hiện

Hàn Tịch bối rối, vì sao chẳng ai nói lời nào?

[Công hội] [Satan]: Thân ái à ~ đây không phải hoạt động của công hội đâu ~ đây là sự ưu ~ ái ~ khích ~ lệ của hội trường đó ~

= =||||| Đầu óc người này bị hư mất rồi sao? Trên người Hàn Tịch nổi đầy da gà.

Lão đại anh đừng như vậy nữa, bị đập đầu vào đâu rồi hả? Chuối Tiêu đối mặt với máy tính, trái tim đã trải qua thử thách cực hạn không chịu nổi kích thích nữa đâu.

[Công hội] [Satan]: Thân ái ~ chúng ta cùng đánh Thủy Liêm động đi ~ [đánh mắt]

Hàn Tịch lặng lẽ nhìn giao diện công hội, tọa lạc ở vị trí cao nhất chính là cái tên Satan kèm theo con số 90 thật lớn.

[Công hội] [Phỉ Liệt]: Không cần. Anh đã mãn cấp rồi, sẽ không được thêm kinh nghiệm.

[Công hội] [Satan]: Tôi mang cậu đi phó bản cao cấp hơn ~

[Công hội] [Phỉ Liệt]: Thôi, được mang không có ý nghĩa.

[Công hội] [Satan]: Tôi đổi acc nhỏ cùng cậu đánh Thủy Liêm động ~

[Công hội] [Phỉ Liệt]: Đừng.

[Công hội] [Satan]: Lần này lại là vì cái gì? (P ‘q) ’ nước mắt rùng rùng che mặt chạy giữa trời băng đất tuyết...

[Công hội] [Phỉ Liệt]: = =

[Công hội] [Satan]: ?

[Công hội] [Phỉ Liệt]: Anh quá phiền.

Lục Thanh Hợp ôm lấy trái tim đau đớn lặng lẽ biến mất.

Tất cả hội viên đang online trong công hội đều cảm thấy may mắn vì giờ phút này mình đã có mặt ở đây, bằng không làm sao có thể xem được tường hay “tra công bị ngược đãi” trăm năm có một như vậy. Đương nhiên, đối với một màn này, phản ứng của mọi người cũng không hề giống nhau.

Những lão làng kiên cường tâm huyết như Liên Chiến đều tỏ vẻ mắt diếc tai ngơ, thằng cha này không phải lão đại, thằng cha này không phải lão đại...

Phong Tử bình tĩnh hơn nhiều, chẳng những khinh bỉ Liên Chiến lừa mình dối người, còn thở ra một câu “Xem ra vị kim cương vương lão ngũ này đích thực là có chủ rồi”, sau đó tựa như cao tăng thấu rõ hồng trần mà logout.

Về phần Chuối Tiêu, trái tim vẫn đang trong quá trình hồi phục, tạm thời không tham gia phát biểu thừa thãi.

Xúc Xích đại diện cho các em gái ra mặt ủng hộ, chị dâu bọn em là fan nảo tàn của anh!! ~()/~

Hàn Tịch toát mồ hôi hột, người nào đó vẫn chưa logout đâu, các thím hô bậy cái gì.

[Công hội] [Phỉ Liệt]: Không phải đã nói ở trước mặt hần không gọi tôi sao?

[Công hội] [Xúc Xích Cứng Cáp]: Yên tâm đi, chắc chắn lão đại không có ở đây ~()

Sau đó dòng chữ chị dâu bị mấy em gái đồng tâm hiệp lực đẩy đi không còn bóng dáng, người nào đó cũng không có động tĩnh gì, Hàn Tịch mới yên lòng.

Một lát sau, Satan logout. Hàn Tịch khắp khối cho rằng đối phương bị đả kích, bản thân đã được tự do, vì vậy triệu tập nhân thủ trong công hội, chuẩn bị đi đánh Thủy Liêm động.

[Công hội] [Phỉ Liệt]: Đội đánh Thủy Liêm động 1-3, 1=4 cần T, DPS.

[Công hội] [Phỉ Liệt]: Đội đánh Thủy Liêm động 1-3, 1=4 cần T, DPS.

Acc nhỏ của Chuối Tiêu cùng Xúc Xích nhanh chóng tham gia, Xúc Xích lại dẫn theo một đồ đệ vào tổ, 3 DPS 1 mục sư, chỉ còn thiếu một T.

[Công hội] [Phỉ Liệt]: Đội đánh Thủy Liêm động 1-3, 4=1 cần T.

[Công hội] [Phỉ Liệt]: Đội đánh Thủy Liêm động 1-3, 4=1 cần T.

Trong game tìm T rất khó khăn, nhất là ở cấp bậc này. Nhóm Hàn Tịch chia nhau hô hào trên Thế giới, kênh bản đồ hồi lâu, trước sau vẫn không có người tiến tổ

[Thế giới] [Phỉ Liệt]: Đội đánh Thủy Liêm động 1-3, 4=1 cần T.

Rốt cuộc có người gia nhập rồi.

Hàn Tịch xem thử, đối phương là kỵ sĩ cấp 68, trang bị phổ thông.

Bản thân Hàn Tịch là cấp 65, cậu nghĩ kỵ sĩ làm T dù không vững như Thủ Hộ Giả, hơn nữa dễ bị bạo kích mất nhiều máu, nhưng người ta đã 68, kỹ thuật tăng máu của mình cũng không tệ lắm, có lẽ không có vấn đề gì.

[Đội ngũ] [Tiểu Nặc]: Chào mọi người O(_)O~

[Đội ngũ] [Vũ Dung]: ...

[Đội ngũ] [Phỉ Liệt]: ?

[Đội ngũ] [Vũ Dung]: Không có gì...

[Đội ngũ] [Phỉ Liệt]: Vây vào phó bản nhé.

[Đội ngũ] [Vũ Dung]: Đội chút đã...Mọi người cùng vào YY Quân lâm đi, tiểu đồ đệ của em không quen phó bản này lắm, qua YY hướng dẫn cho hần ~

[Đội ngũ] [Tát Tư]: Cảm ơn sư phụ ~

[Đội ngũ] [Vũ Dung]: Đồ đệ ngoan =3=~~

[Đội ngũ] [Lông Vũ]: Nương tử, ta cũng muốn hôn hôn =3=~~

[Đội ngũ] [Vũ Dung]: =3=~~

[Đội ngũ] [Lông Vũ]: =3=~~

[Đội ngũ] [Phỉ Liệt]: Được rồi, mau lên YY nào.

Hàn Tịch quyết đoán cắt đứt màn thảm thiết của hai người, nhanh chóng leo lên clone YY của mình, đi thẳng vào kênh Quân lâm thiên hạ phòng thứ nhất, phó bản năm người.

Trong chốc lát mọi người đã tề tựu đông đủ, Hàn Tịch hô một tiếng, tổ đội cùng nhau bước vào phó bản.

Gần đây hầu như Hàn Tịch đều cày phó bản này, đánh quen đến không thể quen hơn, liền chủ động đảm đương trách nhiệm chỉ huy. Nói là chỉ huy, thực ra chỉ là nhắc nhở mọi người chuẩn bị ở những thời khắc quan trọng mà thôi.

Lão nhất không lấy làm khó, khoai nhất ở chỗ boss biết sử dụng một kỹ năng khiến khắp nơi đều ngập tràn khí độc, thời điểm này trong trận địa sẽ xuất hiện năm vòng giải độc, trong vòng 5s mỗi người phải chạy vào một vòng, nếu không toàn đội đều bị trúng độc, sau đó tất nhiên sẽ bị diệt đoàn.

Cái này đòi hỏi giữa năm người phải có sự ăn ý, người đánh tầm xa vào vòng cách xa boss nhất, T chọn vòng gần nhất, những người khác tùy cơ ứng biến.

Mỗi lần boss xuất chiêu Hàn Tịch đều sớm lên tiếng nhắc nhở, chẳng mấy đã qua được lão nhất.

Lão nhị là boss phiền toái nhất, nhưng cũng là boss cho kinh nghiệm nhiều nhất. Nó chỉ có một kỹ năng duy nhất, chính là không ngừng triệu hồi quái nhỏ giúp nó đánh nhau.

Quái nhỏ mà boss có thể triệu hồi tổng cộng chia thành bốn nhóm, mỗi lần có thể triệu hồi hai nhóm, mỗi nhóm màu sắc khác nhau, theo thứ tự là đỏ, lam, vàng, lục. Mỗi đám quái màu sắc khác nhau lại yêu cầu chức nghiệp khác nhau dụ quái chạy vòng.

Ví như quái đỏ, quái lam thiên về thuộc tính vật lý, như vậy nếu chức nghiệp thuộc tính vật lý dẫn dụ, sẽ chỉ phải chịu tổn thương tương đối thấp. Mà quái vàng, quái lục lại thiên về thuộc tính ma pháp, đòi hỏi chức nghiệp ma pháp đứng ra.

Thường khi vào trận, chủ T phụ trách giữ chặt boss, mục sư theo sát chủ T. Sau đó boss triệu hồi hai đoàn quái nhỏ, tùy vào thuộc tính, trong đội sẽ chọn ra hai DPS ra ngoài giữ quái, dẫn ngược chiều kim đồng hồ phía ngoài trận địa, DPS còn lại phụ trách diệt quái, đến khi hai đoàn quái bị chết, boss sẽ tiếp tục triệu hồi hai nhóm nữa, vẫn giữ nguyên chiến thuật trước đó. Đợi khi toàn bộ quái nhỏ chết hết, năm người mới liên hợp tấn công boss.

Chỗ khó của lão nhị, là boss có thể triệu hồi hai nhóm quái nhỏ có thuộc tính giống nhau.

Tổ đội năm người Thủy Liêm động thông thường là một T, một vú em, một DPS tầm xa, hai DPS cận chiến.

Nếu như boss triệu hồi hai nhóm quái có thuộc tính giống nhau, thì mục sư thuộc hệ ma pháp có thể thay thế DPS dẫn quái, DPS hệ ma pháp còn lại không ở trong phạm vi tăng máu có thể tự uống được chống đỡ.

Nhưng hiện tại đội ngũ của Hàn Tịch lại là một T, một vú em, hai DPS tầm xa cùng một DPS cận chiến, chẳng may boss triệu hồi hai nhóm cùng thuộc tính, bọn họ sẽ gặp phải vấn đề khuyết thiếu một DPS cận chiến thuộc tính vật lý dụ quái.

Hàn Tịch chỉ có thể cầu nguyện vận may bọn họ lớn một chút.

Sự thật chứng minh, vận khí của bọn họ chẳng ra gì.

Quái vàng quái lục kéo bấy kéo lũ, hai DPS tầm xa Chuối Tiêu cùng Xúc Xích mỗi người một đám chạy vòng quanh, giải quyết sạch sẽ. Ngay lập tức đám quái đỏ quái lam đã ầm ĩ lao lên.

Hàn Tịch rầu rĩ, không thì cậu cần rằng kéo lấy một nhóm? Đương lúc lúng túng, bên trong YY lại vang lên một thanh âm vô cùng quen thuộc.

“Chuối Tiêu, Xúc Xích, Bé Thịt Viên đừng nhúc nhích, tiểu đồ đệ kéo màu đỏ, tôi sẽ kéo màu lam. Máu của tôi chưa dưới 2000 không cần thêm. Chờ tôi kéo vững rồi đánh thật nhanh nhé.”

Dứt lời kỵ sĩ liền xông lên kéo quái.

Hàn Tịch ngây người, giọng nói này, dù hóa thành tro cậu cũng nhận ra.

Kỵ sĩ kéo vững quái nhỏ, máu bắt đầu tụt, mắt thấy thanh máu sắp rơi vào trạng thái suy yếu, Hàn Tịch nhớ đối phương dặn trước khi xuống dưới 2000 chưa được thêm máu. Quả nhiên đối phương tự uống một bình hồng được, thanh máu nhúc nhích tăng lên.

Hàn Tịch thấy tiểu kỵ sĩ xông lên phía trước lại đột ngột lui về sau, tiến lên vài bước, lại chạy lui về, tránh được công kích 90% của boss.

Hàn Tịch thêm máu cho đối phương với tần suất như khi đánh boss bình thường.

Lão nhị vẫn chưa cam lòng đã nhanh chóng bị hạ gục mất rồi.

Hàn Tịch ngừng tay, hỏi trong YY: “Anh đã sớm biết?”

“Ừ.”

Hàn Tịch không lên tiếng nữa.

Đánh lão tam tốn ít thời gian hơn, boss vừa ngã xuống đất, Chuối Tiêu, Xúc Xích không còn tâm trí nhặt

trang bị, nói một câu 88, sau đó mang tiểu đồ đệ bỏ của chạy lấy người.

Trong YY cùng đội ngũ trong nháy mắt chỉ còn lại hai người.

Hàn Tịch chẳng nói chẳng rằng, điều khiển mục sư ra khỏi phó bản, đứng tại cổng ra vào, chưa kịp dùng quyền trục hồi thành, đại thần đã lên tiếng.

“Cùng tôi tới một chỗ đi.”

Ngữ khí đối phương quá mức bình tĩnh, Hàn Tịch không đoán được ý đồ của hắn.

Do dự hồi lâu, Hàn Tịch đồng ý.

Đi theo chỉ dẫn của đại thần, Hàn Tịch bước vào một vùng cảnh sắc xinh đẹp lạ thường.

Mặt hồ rộng lớn trong suốt như gương, bóng trăng khổng lồ phản chiếu trên làn nước, thanh tịnh mà kiêu diễm.

Hàn Tịch ngồi trước màn hình nín thở thưởng thức khung cảnh đẹp đẽ này, cả buổi không nói nên lời.

“Không xuống nghịch nước một chút?” đại thần cười khê hỏi.

“Tại sao phải nghịch nước?”

“Người bình thường đến đây không phải đều muốn nhảy xuống vui đùa một hồi mới thỏa mãn sao?”

Hàn Tịch trầm mặc đáp, “Không. Tôi thích nó như vậy hơn.” Nghĩ một lát, cậu bổ sung, “Có những thứ vốn dĩ thanh bình tĩnh lặng như thế, đối với tôi mà nói vậy là đủ rồi.”

“Cho nên không muốn phá hỏng nó sao?”

“Phải.”

Một lát sau, kỵ sĩ đi tới một vị trí bên hồ, ngồi xuống.

“Tới đây ngồi cạnh tôi đi.”

Hàn Tịch sọc đen đầy mặt, ai thềm ngồi cạnh anh, còn nhiều chỗ như vậy.

Đại thần dường như đọc được suy nghĩ của cậu, nói tiếp: “Ngồi cạnh chụp chung một cái ảnh chứ sao. Cậu xem tôi đã đưa cậu đến đây ngắm cảnh rồi, vẫn không nể mặt tôi một chút ư?”

Hàn Tịch cân nhắc, điều khiển mục sư đi tới, điều chỉnh phương hướng và khoảng cách, ngồi xuống vị trí cách kỹ sư không xa cũng chẳng gần.

Đại thần cũng không nhiều lời, nhanh chóng điều khiển nhân vật của mình ngồi sát cạnh mục sư, hai bóng người nho nhỏ thân mật dính sát vào nhau.

Hàn Tịch không nói gì, cũng lười di chuyển.

Không khí bỗng chốc lại lâm vào trầm mặc, Hàn Tịch dứt khoát ngẩng ngốc nhìn về phía mặt hồ.

Qua một hồi lâu.

“Cậu biết không?”

“?”

“Nơi đây gọi là hồ Thánh Nguyệt.”

Hàn Tịch không lên tiếng, đại thần liền tự giải thích: “Bởi vì hồ nước nơi này rất yên tĩnh, cho nên trăng soi bóng nước vô cùng chân thực vô cùng thần thánh. Vậy cậu có biết vì sao nơi này lại thanh tĩnh vậy không?”

“Vì sao?” Hàn Tịch nề tình, phối hợp hỏi.

“Bởi vì ở đây có một truyền thuyết”, giọng đại thần bắt đầu hoạt bát hẳn lên, “Từng có một kẻ thành kính, sùng bái trăng sáng trên cao, khi tình yêu sâu đến tận cùng, hẳn trầm mình xuống hồ tự tận, trước lúc lâm chung hẳn đã cầu nguyện, nguyện cho thi thể của hắn vĩnh viễn được đắm chìm dưới ánh trăng thần thánh kia. Vì thế hồ nước nơi đây mới yên ả đến thế ~ sao hả? Cảm động không?”

“Thực biến thái”

“Haha ~ thật ra đó là do tôi bịa ra thôi ~”

Hàn Tịch không còn lời nào để nói.

“Nhưng mà hồ này thật sự có tên là hồ Thánh Nguyệt.”

“Ừ.”

“Hơn nữa nơi này có một truyền thuyết đó ~”

“Là thế nào?”

“Tương truyền, tỏ tình ở đây, tình cảm sẽ vô cùng dài lâu hơn nữa vạn phần viên mãn ~”

Hàn Tịch có chút không kịp phản ứng.

“Vậy nên...”

“?”

“Nguyệt Vô Ảnh, chúng mình kết thành một đôi đi.”

31. Chương 31: Chần Chừ Chưa Quyết

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong giây lát, Hàn Tịch không rõ mình đang suy nghĩ gì nữa. Đợi đến khi tâm trí du lịch một vòng vũ trụ trở về, trong đầu Hàn Tịch giống như có vô vàn bông pháo hoa rực rỡ lần lượt nổ tung.

Hắn vừa nói gì?

Lúc này đối phương lại chẳng nói một lời, chung quanh vô cùng tĩnh lặng.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, dần dần khiến Hàn Tịch có chút hốt hoảng.

Chẳng lẽ vừa rồi là do mình tưởng tượng?

Đưa mắt trông mong nhìn hai áo vest nhỏ đứng cạnh nhau trong YY, chấm xanh be bé ở trên trước sau không hề sáng đèn.

Hàn Tịch dụi mắt, cảm thấy bản thân thật sự rất mệt mỏi. Vốn dĩ cậu chưa từng am hiểu việc suy đoán tâm tư của người khác, cho dù nghĩ đến nỗi đau, cậu cũng không thể hiểu được suy nghĩ của đối phương.

Thậm chí Hàn Tịch còn mong chờ đối phương đột nhiên lên tiếng cười nói như lúc kể chuyện xưa, nói rằng hắn chỉ nói đùa với cậu thôi.

Nhưng mà người kia cương quyết không mở miệng lần nữa.

Tại sao lại là những lời này?

Lần đầu tiên trong đời được tỏ tình, lại vào thời điểm như vậy, cậu còn chưa kịp chuẩn bị gì cả.

Khó nghĩ quá...Hàn Tịch phiền não chống đầu tựa vào mu bàn tay.

Hắn, thật sự nghiêm túc sao?

Lục Thanh Hợp nhìn hai bóng dáng thân mật dựa vào nhau trên màn hình, trong lòng tràn đầy suy tư, cuối cùng lại lựa chọn im lặng. Hiện tại hắn sẽ cho cậu thời gian cân nhắc và quyết định.

Không biết lần này, hắn sẽ phải chờ đợi bao lâu.

Tiểu mục sư trong game đột nhiên biến mất không còn bóng dáng, Lục Thanh Hợp khẽ giật mình, may mà người vẫn còn trong YY.

“Offline cũng không phải phương pháp giải quyết vấn đề nha ~” Lục Thanh Hợp cảm thấy mình có trách nhiệm phải nhắc nhở người ngốc nghếch nào đó, tái diễn tiết mục đột ngột offline sau đó mất tích mấy ngày, hắn không chịu nổi nữa đâu.

Lời của đối phương rất có tính định hướng, Hàn Tịch rầu rĩ đáp: “Lần trước offline là do cúp điện, mất hai ngày.”

“Như vậy sao ~”

Yên lặng bị đột ngột phá vỡ, đối thoại lại quá mức ngắn ngủi. Người nào đó nhanh chóng trở lại với phong cách im lặng là vàng, Hàn Tịch liền tắt máy tính, bò lên giường.

Lăn qua lộn lại mãi không ngủ được, Hàn Tịch thở dài, đêm nay lại phải đếm cừu rồi.

Các bạn cừu non cần mẫn đi lại trong đầu Hàn Tịch, từng con từng con nhảy tới nhảy lui, nhảy thật lâu thật lâu...Rốt cuộc Hàn Tịch cũng chìm vào mộng đẹp.

Hàn Tịch đi dạo, trên đường về nhà, đột nhiên bị một người đàn ông tướng mạo dung tục chặn lại, gã nhìn Hàn Tịch cười “hehe” không ngừng, sau đó mở miệng nói “Chúng mình kết thành một đôi đi ~”

Sự kết hợp kì quái của thanh âm quyến rũ cùng khuôn mặt hèn mọn làm cho Hàn Tịch sợ hãi ba chân bốn cẳng bỏ chạy, khó khăn lắm mới vào được đến hành lang, Hàn Tịch vừa ra sức ấn thang máy vừa ngoái đầu nhìn quanh, thang máy từ từ mở ra, gã đàn ông dung tục đã đứng sẵn ở bên trong từ lúc nào, “Chúng mình kết thành một đôi đi ~”

Hàn Tịch quay người phi thẳng lên thang bộ, một hơi chạy hết 25 tầng, cửa nhà đã ở ngay trước mắt, kết quả gã đàn ông hèn mọn lại đột nhiên xuất hiện, Hàn Tịch cảm thấy mình sắp đau tim chết mất.

Lúc này bốn phía vang lên nhạc nền cổ phong...

Hàn Tịch ôm đầu bật dậy, mơ mộng kiểu gì đây...Cả người mỗi một giống như thật sự leo 25 tầng lầu, Hàn Tịch cảm điện thoại đang đổ chuông không ngừng bên cạnh lên.

Hai giờ ba mươi phút sáng, Con Thỏ gọi tới.

“Alo?” Hàn Tịch cố nén cơn ngáp ngủ.

“Tiểu Ảnh!! Ba mẹ tôi đồng ý rồi!!!!”

“Đồng ý cái gì?”

“Chuyện với Nhánh Cỏ đó!!! Tôi vui quá đi mất!!!”

“Thật không? Chúc mừng!” Mặc dù buồn ngủ muốn chết, từ đáy lòng Hàn Tịch vẫn cảm thấy vui lây.

“Cảm ơn!!! Hiện giờ tôi muốn thông báo cho toàn bộ Thế giới sau này bọn tôi có tương lai rồi!!!”

Hàn Tịch nghe khẩu khí phấn khích của đối phương, nét cười tràn lên khóe miệng, “Thật tốt quá ~ hai người nói thế nào mà thuyết phục được ba mẹ?”

“Thật ra, cũng không phải quá khó khăn...Dù sao ba mẹ cũng rất thương tôi, chỉ không muốn về sau tôi phải chịu khổ. Cho nên Nhánh Cỏ tìm ba mẹ tôi nói chuyện, hắn nói hắn sẽ cố gắng trong vòng một hai năm sau khi tôi tốt nghiệp thi đậu công chức! Ngày nào hắn cũng đến nhà tôi, ba mẹ tôi làm sao chống đỡ nổi chứ

”

Mặc dù Hàn Tịch không cảm thấy làm công chức tốt đến mức đó, nhưng cậu hiểu rõ một công việc ổn định mà nói quan trọng với Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ cùng Con Thỏ.

“Hắn thật sự rất tốt với bà.”

“Đúng thế!! Nhưng mà tôi cũng không nhàn rồi ~ tôi định từ giờ sẽ chăm chỉ học chuyên ngành, sau này có thể tìm công việc tốt một chút!”

“Tốt nghiệp xong liền đi làm sao?”

“Đúng!”

“Tốt lắm”

“Đúng thế

như vậy có thể cùng hắn cố gắng

sau chuyện này, tôi cảm thấy, thật ra trong tình yêu thật sự không tồn tại khó khăn! Bởi vì những khó khăn ấy, đều do song phương chưa đủ nỗ lực, chỉ là kiếm cớ mà thôi!”

Hàn Tịch mỉm cười, suy nghĩ quá đơn thuần rồi, nhưng mà, nếu có thể duy trì được nguồn năng lượng như vậy, dù làm chuyện gì cũng đều có thể làm chơi ăn thật.

Tâm sự gần hai tiếng, Con Thỏ càng nói càng hăng, Hàn Tịch nghe cô rạng rỡ thỏa sức tô màu tương lai, tâm tình cũng bất giác vui vẻ theo.

Sau khi dập máy, Hàn Tịch đánh một giấc thẳng đến giữa trưa ngày hôm sau.

Rời giường rửa mặt mũi xong xuôi, Hàn Tịch bật máy tính, vừa đăng nhập QQ đã nhận được tin nhắn Con Thỏ gửi tự bao giờ.

[Con Thỏ]: Mau lên weibo đọc đi

~~Hàn Tịch vào weibo, dựa theo phần lớn thông báo @ mình mà tìm dòng trạng thái kia của Con Thỏ.

Con Thỏ_Thành tựu của đời người

Quen biết ông thật tốt quá thật tốt quá @NguyệtVôẢnh, đêm hôm khuya khoắt hai giờ rưỡi gọi điện thoại sang, lại quấy rầy hơn hai tiếng đồng hồ, một câu phàn nàn cũng không nói! Còn không ngừng chuyện phẩm với tôi! Đêm qua thật sự rất vui vẻ rất hạnh phúc, có người bạn như ông, chết cũng không nuối tiếc!!!

Cái gì chết cũng không nuối tiếc chứ, dùng từ bấy bọ, Hàn Tịch nhướn miệng cười chia sẻ trạng thái này, thuận tiện gõ thêm biểu tượng mỉm cười hòa ái dễ gần lại vô cùng quen thuộc ^__^

Ngay lập tức status này được nhiều fans hâm mộ chia sẻ, ai ai cũng bình luận “Thì ra điện hạ còn có mặt dịu dàng như vậy, giả moe lẫn lộn buổi tối có nhu cầu gọi điện làm phiền”.

Hàn Tịch xem mấy em gái tranh cãi ầm ĩ ở weibo của mình, trong lòng đột nhiên cảm thấy, thực ra cuộc sống vẫn vô cùng tươi đẹp

~Khi con người vui vẻ, thời gian trôi qua lại rất nhanh, chỉ chớp mắt trời đã chạng vạng tối, trên QQ của Hàn Tịch nhận được một lời mời kết bạn. Người gửi yêu cầu tên là Hoa Phục, Hàn Tịch nhớ mang máng, hình như là người trong giới cos cùng thời gian với mình.

Hàn Tịch đồng ý kết bạn, đối phương nhanh chóng gửi tin nhắn sang.

[Hoa Phục]: Là Yên đại sao?

[Ảnh.]: Phải.

[Hoa Phục]: Trong yêu cầu kết bạn cũng đã giới thiệu qua, tôi là Hoa Phục. Chuyện là thế này, tôi cùng với Snack Tam Giác (*) – là một em gái, muốn mời thím cùng tham gia cos video “Phù kiếm quang ảnh” với bọn tôi.

[Hoa Phục]: Trước đây tôi đã xem Ảnh đại nhân thím cos Hoa Liên thượng tiên, quá lộng lẫy luôn! Cho nên muốn mời thím cùng tham gia.

Hàn Tịch nhớ rõ “Phù kiếm quang ảnh”, một tiểu thuyết đặc sắc lạ thường, hơn nữa còn thuộc loại kinh điển trong giới tiên hiệp.

“Phù kiếm quang ảnh” nói về hai nam nhân vật chính, một người là Vân Tu chính nghĩa thẳng thắn, người kia là Liên Hoa lạnh lùng hướng nội. Vân Tu quen biết Liên Hoa tại núi Thiên Linh, hai người đều mang mộng tu tiên, tình cờ gặp gỡ trong một lần thí luyện. Tính cách hiền lành chính nghĩa của Vân Tu rất được Liên Hoa yêu thích, mà Liên Hoa trầm tĩnh cũng mang lại cho Vân Tu rất nhiều niềm vui. Hai người nhanh chóng trở thành huynh đệ tương thân tương ái.

Ngày vui ngắn chẳng tày gang, Vân Tu và Liên Hoa đều đem lòng yêu sư muội Tiểu Ly xinh đẹp dịu dàng, sau đó lại xảy ra rất nhiều sự tình khiến hai người phải đưa ra lựa chọn trái ngược nhau, Vân Tu rơi vào ma đạo, Tiểu Ly cũng nổi bước theo chân. Liên Hoa lòng đau như cắt, cuối cùng giác ngộ, đắc đạo thành tiên.

Thời gian dần trôi, Vân Tu đã thống lĩnh được phần lớn yêu ma Ma giới, còn Liên Hoa sau khi được phong làm Hoa Liên thượng tiên liền ẩn cư tại núi Phong Lăng.

Tự cổ chí kim, tiên – ma vốn chẳng chung đường, hai phe không ngừng nảy sinh va chạm, cuối cùng không thể tránh khỏi một cuộc đại chiến.

Vân Tu và Liên Hoa đều cùng tham gia chiến đấu, lại ở hai phe đối địch, trên chiến trường chỉ có thể cố gắng không làm tổn thương lẫn nhau.

Tiểu Ly chết trận, Vân Tu đau đớn đến xé lòng.

Đến khi cuộc chiến hủy thiên diệt địa này kết thúc, khắp thế gian chỉ còn một khung cảnh trống rỗng mênh mang.

Chẳng còn ai nhớ nổi trận chiến này là vì cái gì.

Hai ngàn năm sau, tại chính nơi bắt đầu quen biết, Vân Tu gặp lại Liên Hoa, cuối cùng hai người xóa bỏ hiềm khích ngày trước, cùng nhau biến mất khỏi thế gian, không ai biết được bọn họ đi tới nơi nào.

Đến giờ Hàn Tịch vẫn không quên được kết thúc ấy.

Xa cách ngàn năm, hết thấy phù du đều trở về với cát bụi, một lần nữa hai người lại nhìn nhau hé nở nụ cười.

Một nụ cười ẩn chứa biết bao nhiêu điều, mỗi lần đọc tới đây hơi thở của Hàn Tịch đều bắt giắc trầm xuống.

Trong đầu Hàn Tịch đột nhiên nảy ra ý tưởng hay, cậu liền tìm Hoa Phục và Snack Tam Giác trên baidu, phát hiện hai người cosplay rất cẩn thận tỉ mỉ, hơn nữa cũng coi như là đại thần nổi danh trong giới cos, mà mấu chốt nhất là, bọn họ sống ở cùng một thành phố.

Hàn Tịch thương lượng cùng Hoa Phục vấn đề chụp ảnh và hậu kì, cuối cùng đạt được thỏa thuận, Hoa Phục phụ trách tìm thợ chụp ảnh, Hàn Tịch đảm nhiệm trách nhiệm hậu kì.

Sau một thời gian ngắn, hết thấy đều sẵn sàng, Hàn Tịch bắt đầu ngày ngày ra ngoài quay film chụp ảnh.

Trên cơ bản lịch trình mỗi ngày là sáng sớm mang theo đồ đạc tới nơi đã chọn, sau đó thay quần áo, trang điểm, lặn lội suốt một ngày trời, tận khuya mới về đến nhà, cất dọn đồ đạc cởi bỏ phục trang, Hàn Tịch chẳng muốn làm bất cứ cái gì, chỉ đặt đầu xuống đã ngủ khò khò.

Sinh hoạt như vậy kéo dài gần một tuần, ảnh chụp xong xuôi, lại bước vào giai đoạn hậu kì.

Hàn Tịch vì muốn tìm được nhạc nền ưng ý mà mất ăn mất ngủ. Hậu kì cho clip cosplay không giống với khi làm kịch truyền thanh, Hàn Tịch tìm nhạc một gần chết, đúng lúc đang vô đầu bút tai, vị đại thần nào đó lại gửi tin nhắn tới.

[Minh Âm]: Đạo này đang bận gì thế?

[Ảnh.]: Có chút việc.

[Minh Âm]: (/TẮT)/ dù cậu bận bịu nhiều việc, nhưng tôi vẫn rất muốn hỏi...

[Ảnh.]: ?

[Minh Âm]: Lúc nào có thể trả lời lại tôi?

[Ảnh.]: ...

[Ảnh.]: Để sau hẵng nói.

Hiện giờ Hàn Tịch hoàn toàn không có thời gian để cân nhắc những chuyện khác nữa, chỉ nội việc tìm bài hát thôi đã đủ một chết cậu. Nghĩ tới sau đó còn phải xử lý bao nhiêu phân cảnh nữa, Hàn Tịch sắp mọc thêm một cái đầu nữa rồi.

Thật sự không có ý tưởng gì, Hàn Tịch quyết định có bệnh đành vái tứ phương.

[Ảnh.]: Hỏi anh một chuyện nhé.

[Minh Âm]: Sao vậy.

[Ảnh.]: Tôi đang làm hậu kì một video tiên hiệp, dùng bài nào thì ổn?

[Minh Âm]: Dùng cho nhân vật sao?

[Ảnh.]: Ừ.

[Minh Âm]: Réo rất sâu cảm hay nhẹ nhàng phóng khoáng?

Hàn Tịch cân nhắc, quyết định dùng nhẹ nhàng phóng khoáng.

[Minh Âm]: Tiêu dao

Hàn Tịch tìm bài hát nghe một chút, quả nhiên vô cùng có cảm giác!

Đã có nhạc phù hợp, linh cảm liền tuôn trào như thác đổ, Hàn Tịch thực vui vẻ.

[Minh Âm]: Có muốn tôi hát cho cậu một bản không?

Nhìn ý tứ lấy lòng rõ ràng của đối phương, Hàn Tịch nghĩ dù sao cũng không tồi, liền đồng ý.

[Minh Âm]: Vậy cậu cùng tôi thu âm đi O(__)O

~Hàn Tịch nhớ tới lần thu “Tiêu dao thán” trước đây, lập tức từng sọc từng sọc đen sỏ dài trên mặt. Anh bảo tôi cùng anh thu âm, đừng có hối hận nha.

Hàn Tịch leo lên ID Nguyệt Vô Ảnh phủ bụi đã lâu, theo chân đại thần chạy tới một nơi thân thuộc, Thanh cư.

Hết thấy tựa như mới xảy ra ngày hôm qua, Minh Âm hát, Hàn Tịch ở bên cạnh lắng nghe.

Điểm khác biệt chính là, lần này Minh Âm hát xong một lần, Hàn Tịch liền từ chối một lần, cụ thể chỗ nào chưa tốt, Hàn Tịch cũng không giải thích nữa.

Minh Âm đành hát tới hát lui, mãi cho đến khi thanh âm của người nào đó đã nhuộm khăn, rốt cuộc Hàn Tịch mới hô ngừng.

Nghe tiếng ho khan của đối phương, Hàn Tịch có chút hối hận, có phải mình hơi giận cá chém thớt rồi?

Kết quả một câu đong đưa của đối phương “Xem tôi cố gắng hát như vậy, thưởng tôi một nụ hôn đi” xóa sạch áy náy trong lòng cậu.

Hàn Tịch bắt đầu lao vào chế tác hậu kì không ngừng nghỉ, tình trạng trắng đêm vẫn thường xuyên xảy ra.

Rốt cuộc vào lúc rạng sáng của một ngày nọ, video đã hoàn thành rồi.

Trước hết Hàn Tịch gửi video qua mail cho Hoa Phục, sau đó mới đăng lên mạng.

Khi Hàn Tịch chuẩn bị đăng weibo, tên của coser, phó nháy, hậu kì đều đã viết xong, cậu cân nhắc một chút, cuối cùng tên của Minh Âm thể hiện nhạc nền cũng được ghi thêm vào.

Weibo đăng thành công, nhiệm vụ đã hoàn thành, Hàn Tịch thỏa mãn chìm vào giấc ngủ.

(*) Snack Tam Giác:

Đôi lời của tác giả: Làm cú đêm đã lâu, buổi tối còn phải bổ sung một bữa muộn, béo phì đã đành, lại còn bị nhiệt miệng nữa chứ _(:ç”)_ Đau...

Gần đây lại hơi phạm vào hai cái bệnh chết tiệt này, quả nhiên không thể dùng uống thuốc được!

Chuyển sang chính sự, các thím có cảm nhận được ánh mai le lói của đoạn kết chưa?

Mặc kệ các thím có tin không, tôi tin là được rồi!

Cùng nhau đếm ngược tới đoạn kết thôi ~()/~

32. Chương 32: Bại Lộ Thân Phận

Hoàng hôn phủ bóng, Hàn Tịch thích chí nằm trên giường, hưởng thụ cuộc sống thoải mái không vướng bận. Đột nhiên, cậu chợt nhớ ra điều gì, lập tức bật dậy như lò xo lao tới trước máy tính.

Bật máy, mở weibo, Hàn Tịch dần cả người.

Hơn một ngàn thông báo @ hiện lên ở góc trên bên phải vẫn chưa có dấu hiệu ngừng tăng.

Thử ấn vào xem, quả nhiên, thân phận của cậu bại lộ rồi.

Khi Hàn Tịch đăng weibo lỡ dùng tài khoản Nguyệt Vô Ảnh, nếu chỉ đơn giản như vậy, thân phận của cậu vẫn chưa bị lộ, mấu chốt là ở thông tin coser ghi chú rõ ràng “Liên Hoa CN: PO”. (CN: cosplayer name; PO: viết tắt của post, chỉ người đăng)

Tất cả các cô nương vừa ham mê vòng phối lại hứng thú cosplay, đối với sự xuất hiện Ảnh Vô Yên tiếng tăm lừng lẫy ở trong video, có nhầm mắt cũng không thể nhận lầm.

Trong mấy trăm lượt chia sẻ trạng thái này có không ít người thắc mắc vì sao Nguyệt Vô Ảnh lại mạo danh Ảnh Vô Yên như thế? Rất nhiều người @ Ảnh Vô Yên, nhưng khi ấy Hàn Tịch còn đang ngủ, tất nhiên không có khả năng tỉnh giấc giữa chừng mà đăng weibo giải quyết sự tình.

Hàn Tịch khoái chí say giấc cả ngày, dòng trạng thái sai lầm ấy cũng được loan truyền nguyên một ngày.

Tình huống vô cùng lộn xộn.

Con Thỏ nhanh chóng nắm bắt được vấn đề, cô trực tiếp chia sẻ weibo lại thêm dòng bình luận “Tự tạo nghiệt không thể sống, chuyện đã đến nước này rồi, xem ra vỏ bọc của người nào đó không giữ được nữa rồi ~ tôi đến thêm dầu vào lửa đây ~ @ HoaPhục @SnackTamGiác_cố gắng giảm béo ing @MinhÂm” (đoạn sau “_” là caption khi chia sẻ cùng trạng thái đó của người được tag)

Con Thỏ @ ba vị đại thần, ba người vừa xem đã hiểu được tình huống dở khóc dở cười này.

Ba vị đại thần vừa tham gia chia sẻ, mọi người liền hiểu ra, Nguyệt Vô Ảnh chính là đại thần nguyên lão trong truyền thuyết của giới cos – Ảnh Vô Yên.

Lúc này Nguyệt Vô Ảnh lại trở thành nhân vật trung tâm, không chỉ trong giới vòng phối, mà ngay cả giới cos cũng lan truyền tin tức giật gân – Ảnh Vô Yên đại nhân bất tầm bấy lâu hóa ra là do lập clone tham gia vòng phối.

Tất cả các tác phẩm của Nguyệt Vô Ảnh lại được người người quyết chí sưu tầm, ngay cả trên Bách khoa baidu Nguyệt Vô Ảnh và Ảnh Vô Yên cũng được hợp lại thành một.

Đương nhiên antifa của Nguyệt Vô Ảnh đâu chịu ngồi yên, nói cậu cố ý làm như vậy để lăng xê bản thân. Có điều những lời tiêu cực này nhanh chóng bị lực lượng fans hùng hậu của Ảnh Vô Yên vùi lấp không còn một mảnh, sức chiến đấu của antifa lập tức chỉ còn âm 0,5.

Cái tên Nguyệt Vô Ảnh càng hot, Hàn Tịch lại càng hối hận đến xanh cả ruột.

Vỏ bọc mất rồi, nhưng việc cần làm thì vẫn phải tiếp tục. Hàn Tịch đáng thương vốn định sau khi hoàn thành “Phù kiếm quang ảnh” sẽ nghỉ ngơi yên ổn một thời gian ngắn, nhưng trải qua sự kiện clone lần này, nhân sĩ buồn chuyện mọc lên như nấm sau mưa khiến cậu mệt mỏi vô cùng, lại không chịu nổi sự bám dính quyết liệt của Con Thỏ, nói cái gì mà phải tham gia kịch mới, bộ này cậu không lòng tiếng thụ thì không ai làm được, đại thần đã sẵn sàng rồi, tất cả chỉ còn đợi cậu nữa thôi blabla... Vì vậy Hàn Tịch quyết tâm nghỉ phép dành thỏa hiệp, hẹn ước thời gian cụ thể với Con Thỏ, tụ họp trên Hang Thỏ ~ không gặp không về ~

Y hẹn bước vào Hang Thỏ, bên tai đã vang lên tiếng nước tí tách, Con Thỏ đã lôi cậu vào một kênh có tên

“Nguyệt Vô Ảnh, mau trở lại! Ông có bản lĩnh làm cos mà không có bản lĩnh luyện kịch hay sao!”, các kênh nhỏ theo sau đều mang những cái tên như “Nguyệt Vô Ảnh, ông mau trở lại!” “Nguyệt Vô Ảnh mau trở lại!” ...

Trong nội tâm Hàn Tịch lặng lẽ hiện lên đôi mắt hai mí tiêu hồn = =~ Ngay sau đó cậu liền nhận được sự chào đón nhiệt liệt của tất cả mọi người...

“Ôi ôi, là ai thế này!! Không phải là Ảnh Vô Yên đại đại dưới lốt Nguyệt Vô Ảnh sao?? ~()/~ có nhu cầu ôm ấp thân mật ~()/~”

“Có khát vọng mãnh liệt được tiếp xúc gần gũi với nam thần đại nhân!!!”

“Điện hạ mau phát biểu cảm nghĩ nào!! Tôi muốn ghi âm lại!! Đây là tư liệu trực tiếp đó nha!!”

“Chuẩn bị – làm – đồ ngực ~ thật là ngực quá ~ à nha ~ clone cũng mất ~ từ đây biết sống sao~~~~”

“Đậu xanh cái này là khúc cử hành hôn lễ mà hahahahaha...”

“Hợp tai hết sức luôn!!!”

“Tôi đang hát lại đây hahahahaha!!!”

Hàn Tịch chỉ đành câm lặng, trong lòng lạnh lẽo như gió mỏng tám tháng chạp, trong gió rét còn phát phơ hoa tuyết buốt tâm...Có điều trong những thanh âm ồn ào trêu chọc cậu, không có Minh Âm, Hàn Tịch vừa thở phào nhẹ nhõm, lại như có chút căng thẳng khó hiểu.

Bị mọi người trêu chọc là chuyện nằm trong dự đoán, nhưng Minh Âm lại không có động tĩnh gì, cái này có chút kì lạ, thậm chí là kì dị. Hàn Tịch không đoán nổi suy nghĩ của Minh Âm, trong lòng bắt đầu thấp thỏm không yên. Cosplay cho người khác xem cũng tương đương với việc phơi bày bản thân, không phải ai cũng ưa thích cos, cũng không phải ai cũng thích ngắm phục sức lộng lẫy này nọ. Hàn Tịch không rõ Minh Âm có thích loại hình cosplay này hay không, cũng không rõ từ nay về sau cái nhìn của Minh Âm về cậu có phát sinh thay đổi gì hay không.

Hết thấy đều là ẩn số, cho nên trong lòng thực bất an. Đối với người đó, bắt đầu từ khi nào, cảm giác không còn giống như trước kia? Hàn Tịch trầm ngâm trong Thế giới riêng của mình.

Ngây người chưa được bao lâu, Hàn Tịch đã bị mọi người ở trong YY gọi hồn trở về.

“Tiểu Ảnh, sao lại im lặng thế =~()/~ ông xem mọi người đều nhiệt tình như vậy, tùy tiện nói một hai câu xem nào ~”

“Nói gì cơ?”

“Mẹ ơi cuối cùng cũng lên tiếng ~”

“Điện hạ cho em ôm nào ~()/~ vuốt lông ~()/~”

“Tất cả ngừng cho lão nương!!!! Khụ khụ – Tiểu Ảnh à, lần này bị lộ clone cảm giác thế nào? Các em gái đều rất tò mò nha!”

“Cái này...Về sau trước khi đăng cái gì đều phải kiểm tra cẩn thận xem đang dùng ID nào ==”

“Định mệnh”

“Kịch liệt phản đối! Qua quýt quá!”

“Bọn tôi muốn hỏi cảm nghĩ của ông sau khi bị lộ tẩy gương mặt thanh tú đẹp đẽ đó cơ!”

“= =...”

“Không được im lặng!”

“Không nói gì liên lạt tẩy những chuyện trước kia của ông!”

“Tùy bà” (_) chuyện gần đây cũng bị Hàn Tịch thờ ơ rồi.

“Tôi...Tôi thua rồi QAQ các huynh đệ tử muội xông lên!”

“Phốc, huynh đệ ở đâu ra?”

“Kia không phải có người treo YY không lên tiếng đó sao? Đâu xanh, hóa ra là đại thần... ..Tôi lẩn đây”

Lời của Con Thỏ chao như én liệng trời cao, Minh Âm cũng phối hợp mà gõ một dấu “?” trên khung bình luận.

“Đậu mè ~()/~ đại thần anh có onl sao ~ yêu cầu phát biểu cảm nghĩ!”

Trái tim Hàn Tịch bỗng chốc hoạt động mạnh mẽ hơn, cậu cảm thấy, bản thân không giữ được bình tĩnh

nữa rồi.

“Phát biểu cảm nghĩ? Đại thần đã dùng hành động chứng minh cảm nghĩ từ lâu rồi!”

“Là sao?”

“Gì cơ?”

“Phốc hahahaha, tôi biết rồi!!! Hahahahahahahaha”

“Cái đậu, nói đi nói đi!”

“Xin được chỉ giáo chân tướng!!!”

“Lăn lộn 360° giữa trời đông tuyết trắng năn nỉ được biết chân tướng!!”

“Các thím xem ảnh đại diện của đại thần đi...Trời ơi, tôi buồn cười chết mất hahahaha...”

...Yên lặng dị thường, kéo dài không quá vài giây...

“Đậu xanh đậu mè đậu tương, hahahahahahaha, cười không nhặt được mồm...!!! Hahahahahahaha...”

“Mợ nó đại thần quá chất hahahahaha”

...

Hàn Tịch hoàn toàn không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, vì thế cũng lặng lẽ mở profile YY của đại thần. Sau đó, kể từ khi chào đời đến nay, lần đầu tiên Hàn Tịch được nếm trải cảm giác lệ rơi đầy mắt...

Nguyệt Vô Ảnh: Còn ở đó không?

Minh Âm: Có

Nguyệt Vô Ảnh: Anh có thể đổi avatar không? = =

Không cần thắc mắc vì sao Hàn Tịch lại bảo Minh Âm đổi ảnh đại diện, bởi vì Minh Âm đã chụp lại hình Hàn Tịch trong video để làm avatar, hơn nữa còn không phải screenshot một bức bình thường, mà là hình

Hàn Tịch trong vai Liên Hoa cùng Hoa Phục đóng Vân Tu, khuôn mặt như hoa đào nở, bộ dáng chạy nhảy tung tăng...Bức ảnh này được căn chỉnh xác vô cùng, thể hiện đầy đủ sự thốn của hai người, vẻ con nít ngu ngơ lẫn át hết thấy...

Hàn Tịch lặng lẽ ôm trán.

Minh Âm: Tại sao?

Nguyệt Vô Ảnh: Anh đây tính là xâm phạm quyền chân dung.

Minh Âm: Tôi biết rồi.

Dễ dàng thỏa hiệp như vậy sao? Diễn biến quá kỳ quặc, Hàn Tịch lộ rõ vẻ nghi ngờ.

Minh Âm: Chắc cậu không phải hacker nhỉ?

Nguyệt Vô Ảnh: ?

Minh Âm: Cậu không có khả năng xâm nhập máy tính của người khác đó chứ?

Nguyệt Vô Ảnh: Không đâu = =

Minh Âm: Vậy thì tốt rồi, cậu biết làm nhiều thứ quá, tôi sợ cậu còn là hacker nữa chứ O(_)O~

Nguyệt Vô Ảnh: Anh suy nghĩ nhiều quá rồi.

Có điều, câu này có ý gì? Hơn nữa emo “O(_)O~” kì dị kia lại là ý gì...Chưa đầy hai giây sau, Hàn Tịch đã hối hận, cậu thà không hiểu ý tứ của những lời này còn hơn.

Minh Âm: [screenshots] tôi đi đổi avatar, sau đó lấy ảnh screenshot của cậu làm hình nền máy tính, he, dù sao người khác không nhìn thấy, mình tôi xem là được, đây không tính là xâm phạm nhân quyền nha O(_)O~

Hàn Tịch nhìn bức ảnh tung tăng góc ghéch phiên bản nhỏ bé trở thành bản to càng bộc lộ vẻ não tàn, ở trên còn có biểu tượng pause của Tudou, đầu lại bắt đầu ứ máu...

(Tudou là youtube phiên bản Trung đấy nà =))

Quả nhiên không nên ngây thơ mà tin tưởng người này, Hàn Tịch nhìn chăm chăm vào màn hình, tâm trạng từ muốn lật bàn chuyển sang tê lương khó hiểu.

Nguyệt Vô Ảnh: ...Anh đổi lại đi vậy

Minh Âm: Được ngay O(_)O~

...

Bên tai Hàn Tịch vẫn xôn xao đủ các loại chuyện phiếm, các em gái càng nói càng high vẫn không ngừng tra tấn...Đây vốn đâu phải là muốn tập thoại, muốn cậu tìm chỗ chết thì có! Hàn Tịch lửa giận bốc lên ngàn ngút, trực tiếp ấn nút nguồn, dùng phương thức bạo lực tắt máy tính.

Thế giới thanh bình rồi.

Thế giới thanh bình cũng không có nghĩa là có thể bình yên chìm vào giấc ngủ, Hàn Tịch đã quen với việc miệt mài làm hậu kì, chưa đến nửa đêm căn bản không thể ngủ được, rửa mặt mũi xong Hàn Tịch trần trọc nằm trên giường, thần trí hỗn loạn, tay chân rã rời, nhưng vẫn không ngủ nổi.

Không có cách nào thì nghịch điện thoại một lát, Hàn Tịch mở điện thoại, nhìn thấy mấy tin nhắn của Con Thỏ, đều hỏi có phải mạng bị làm sao không, cuối cùng viết “Không thì ngủ sớm một chút, ngủ ngon” nói đúng nỗi lòng của Hàn Tịch.

Đêm dài đằng đẵng, buồn chán vô cùng...Chơi game này nọ quá hại mắt, vì vậy Hàn Tịch lại một lần nữa để cho bộ não ứ máu quyết định – lướt weibo. Bật wifi, Hàn Tịch do dự một chút, vẫn vào ID Nguyệt Vô Ảnh. Vừa đăng nhập, hơn một ngàn thông báo @ liền hiện ra. Hàn Tịch một mỗi ấn vào, lúc này đã xem qua một lần rồi, tại sao đến tối lại nhiều như vậy nữa...

Từng đoàn từng đoàn người hâm mộ @ cậu đều dẫn về một hướng, Hàn Tịch nhanh chóng tìm được khởi nguồn.

Minh Âm_Đến lúc theo đuổi tình ái rồi

Mọi người xem ảnh đại diện mới của tôi có hay ho không nào O(_)O~

Vô số fans bày tỏ “Cmn mù mắt mắt” “Đậu xanh anh đây đã biết couple này là chân ái màaaaa” “Trời ơi em khóc mất thôi”...Hàn Tịch thâm nghĩ, tôi đây mới là người phải khóc có được không!!!

Về phần người quen biết của Hàn Tịch, đa số đều bình luận “Mợ nó rớt cuộc cũng tu thành chính quả rồi” “Quyết đoán giành lấy hạnh phúc đi” cùng Con Thỏ “Nên như vậy từ lâu rồi mới phải, haha bốn đại gia quả nhiên có mắt thần biết ngay hai người rất xứng đôi”.

Xem ra đêm nay là một đêm thức trắng, Hàn Tịch ôm đầu, bắt đầu lặng lẽ lăn lộn trong chăn...

33. Chương 33: Đến Gặp Mặt Đi

Sáng hôm sau, Hàn Tịch còn đang mơ màng đã bị cuộc điện thoại của Con Thỏ đánh thức.

“Tiểu Ảnh ~~~~~!!!!!! Mau xem bình luận dưới video của ông đi!!!!!!”

Hàn Tịch chống hai mí mắt thâm quầng nặng trĩu, chậm chạp lết đến trước máy tính.

“Á á á á á á!!! Hoa Phục đại nhân đẹp trai quá!!!! Ánh mắt sát thủ hút hồn ~~~~ quá bá đạo quá phóng khoáng ~~~~”

Dù Hoa Phục có đẹp trai đến rung trời chuyển đất, cũng đâu có liên quan tới cậu nhỉ?

“Snack quả là nữ thần (Ä)< cmn thật xinh đẹp quá!!”

Vẫn như mọi khi đó mà.

“QAQAQAQAQAQAQAQ tôi nhìn thấy gì thế!!!! Tôi đang thấy gì vậy!!!! Yên đại mồm cười kìa!!!”

“Yên đại cười đó!!!! Đến xỉu mất thôi!!!! Càng ngắm càng thích!!!!”

“Đậu xanh...Tôi khóc mất!! Đoạn cuối Yên đại cùng Hoa Phục đại đại nhìn nhau mỉm cười thực cảm động!! Ánh cười trong mắt...Không thể sát nguyên tác hơn được nữa!!! Hahahaha...Được ngắm nụ cười của Yên đại tôi chết cũng không nuối tiếc...”

“Là fan trung thành của ‘Phù kiếm quang ảnh’, không thể không khen bộ kịch này! Nhân vật nào cũng sát nguyên tác! Xem đến đoạn kết mà cảm động phát khóc...P/s: nụ cười của Yên đại...Không nhiễm khói lửa trần gian luôn...Lúc sát thương quá mạnh mẽ, tôi chạy trước nha...”

...Đâu phải tôi không biết cười chứ, cần phải ngạc nhiên như vậy ư?

Hàn Tịch vừa xem bình luận, vừa che miệng ngáp dài, đôi tay thoáng chốc trở nên dờ dẫm, hai mí mắt trên dưới bắt đầu mời gọi nhau, cuối cùng thân thiết tụ hội cùng một chỗ. Đầu Hàn Tịch cũng không hề nhàn rỗi, gục xuống từng chút từng chút một, rốt cuộc, trán của cậu tiếp xúc với mặt bàn một cách mạnh mẽ, Hàn Tịch giât mình tỉnh dậy (_)

Cậu đang làm gì nhỉ?

Hàn Tịch ôm trán cả buổi vẫn không nhớ nổi được mình đang dang dở việc gì.

Điện thoại lại vang lên một lần nữa, Hàn Tịch xiêu xiêu vẹo vẹo đứng dậy lấy di động.

“Tiểu Ảnh!!! Ông lại ngủ phải không!!! Tôi biết ông lại ngủ gật mà!!! Mau đọc bình luận đi nào!!!”

“Tôi đang đọc đây...”

“Đã tìm được cái gì chưa?”

“...Không thấy.”

“Biết ngay ông không đọc tử tế mà!!! Lên Q đi!”

Đợi đến khi Hàn Tịch chậm chạp đăng nhập vào QQ, tin nhắn từ Con Thỏ đã đủ xếp thành chồng.

Hàn Tịch căng mắt cố gắng đọc những bình luận chen chúc trong ảnh chụp màn hình, là cuộc trò chuyện của mấy fans hâm mộ.

“Nghe nói Yên đại cùng Hoa Phục, Snack đều ở cùng một thành phố đó...Thật hâm mộ quá...Chẳng lẽ thành phố XX chuyên xuất xưởng trai xinh gái đẹp ư ~~~”

“Bọn họ đều ở cùng một thành phố sao! Làm kịch rất hay! Hi vọng sau này bọn họ hợp tác nhiều hơn ~o(* *)”

“Thành phố XX á!!! Hình như tháng sau có lễ hội anime rất lớn đó!”

“Vậy sao??? Các đại đại sẽ tham gia ư??”

“Chưa biết nha ~~~~ ai biết thì phổ biến cho mọi người với ~~~~”

“Theo như tôi biết thì Hoa Phục với Snack sẽ tham gia ~~ Yên đại...Có lẽ là không rồi...Xưa nay Yên đại vẫn là Thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi, chưa từng nghe nói thím ấy tham gia hoạt động nào cả”

“Rất muốn gặp Yên đại QAQ”

“Tôi cũng muốn!”

“+1”

“+10086”

“+ Chứng minh thư nhân dân”

Hàn Tịch nhanh nhạy nắm bắt được từ khóa, xem hết toàn bộ ảnh screenshots, cậu cũng hiểu được ý tứ của Con Thỏ.

[Ảnh.]: Tôi không đi đâu.

[Con Thỏ]: QAQ tất cả mọi người ai cũng rất muốn gặp ông mà...

Rất muốn gặp ông mà...

Muốn gặp ông mà...

Gặp ông mà...

Ông mà...

Mà...

[Ảnh.]: Không đi.

[Con Thỏ]: Nếu không...Có thể in ảnh với bookmark này nọ hình ông được không?

[Ảnh.]: ?

[Con Thỏ]: Mọi người thật sự rất thích ông đó!! Chỉ ngắm ảnh trên mạng bọn họ không cam lòng nha!! Bọn họ muốn có hình ông trên poster trên cốc trên gối ôm trên bookmark!! Bọn họ muốn có thể ngắm ông mọi lúc mọi nơi cơesss!!!

[Ảnh.]: Bán vật phẩm?

[Con Thỏ]: _(:ç) _ đây không chỉ là buôn bán đâu thân ái, đây là tình yêu nồng nhiệt của mọi người đó...

[Ảnh.]: = = Tôi không thích kinh doanh này nọ.

[Con Thỏ]: Tôi hiểu ý của ông...Ông không muốn sở thích của mình dính dáng đến tiền bạc, nhưng mọi người thật sự có mong muốn như thế! Bọn họ không muốn chỉ được nhìn ông trên mạng, bọn họ muốn tận mắt nhìn thấy ông cơ!

Cho dù ông không xuất hiện, bọn họ cũng hi vọng có thể thực thể hóa hình tượng của ông!

Đây là tình yêu đích thực đó!! Tình yêu đích thực hiểu không???

[Ảnh.]: Bình tĩnh nào.

[Con Thỏ]: Tôi rất bình tĩnh mà...

Đâu có bình tĩnh chút nào chứ...

[Ảnh.]: Chuyện này nói sau.

[Con Thỏ]: Lại đánh trống lảng!! Ai biết đến lúc nào ông mới trả lời tôi chứ!!

[Ảnh.]: Nhưng những việc này cũng rất phức tạp.

[Con Thỏ]: Cứ giao hết cho tôi!

[Ảnh.]: ...

[Con Thỏ]: Tiền sẽ gửi hết cho ông!

[Ảnh.]: Không phải vấn đề tiền nong.

Sự bực dọc khó hiểu xông lên đầu, Hàn Tịch tắt QQ, ngăn người ngồi trước máy tính.

Không biết đã trôi qua bao nhiêu lâu, Hàn Tịch phục hồi tinh thần, khẽ thở dài một cái, ấn mở “Mộng đại lục”.

Buổi sáng trong game chỉ lác đác vài bóng người, ngay cả chủ thành Atlantis vốn đông đúc giờ này cũng chỉ có một hai người vội vã bước ngang.

Tiểu mục sư đứng giữa đường thật lâu, rốt cuộc cũng sải bước chạy tới điểm truyền tống.

Phía trên bình nguyên Mephisto là đồng cỏ xanh mênh mông, bát ngát đến tận chân trời mang đến cảm giác thoải mái vui vẻ. Mặc dù đôi lúc có quái trùng chui từ dưới lòng đất lên làm cho người ta phát ngán, nhưng nói chung, đây vẫn là một nơi cảnh đẹp ý vui.

Hàn Tịch tới đây không chỉ để thả lỏng tâm tình, mà quan trọng hơn, khu vực này là nơi sinh trưởng của một loại thảo dược – Lan Diệp thảo, số lượng rất ít, cũng lại là vật phẩm thiết yếu để chế tạo Huyền Quang Thần Tể.

Lên đến cấp 65 Hàn Tịch phát hiện mình có thể chế tạo Huyền Quang Thần Tể, là dược thủy giúp người chơi tàng hình năm giây, dùng trên chiến trường quả thực có thể so với đánh auto.

Chơi game đến thời điểm này, Hàn Tịch đã loáng thoáng hiểu được những thảo dược không tên mình hái có tác dụng gì, có thể đến chỗ dược sư đổi lấy dược phẩm hay diễn tịch gì đó, mà những dược vật này lại rất quý hiếm, chứng tỏ chúng có giá trị vô cùng cao.

Một lần Hàn Tịch thử giấu tên bán một chút Phi Vũ dược phẩm, kết quả giá vật phẩm được mọi người đẩy lên trời, không ít người chơi bàn tán trên kênh Thế giới về nguồn gốc của những vật phẩm này.

Sau đó Hàn Tịch hiểu được, những thảo dược thoát nhìn rất bình thường này, mang theo ánh vàng rực rỡ của kim tiền, trong game này cậu không còn phải lo ăn lo mặc nữa rồi. Nhưng Hàn Tịch vẫn ăn vận trang phục mục sư xoàng xĩnh nhất như trước, vẫn cầm theo ma trượng bình thường nhất – vẫn ưa thích cuộc sống mộc mạc như vậy.

Tiểu mục sư đang chống hông cần cù đào thảo dược trong bụi cỏ, đột nhiên xung quanh xuất hiện nhiều người chơi khác.

Hàn Tịch vừa cảm thấy kì lạ, trên màn hình đã xuất hiện thông báo, tiểu mục sư bị công kích ác ý.

Một người chơi dù giỏi đến đâu, cũng không lại được mấy người vây đánh, tiểu mục sư nhanh chóng ngã trên mặt đất một cách thê thảm.

[Phụ cận] [Phỉ Liệt]: ?

[Phụ cận] [Phó Nhị Quân]: ? cái rắm! Ông giết mà liên đó có sao không?

Hàn Tịch không hiểu chuyện gì, bình nguyên này là bản đồ quái cấp thấp, hơn nữa quái không nhiều, những

người này cấp bậc có vẻ không hề thấp, làm sao lại chạy tới nơi này cày cấp đập đồ được?

[Phụ cận] [Trung Nhị Quân]: Cmn, thằng này ngu thật hay giả vờ đây??

[Phụ cận] [Phạm Nhị Quân]: Vớ phải đứa nào tàn

[Phụ cận] [Thần Nhị Quân]: Người mới?

[Phụ cận] [Phó Nhị Quân]: Được rồi các anh em dạy dỗ nó, nói cho thằng này biết chúng ta là ai!

[Phụ cận] [Phạm Nhị Quân]: Quân Lâm Thiên Hạ phải không? Công hội của mày là thù địch của bọn tao, giết đứa lạc đàn như mày thật đúng là xấu hổ ~~~

[Phụ cận] [Trung Nhị Quân]: Nói nhảm nhiều như vậy làm gì! Người của Quân Lâm! Gặp một lần giết một lần!!

Hàn Tịch im lặng, lúc này cậu mới để ý trên đầu bốn người này đều hiện cùng một tên công hội: Nhị trung đội.

....Đầu xanh quá mức, Hàn Tịch chẳng buồn nói lí nữa.

Bởi acc này không có thể thân tử vong, Phỉ Liệt chỉ cần thêm 5% nữa là đạt cấp 66 bị mất 3% kinh nghiệm cùng một chút tiền, Hàn Tịch không khỏi đau lòng, số điểm kinh nghiệm ấy phải đánh Thủy Liêm động bao nhiêu lần mới có thể khôi phục trở lại đây...

Tiếc hận cũng không làm được gì, Hàn Tịch chỉ có thể đợi sau khi bốn người này rời khỏi liền chạy đi mua thể thân.

Kết quả một lần chờ đợi kéo dài cả tiếng đồng hồ.

[Phụ cận] [Phạm Nhị Quân]: Mày đứng dậy đi chứ!! Có chút khí phách có được không?? Mới chém mày một lần mày liền nằm ngủ chống kênh ở đây luôn??

...Không nằm còn có thể làm sao? Đứng lên để bị giết lần nữa?

[Phụ cận] [Phó Nhị Quân]: Xem cái loại không có mặt mũi kia!! Đợi ông đây lên Thế giới nhắc tên mày một cái, xem mày có nhục không!

[Thế giới] [Phó Nhị Quân]: Quân Lâm Phỉ Liệt, bị ông đây thông một lần liền nằm vật ra không dậy nổi

hả??? Từ bao giờ Quân Lâm thu nhận loại này rồi?? Rắc cũng không dám đánh một cái!!! Bề mặt!!

...

[Phụ cận] [Phạm Nhị Quân]: Thằng này vẫn còn chưa chịu dậy!!! Mẹ nó thực mở rộng tầm mắt!

Bốn người huy động toàn lực sĩ và Hàn Tịch, Hàn Tịch chẳng thêm phản ứng, ngược lại những người khác đã đến rồi.

[Phụ cận] [Chuối Tiêu Thằng Tắp]: Ôi ôi ôi, ai vậy ta? Không phải cả nhà đều nhị (ngu ngốc) đó sao? Làm sao? Lần trước bị bọn tao luân chưa đủ à?

[Phụ cận] [Phó Nhị Quân]: Mẹ mày! Lần trước bọn mày dẫn nhiều người như vậy đánh bọn tao, không biết xấu hổ mà còn dám nói??

[Phụ cận] [Thần Thập Thằng Không]: Haha! Việc binh không nề dối trá! (*) Các bé nhị à!

[Phụ cận] [Phạm Nhị Quân]: Nhị em gái mày!!

Hai bên lập tức lao vào nhau, tao cho mày một đấm, mày chém tao một đao...

Đến khi Hàn Tịch kịp phản ứng, muốn tham chiến giúp đỡ phe mình, bốn người Nhị trung đội đã liên tiếp bại trận, cuối cùng Phó Nhị Quân chỉ kịp rút lại một câu “Bọn mày cứ chờ đấy cho tao” đã bỏ cửa chạy lấy người chẳng thấy tăm hơi.

...Câu này quá sức là đậu xanh, Hàn Tịch không đành bình luận thêm nữa.

Trong chớp mắt, viện binh nửa đường xuất hiện đã tản đi khắp nơi, chỉ còn lại hai người Chuối Tiêu cùng Hàn Tịch mất to trừng mắt nhỏ trên đồng cỏ mênh mông.

Hàn Tịch chỉ biết cảm ơn liên hồi, Chuối Tiêu đành liên tục đáp “không cần cảm ơn” rồi lại “không có gì”.

Không khí có chút xấu hổ.

Đột nhiên, Chuối Tiêu gõ một câu, làm Hàn Tịch giật nảy người.

[Chuối Tiêu Thằng Tắp] nói với bạn: Anh là Nguyệt Vô Ảnh, phải không?

Bạn nói với [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: ...

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Đừng phủ nhận, lúc anh nói chuyện với lão đại, kẻ ngốc cũng nhận ra được.

Hàn Tịch ghen lời, cả buổi mới rặn được một câu.

Bạn nói với [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Cảm ơn đã giữ bí mật giúp chúng tôi.

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Có gì mà cảm ơn chứ, giúp thần tượng của mình một chút, chỉ có một từ thoải mái thôi!

Bạn nói với [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: ...

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Thật ra em với Xúc Xích, Lilia Mạn Toa đều là fan trung thành của anh với đại thần đó!

Bạn nói với [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Cảm ơn các thím.

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Em nói là không cần cảm ơn mà! Nói đến mới nhớ, em thật sự rất muốn hỏi một chuyện o(*//// ///*)q

Bạn nói với [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: ?

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Bài viết lần trước...Là do em cùng Xúc Xích viết đó, không biết anh có cảm nghĩ như thế nào...

Bạn nói với [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Bài viết?

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: ...Không thể nào!!!! Đâu mè!!!! Không phải là anh chưa đọc đấy chứ???

Bạn nói với [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: ...?

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn:Phát khóc mất thôi!!! Bọn em vất vả vì anh viết cả tâm thư mà anh lại không đọc!!!

Bạn nói với [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: ...Có lỗi quá, tôi đi xem ngay lập tức đây.

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Nhanh nhé! (_) tất cả là tâm huyết của bọn em đóóóóóóóó...

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Ở trên forum lần trước nha ~

Chẳng mấy chốc Hàn Tịch đã tìm được bài viết mà Chuối Tiêu nói đến trên diễn đàn.

Chỉ đơn giản là đọc tiêu đề, trong lòng Hàn Tịch đã dâng lên cảm giác không nói nên lời.

Click vào bài viết, dõi mắt theo nội dung dài thật dài trong đó, nội tâm Hàn Tịch càng lúc càng xốn xang.

Vốn chỉ nghĩ rằng tự làm tự vui, không ngờ có thể được nhiều người ủng hộ và yêu thích như vậy...Hơn nữa vào lúc gặp phải chuyện không may, vẫn còn nhiều người không đành lòng bỏ rơi cậu như vậy...

Trước kia tự cho rằng mình cô đơn tịch mịch...Hóa ra lại là chuyện hết sức nực cười.

Hàn Tịch ngẩng đầu hít một hơi thật sâu.

Lần này không phải là nước mắt uất ức đau lòng, mà là hiểu được thế nào là cảm động sâu sắc.

Một lúc lâu sau, Hàn Tịch mới nguôi ngoai được nỗi tâm tình không ngừng trào dâng ấy. Mở lại giao diện game, Hàn Tịch nhanh chóng gõ một hàng chữ.

Bạn nói với [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Không biết nên nói gì mới phải, thật sự rất cảm động. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi vào lúc tôi khó khăn nhất, mặc dù bây giờ tôi mới đọc được. Nhưng tình cảm này tôi sẽ gìn giữ trong lòng, làm bạn với nó suốt cả cuộc đời này.

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: QAQ đừng nói vậy, nhìn thấy câu cuối lại muốn khóc...

Bạn nói với [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Xin lỗi.

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Không cần nói xin lỗi nữa mà!!! QAQ

Bạn nói với [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Tôi muốn hỏi một chuyện.

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Chuyện gì??

Bạn nói với [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Các fans hâm mộ có phải đều rất muốn gặp mặt thần tượng của mình hay không?

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Cái đó mà còn phải hỏi nữa sao???!!!!!! Nhiều người gặp được còn mừng muốn khóc đấy!!! Cảm động chết mất!!!

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Anh muốn gặp bọn em sao???!!!!!! Ó(°Ǻ °;)

Hàn Tịch do dự hồi lâu, vẫn không gõ câu trả lời.

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: QAQ bọn em vô cùng muốn gặp anh, vô cùng vô cùng vô cùng vô cùng vô cùng vô cùng vô cùng vô cùng...

Nghĩ đến bài viết vừa rồi, lại nhớ đến lời Con Thỏ từng nói, Hàn Tịch nhắm mắt lại.

Có lẽ, ở một phương diện nào đó, bản thân cậu thật sự đã quá ích kỷ.

Mở mắt ra, Hàn Tịch đã quyết định rồi.

Bạn nói với [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Tôi sẽ đi lễ hội anime thành phố XX.

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: !!!! Ó(°Ǻ °;)

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Làm sao bây giờ!!!!!! Em xúc động quá!!!!!! ()/ Lên núi đao xuống biển lửa cũng phải đi!!!!!!

Bạn nói với [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Không nên bắt ép bản thân quá.

Bạn nói với [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Còn nữa, đừng nói cho người kia.

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Hự...

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Đại thần?

Bạn nói với [Chuối Tiêu Thẳng Tấp]: Ừ

[Chuối Tiêu Thẳng Tấp] nói với bạn: Được!

Hàn Tịch sau khi nhận được lời quả quyết liền logout, sau đó mở QQ.

Tin nhắn hiện ra đầu tiên chính là lời xin lỗi của Con Thỏ.

[Con Thỏ]: Thực xin lỗi! Tôi sai rồi!! Tôi không nên nói như vậy, xin lỗi Tiểu Ảnh, làm cho ông đau lòng TAT

[Con Thỏ]: Nhưng mà mọi người thật sự rất muốn gặp ông, muốn mua poster của ông...

Sự khó chịu trong lòng lúc trước biến mất sạch sẽ, Hàn Tịch nhanh chóng hồi đáp.

[Ảnh.]: Không sao. Lễ hội anime, là lúc nào?

[Con Thỏ]: Ừm...Tháng sau!

[Con Thỏ]: Sao hả sao hả!!! Ông nghĩ thông muốn đi rồi ư!!!!

[Ảnh.]: Ừ. Nhưng tôi không biết liên hệ người thế nào cả.

[Con Thỏ]: !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

[Con Thỏ]: Cmn tôi sắp khóc rồi nè!!!! Ông rốt cuộc đã nghĩ thông rồi!!!! Poster này nọ cũng có thể in chứ???

[Ảnh.]: Ừ. Nhưng giá đắt quá, cố gắng rẻ một chút nha.

[Con Thỏ]: OK tôi hiểu rồi!! Tất cả cứ giao cho tôi! Đảm bảo luôn!

[Ảnh.]: Còn nữa, đừng nói cho Minh Âm.

[Con Thỏ]: ...Hử?

[Ảnh.]: Đừng nói cho anh ta biết, không thì tôi không đi đâu.

[Con Thỏ]: Phốc...OK~~~

[Ảnh.]: Tôi nói thật đấy.

[Con Thỏ]: Tôi cũng nói thật mà! Sao tôi lại lừa ông cơ chứ! Quan hệ của tôi với ông là thế nào, quan hệ của tôi với anh ấy ra sao ~~ ông nói xem!!

Hàn Tịch rất vừa lòng, gửi lại câu “88” rồi đi ngủ.

Con Thỏ cuối cùng cũng nhận được sự đồng ý của Hàn Tịch, sung sướng nhảy nhót trong phòng cả buổi, sau đó cười gian ẩn mở một khung trò chuyện YY.

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: Đại thần có onl không?

Minh Âm: ?

Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang: Lễ hội Anime quy mô lớn thành phố XX, tháng sau, anh hiểu chứ!

Minh Âm: Cảm ơn em O(_)O~

Con Thỏ cũng vừa lòng gật đầu, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy.

Lại nói, tôi đồng ý với ông không nói cho đại thần biết ông sẽ đi, nhưng tôi nói tháng sau có lễ hội Anime cũng đâu có ảnh hưởng gì ~

Haha, mình đúng là thiên tài!

Hàn Tịch đại đại đang cuộn tròn trong chăn bắt chợt hắt hơi một cái, cậu nghi hoặc nhìn nhiệt kế trong phòng, nhiệt độ không hề giảm mà? Thật là khó hiểu...

(*) Bình bắt yếm trá (): Ý nói trong việc bình không bài xích thủ đoạn tâm cơ.

Xuất xứ từ “Hàn Phi Tử – nan nhất”, trong đó có đoạn: Quân tử lễ nghĩa, không nề trung tín, đương lúc chiến trận, không ngại dối lừa.

Đôi lời của tác giả: Tác giả lại thức đêm rồi...Bởi vì chịu nhiều bức xạ máy tính, lần nào gội đầu cũng rụng một mớ tóc thật dày...

Bây giờ dùng kinh nghiệm xương máu của mình mà cảnh báo mọi người – ngồi máy tính vừa phải, hơn nữa phải tập thành thói quen ngủ sớm dậy sớm...

34. Chương 34: Gần Ngay Trước Mắt

Trong danh sách khách mời tham gia buổi giao lưu lễ hội anime của thành phố XX xuất hiện một vị đây bí ẩn, khiến cho fans hâm mộ nhiệt tình suy đoán. Ảnh Vô Yên là nhân vật được đồn đoán nhiều nhất, vô số fan tuyên bố dù phải chen chúc đến mấy cũng phải tận mắt gặp được đại nhân, làm cho Hàn Tịch cảm thấy vô cùng áp lực.

Mặc cái gì tham gia lễ hội anime, trở thành vấn đề khiến Hàn Tịch phải trăn trở.

Mở tủ quần áo chứa trang phục cosplay, đảo qua một lượt, trường bào tay rủ vậy mà chiếm tới một nửa giang sơn. Những bộ quần áo này tuy là đẹp mắt, nhưng chỉnh lý thực phiền toái. Quân phục tuy nhanh nhẹn sắc bén, nhưng lại vừa khít, cảm giác như phải phơi bày đường nét cơ thể. Hàn Tịch đứng trước tủ quần áo, rơi vào trầm tư.

Rốt cuộc phải mặc cái gì mới hợp đây?

Vấn đề này ảnh hưởng đến cuộc sống của Hàn Tịch, ăn cơm, đi dạo, nghịch máy tính, Hàn Tịch đều trăn trở không nguôi. Chứng cường chế đôi khi làm cho người ta chỉ vì những chuyện như vậy mà bẽ tắc, một sự tình nho nhỏ không giải quyết được sẽ giống như xương cá mắc trong cổ họng, mặc dù cũng chẳng có gì đáng ngại, nhưng thật sự khó chịu vô cùng.

Cuối cùng, đến khi Hàn Tịch bất chợt nhìn thấy biểu tượng “Mộng đại lục”, mọi chuyện liền được giải quyết êm thấm.

Thời gian còn chưa đến một tháng, Hàn Tịch dốc lòng chế tác đạo cụ, nghiên cứu chi tiết trên trang phục. Thịnh thoảng lại chịu sự quấy rối của Con Thỏ, giá cả mua vào bán ra bao nhiêu, hàng cung không đủ cầu thế nào, tâm trạng mọi người háo hức ra làm sao...

Ngày gặp mặt cũng không còn xa nữa, tin tức Hàn Tịch sẽ tham gia buổi kí tên trong ngày đầu tiên lễ hội anime với tư cách khách mời được công bố, đương nhiên đã tạo nên một hồi sóng gió, chính vào lúc nhiệt huyết của mọi người hừng hực dâng trào, buổi giao lưu của lễ hội anime đến hẹn đã lên.

Chỉ còn một ngày nữa sẽ được gặp gỡ rất nhiều bạn bè trên mạng, đột nhiên Hàn Tịch có cảm giác không chân thực đến kỳ lạ. Chẳng biết rằng ngày mai giống như hố đen thu hút mọi sự chú ý của cậu, sẽ phát sinh những chuyện gì đây? Không biết trong số những người quen biết ai sẽ tham gia...Hàn Tịch xoay xỏa trên giường mãi không ngủ được, cuối cùng sau một tiếng đồng hồ say đắm ngẫm nhìn trần nhà mới dần dần chìm vào mộng đẹp.

Tờ mờ sáng, Hàn Tịch đã cố chống đôi mắt gấu mèo hí tịt 0.0 ra ngoài. Chuyến tàu của Con Thỏ tới chậm những 20 phút, đợi đến khi Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ tay xách nách mang cùng Con Thỏ xuất hiện tại lối ra của nhà ga, Hàn Tịch đã sắp bị gió thổi thành thịt sấy khô đến nơi rồi.

“Tiểu Ảnh ~~~~~” Hàn Tịch chuẩn bị sẵn tư thế, đề phòng bị Con Thỏ lao tới đụng ngã nhào. “Tiểu Ảnh có phải ông lại gây đi không??”

“...” Tiểu thư, bạn trai bà còn ở bên cạnh đó, đụng chạm lung tung như vậy thật sự không có vấn đề gì à?

“Hửm...Đúng là gây đi thật rồi, eo cũng nhỏ xíu lại luôn...”

“...” Hàn Tịch im lặng để Con Thỏ sờ eo, ánh mắt nhìn Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ xin được trợ giúp. Ai ngờ đối phương chỉ đặt túi lớn túi nhỏ trong tay xuống đất, sau đó kháng chiến thành công thổi phào một hơi, ngẩng đầu nhìn Hàn Tịch liền nở một nụ cười vô cùng sáng lạn, tay bên phải cũng giơ lên đầy ắp ý “A! Vô Ảnh!”

“...” Hàn Tịch lặng lẽ thu hồi ánh mắt, cậu nên hiểu cái gì gọi là nòi nào úp vung này từ lâu rồi mới phải.

Con Thỏ sẫm soi Hàn Tịch từ trên xuống dưới một lượt, sau đó hả hê mở đồng túi mà mình mang đến, bắt đầu giới thiệu cho Hàn Tịch đồ cô chuẩn bị lần này.

Có những người có khả năng hoàn toàn thu hút ánh mắt của những người xung quanh, ví dụ như Con Thỏ, ví dụ như Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ, một người đứng giữa đường đông đúc thoải mái nói cười, người kia hai tay chống nạnh, vẽ tranh công lộ lộ trên mặt “Đồ là do tôi mang đến đây, mau khen tôi đi”.

Hàn Tịch đứng chung một chỗ với hai người, cũng phải đắm mình trong ánh mắt hiếu kì của mọi người xung quanh, hồi lâu mới thoát ra được một câu: “Chúng ta xuất phát thôi.”

Vậy là ba người cùng đồng hành lý lên đường, gần nửa tiếng sau mới bắt được một chiếc xe, khi đến nơi, hội trường đã mở cửa một lúc rồi.

Bàn bạc xong xuôi, ba người quyết định chia nhau ra, Con Thỏ và Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ lên tầng hai bày biện quầy hàng, còn Hàn Tịch trực tiếp lên tầng ba thay quần áo trang điểm chuẩn bị cho lễ kí tên.

Lên tới tầng ba, Hàn Tịch vinh quang lạc đường, một mình ngơ ngác đi từ đầu này đến đầu kia tầng lầu, mãi mới gặp được Hoa Phục và Snack Tam Giác. Hai người tốt bụng dẫn Hàn Tịch tới đúng nơi, còn dặn dò cậu những chuyện cần chú ý, Hàn Tịch chăm chú lắng nghe, bày tỏ lòng biết ơn sau đó chạy đi chuẩn bị.

Xong xuôi đâu đó, nhóm khách mời xếp thành một hàng đứng ở hậu trường sẵn sàng lên sân khấu, lòng bàn tay Hàn Tịch đóng một tầng mồ hôi mỏng.

Bên ngoài fans hâm mộ đã xếp thành hàng dài, không khí náo nhiệt cách một phòng nền sân khấu vẫn cảm nhận được.

Buổi kí tên chính thức bắt đầu, Hàn Tịch theo mọi người bước ra từ hậu trường, từ xa đã nghe được tiếng

hét chói tai của fans hâm mộ. Hàn Tịch đứng trước tấm biển viết tên mình, nghe người dẫn chương trình hâm nóng không khí. Thật ra người dẫn chương trình cũng không cần phải nói quá nhiều, fans hâm mộ cũng đã biểu hiện sự nhiệt tình của mình rồi, Hàn Tịch đưa mắt trông ra, trước mắt rợp những điện thoại, máy ảnh, máy quay châu chực.

Người dẫn chương trình bắt đầu giới thiệu tên các coser, cơ bản người nào cũng được vinh danh ca ngợi, đến Hàn Tịch, giọng nói vốn bình tĩnh của MC đột nhiên cao hẳn lên.

“Haha, sau đây sẽ là khách mời bí ẩn của chúng ta ~~ chắc chắn ~~ vị khách mời bí ẩn này có thân phận rất đặc biệt!! Chính là nhân vật vẫn luôn được người người tán tụng! Mọi người cùng hô tên người đó được không ạ??!!”

Đám fans hâm mộ điên cuồng la hét chói tai, thanh âm loạn xạ ngẫu nhiên chóng hợp thành ba chữ “Ảnh Vô Yên! Ảnh Vô Yên!! Yên đại!!!”

“Xem ra tên tuổi của Ảnh Vô Yên, Yên đại quả nhiên vang dội! Theo tôi được biết, Yên đại chưa bao giờ tham gia bất cứ hoạt động trực tiếp nào, không biết tại sao hôm nay lại tham gia chương trình của chúng ta? Để tôi tới phỏng vấn anh ấy ~ Xin hỏi, lí do lần này Yên đại tham gia buổi kí tên là gì? Có động lực nào chăng?”

...Hàn Tịch bất thành linh bị phỏng vấn không khỏi bất ngờ, trong đầu còn chưa kịp mắng thầm MC đột nhiên đổi phong cách dẫn chương trình. Vừa rồi khi giới thiệu các coser khác làm gì có màn phỏng vấn, vì sao lại biến cậu thành trường hợp đặc biệt như vậy?

Hàn Tịch cầm chặt micro MC đưa cho, trong đầu khẩn cấp suy tưởng một loạt từ ngữ. Tiếc rằng có đôi khi ứng biến chính là khả năng trời phú, hiển nhiên không phải thể mạnh của Hàn Tịch.

“Muốn tới liền tới thôi.”

Lần này đến phiên MC kinh ngạc, có lẽ làm MC nhiều năm như vậy cũng chưa gặp người nào trả lời đơn giản gãy gọn đến khô khan như vậy.

Nhưng dĩ nhiên các fans hâm mộ lại rất thích thú, tiếng hét chói tai lại vang tới tận trời.

“Yên đại đẹp trai quá đi!!!” “Á á á á giọng nói thật tuyệt!!!!” “Đúng là người sao tiếng vậy, lạnh lùng chết mất!!!”

“Ồ...Yên đại quả nhiên là phong độ. Vậy tôi đổi lại câu hỏi một chút, lần này đại đại tham gia có nguyên nhân gì đặc biệt chăng?”

Hàn Tịch trầm tư giây lát rồi đáp: “Có người bạn nói, các fans rất muốn gặp tôi, vậy nên tôi liền tới đây.”

Phía dưới lại đồng lòng hò hét “Yên đại bọn em yêu anh.”

MC liên tiếp hỏi vài câu về phương diện cosplay, kết quả đều bị bạn Hàn Tịch nhỏ nhưng có võ trả lời cứng ngắc đánh trở về.

May mà các fans tương đối ủng hộ, Hàn Tịch càng hồi đáp không cần cứ, các cô lại càng phấn khích không thôi.

Sân khấu đã nóng đến không thể nóng hơn được nữa, MC hoàn thành nhiệm vụ liền rút vào trong, buổi kí tên chính thức bắt đầu.

Người hâm mộ sắp thành một hàng, nối đuôi nhau thật dài.

Đến lúc kí tặng, Hàn Tịch trở nên bình tĩnh hơn hẳn. Tất cả đều là quần chúng nhân dân bình thường, giao lưu một chút có lẽ không gặp phải vấn đề gì lớn.

Nhưng trên thực tế, Hàn Tịch đã đánh giá thấp khả năng của hủ nữ trong truyền thuyết rồi, dường như mỗi em gái lên kí tên mắt đều sáng như đèn pha, hận không thể rút gân lột da nuốt cậu vào bụng. Đùa giỡn ngoài miệng coi như thôi, còn có một người xông lên định hôn cậu, may mà Hàn Tịch tránh kịp, khi em gái đó bị bảo vệ đưa xuống, vẫn không quên quay đầu liếc mắt đưa tình với cậu.

Con gái đúng là sinh vật đáng sợ.

Thời điểm Lục Thanh Hợp mang theo áp – phích đặt trên mạng tiến vào đại sảnh buổi kí tên, ánh mắt lập tức tập trung vào người ấy – giữa một dàn coser đang kí tặng, chỉ có một người toàn thân trắng thuần chiếm giữ tất cả sự chú ý. Lục Thanh Hợp vừa liếc mắt đã nhận ra nhân vật của Hàn Tịch, rất giống với người mà tất cả Mục sư trong Mộng Đại Lục đều hướng tới, NPC Y Tát Nhĩ, kẻ vĩnh viễn đứng tại nơi cao nhất của Thánh Điện nhìn xuống hết thấy những Mục sư siêu đẳng nhất.

Tuy đứng ở xa xa không sao nhìn rõ được khuôn mặt của người nọ, nhưng cách một khoảng không, Lục Thanh Hợp vẫn cảm nhận được khí tức thanh cao mạnh mẽ tỏa mát từ đối phương, dù ở trong hoàn cảnh náo nhiệt như vậy, người ấy vẫn giữ nguyên phong cách của mình, vừa đặc biệt lại vừa tao nhã.

Hàng người phía trước từ từ rút ngắn, Lục Thanh Hợp dần dần có thể nhìn thấy động tác của đối phương, đưa tay tiếp nhận vật phẩm, kí tên, sau đó nói một tiếng “Cảm ơn”. Có đôi khi bất giác người nọ còn ngẩng đầu, một khuôn mặt tinh xảo xuất hiện trong tầm mắt, Lục Thanh Hợp đột nhiên có cảm giác kinh ngạc vô cùng.

So với trong clip lại càng mê người hơn, Lục Thanh Hợp nhận định như thế.

Em gái phía trước nhảy chân sáo rồi đi, Lục Thanh Hợp tiến lên một bước, bên tai vang lên tiếng trái tim “thình thịch” rộn ràng, hẳn nhẹ nhàng đặt tấm áp – phích quý giá ở trước mặt người ấy.

Ngón tay thon dài của người đối diện chạm vào tấm áp – phích, lựa lấy nơi góc dưới bên trái, lưu loát kí tên của mình, Lục Thanh Hợp say mê nhìn ngắm đối phương, bờ mi dài, cằm cổ trắng nõn, dù được quần áo bảo bọc kĩ càng, nhưng vẫn có thể nhìn được vóc người nhỏ gầy của cậu.

Quá trình kí tên rất ngắn ngủi, Lục Thanh Hợp chưa thỏa nguyện, hần đột nhiên nghĩ tới một chuyện quan trọng, liền cười không thành tiếng.

“Xin hỏi, có thể đề thêm ba chữ ‘Nguyệt Vô Ảnh’ giúp tôi được không?”

Đối phương cứng người, lập tức ngẩng đầu, ánh mắt hai người gặp gỡ giữa không trung.

35. Chương 35: Tình Yêu Này Thật Đẹp

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hàn Tịch nhìn chăm chăm người đối diện chừng ba giây đồng hồ, rồi lặng lẽ cúi đầu xuống, nét bút chạy thật nhanh trên giấy, viết gì Hàn Tịch cũng không để ý nữa, cậu chỉ biết phải đem áp – phích nhét vào trong tay người đó, sau đó ra hiệu cho đối phương, anh có thể biến.

“Lát nữa gặp.” Người đối diện mỉm cười lưu lại những lời này rồi rời đi thật phong độ, Hàn Tịch nhìn bóng lưng của người đó, trong lòng hận không thể chạy tới trộn mắt với Con Thỏ ngay lập tức.

Đã hứa là không gạt cậu cơ mà?? Đã nói là quan hệ giữa hai chúng ta tốt lắm cơ mà?? Lừa đảo!!

Tâm tình buồn bực ảnh hưởng trực tiếp tới những hành động tiếp theo, các em gái phía sau rõ ràng cảm nhận được Yên đại vốn moe moe trắng trắng hồng hồng chờ bị đùa giỡn đột nhiên thay đổi khí chất, hơi lạnh lan tỏa ra khắp chung quanh. Vậy nên từng động tác đều được bọn họ chú ý từng li từng tí, chỉ sợ chọc phải tổ kiến lửa, sẽ bị đóng thành băng mất.

Lục Thanh Hợp vui vẻ bước trên đường, chỉ còn thiếu nước ngân nga một bài, tung tăng chân sáo nữa thôi. Ừm, phải bình tĩnh một chút, để dành sức mới được. Lục Thanh Hợp sắc mặt rạng ngời dựa theo tin nhắn chỉ dẫn nhanh chóng tìm được gian hàng của Con Thỏ.

Con Thỏ đang vừa đếm tiền vừa mở cờ trong bụng, đột nhiên một người xuất hiện trong tầm mắt, cô ngẩng đầu lên nhiệt tình mời chào: “Vào xem thử xem thử nào

”

Ái chà ~ Nhìn người này xem, quá đẹp trai luôn! Ít cũng phải được mét tám! Khuôn mặt này, dáng người này...Rõ là một bạn công hạo hạng!!! Mắt Con Thỏ chuyển sang chế độ quét rada soi xét từ trên xuống dưới đánh giá Lục Thanh Hợp, “Anh giai mau đến xem đi!! Ở đây anime gì cũng có nha! ~ Trên loli dưới nữ vương, đương nhiên nếu thích moe tiểu thụ cũng có luôn ~”

Lục Thanh Hợp không nhịn được cười một tiếng, giọng điệu vô cùng đứng đắn hỏi: “Ở đây có hình Nguyệt Vô Ảnh không?”

Con Thỏ lập tức biến thành cao nhân đắc đạo, nhìn chăm chăm Lục Thanh Hợp bằng ánh mắt đầy thâm thúy, Lục Thanh Hợp cũng đủ thẳng thắn, bình tĩnh đối mặt với Con Thỏ, cuối cùng hai người không hẹn mà cùng nở nụ cười.

“Hahahaha

~~”

“Đại thần anh tới rồi! Xem ra là đã thấy vị kia rồi??” Con Thỏ cười tươi như hoa, chỉ thiếu điều nhào nặn ngũ quan thành một gương mặt khác nữa thôi. (chỉ thái độ khác biệt so với lúc trước)

“Ừ, gặp được rồi.” Lục Thanh Hợp vẫn giữ nguyên nụ cười.

“Hehe, cảm thấy thế nào? ~”

Thiên ngôn vạn ngữ xoay như chong chóng trong đầu Lục Thanh Hợp, cuối cùng chỉ thốt ra hai chữ: “Không tồi!”

Con Thỏ nhìn vẻ mặt bình tĩnh che giấu sự thỏa mãn của đối phương, cũng đưa ra bình luận rất đúng trọng tâm: “Đúng là không tồi!”

Dứt lời, hai người lại nhìn nhau nhoẻn miệng cười.

Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ vừa rời phòng vệ sinh từ từ trở lại, bắt gặp bà xã mình đang cùng một gã lạ hoắc mỉm cười vô cùng kì quặc...Không phải là mê người ta rồi chứ??

“Bà xã! Đây là ai vậy!” Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ hoài nghi nhìn Lục Thanh Hợp, hừ, cái mặt này thật là nghiệp chướng mà...Thuận tiện cảm khái nhan sắc của mình, không sao! Lớn lên hiền lành thật thà là được rồi, đẹp trai cũng là có tội đó!

“Thanh Thanh à?”

Lục Thanh Hợp vừa lên tiếng, Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ liền run rẩy đến ba lần, “Đậu xanh ai là Thanh Thanh hả! Không phải đã dặn gọi Nhánh Cỏ là được à?!” Lời vừa thốt ra, Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ chợt ý thức được điều gì, “Đại thần????!!!!”

Lục Thanh Hợp mỉm cười, gật đầu xác nhận.

“Đại đại...Đại thần...Anh cũng tới?” Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ vô cùng kinh ngạc, ánh mắt dờ dãi ra.

“Đại thần tới thì làm sao? Lễ hội anime cũng đâu phải nhà anh mở...Mà người ta đến vì người khác, anh đứng đây kích động cái gì thế.” Con Thỏ giở thói quen thọc gậy bánh xe châm chọc.

“Ồ hay anh chỉ giật mình thôi mà, kích động lúc nào chứ...”

“Em thấy anh đang ghen tị với vẻ đẹp trai của người ta thì có...” Con Thỏ dùng nửa con mắt liếc Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ.

“Đậu mè em phải để cho anh chút mặt mũi chứ!”

Mắt thấy hai người chuẩn bị quyết chiến tới nơi, Lục Thanh Hợp liền vội vàng ngăn lại: “Tối hôm nay có rảnh không? Tôi mời mọi người ăn cơm.”

“Đương nhiên là rảnh rồi!!!”

“Không thành vấn đề ~~” Con Thỏ cùng Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ hai miệng một lời.

“Tiểu Ảnh cũng đi cùng chứ?” Lục Thanh Hợp không quên hỏi đúng trọng điểm.

“Hehe, tất nhiên rồi. Bên em còn có ba em gái nữa, khực, là fans trung thành của hai người đó!!! ~~ Anh hiểu mà

” Con Thỏ lại bày ra vẻ mặt tươi như hoa, Lục Thanh Hợp phối hợp gật đầu đầy ắp ý.

“Đại thần tới xem sạp hàng giúp bọn em đi!” Khuôn mặt như vậy không dùng để câu khách, đúng là quá lãng phí mà.

“Được ~”

Chẳng mấy chốc, ba người đã trở thành tổ bán hàng hết mực hài hòa.

Hàn Tịch vẫn đang kí tên không ngừng, một người tiếp một người, kí xong nói “Cảm ơn”, thật giống như một dây chuyền sản xuất vậy. Không ít em gái tiến lên đây nhiệt huyết, cuối cùng đành phải ôm lấy trái tim bị đóng băng mà rời đi.

Đúng là tự bôi đen chính mình, trong lòng Hàn Tịch âm thầm mắng chửi bản thân, nhưng lại không điều chỉnh được...

Dây chuyền sản xuất lại tiếp tục, mãi cho đến khi một giọng nói trong trẻo có chút ngưng ngừng vang lên.

“Chị...Chị dâu ~”

Hàn Tịch chấn động, ngẩng đầu nhìn người vừa tiến tới.

“Ồm, cái này, em là Xúc Xích...”

Xúc Xích mỉm cười ngưng ngừng, sắc mặt Hàn Tịch dịu hẳn đi, “Chào thím”

“Phốc ~~ Chị dâu đáng yêu hết như trong game nha

” Xúc Xích cười mỗi lúc một tươi, vẻ xấu hổ đã mất đi ít nhiều, nhưng vẻ mặt Hàn Tịch lại không đổi chút nào.

“Em đi cùng Chuối Tiêu đó ~~ cô ấy ở ngay sau”

Hàn Tịch nhìn thoáng qua phía sau Xúc Xích, thấy một nữ sinh cười rạng rỡ vẫy vẫy tay, Hàn Tịch gật đầu nhẹ nhàng với cô, sau đó thu hồi ánh mắt.

“Cảm ơn các thím đã tới gặp tôi.”

“Dâu có! Bọn em phải cảm ơn anh đã đến mới phải!”

Hàn Tịch không biết nên trả lời thế nào, chỉ trầm mặc không nói.

Chuyện kí tên đã hoàn thành từ sớm, giữa hai người có chút xấu hổ nho nhỏ. Có điều Chuối Tiêu đã nhanh chân vọt lên rồi.

“Chị dâu!”

Xưng hô vô cùng thẳng thắn chẳng khác nào một nhát chí mạng, Hàn Tịch nín nhịn mong muốn thổ huyết của mình, cố gắng bình tĩnh nhìn Chuối Tiêu.

“Chị dâu anh cos Y Tát Nhĩ đẹp trai lắm!!!”

“Cảm ơn.”

“Chị dâu, anh...”

“Có thể không gọi tôi là chị dâu được không...” Hàn Tịch cảm thấy vẻ mặt bình ổn của mình sắp vỡ đến nơi rồi.

“À ~~ Được

Yên đại

”

Sau đó, dưới sự chỉ đạo của Chuối Tiêu, hai người điên cuồng tấn công Hàn Tịch cả buổi, cái gì mà tấm lòng ngưỡng vọng như sóng sông cuộn cuộn chảy hoài không dứt...Ví dụ điển hình của tinh thần kiên trì bền bỉ nha...

Hàn Tịch nghe đến choáng váng đầu óc, cũng may sự phản kích các em gái cuối cùng cũng qua, sau khi thỏa mãn nói lời tạm biệt Hàn Tịch, hai người liền vui vẻ rời đi.

Tới lúc MC tuyên bố buổi kí tên hôm nay đã kết thúc, Hàn Tịch cảm thấy mình đã rơi vào trạng thái dở sống dở chết. Trong khi các coser khác đang cùng fans chụp ảnh lưu niệm, Hàn Tịch vội vàng lao vào toilet, thay đồ bằng tốc độ ánh sáng.

Lần lượt chào hỏi các coser xong, Hàn Tịch xách theo đồ đạc chạy thẳng lên tầng 2, nửa đường còn bị ánh mắt hồng ngoại của fans quét từ trên xuống dưới không biết bao nhiêu lần.

Còn chưa kịp sầu não vì sao mình lại bị nhận ra, Hàn Tịch đã bị mấy người kéo qua kéo lại chụp ảnh chung.

“Cmn tẩy trang rồi vẫn đẹp trai đáng yêu quá ~()/~”

“Đại nhân cho em ôm một cái nha!!! Chỉ một chút thôi!!!!”

“Yên đại anh đẹp trai quá!!!! Da cũng mịn màng nữa!!! Yên đại cho em chạm một chút...Yên đại anh đừng đi mà...”

“Đại đại em có thể hôn anh một cái không?!!!! Hôn má thôi mà!!!! Đại đại!!!! Đại đại anh đứng lại đi!!!!”

...

Hàn Tịch chạy trời chết, chẳng khác nào đang đi du kích, giữa những sạp hàng hết queo trái lại rẽ phải. Chẳng mấy chốc cậu đã thấy được những gương mặt quen thuộc.

Đột nhiên cảm thấy như tìm được đường về tổ, Hàn Tịch thầm nghĩ mình cũng sắp biến thành trạng thái lệ rơi đầy mặt rồi, một đường lao thẳng vào quầy hàng chật hẹp, Hàn Tịch mặc kệ mình vừa đẩy ai vào trong góc, trực tiếp vịn tủ thờ hồng học.

“...Tiểu Ảnh, ông vừa gặp ma à?”

...Cũng không khác gặp ma là mấy, Hàn Tịch mặt mũi tối sầm nghĩ.

“Ồi, Vô Ảnh ông có sao không? Không phải tụt đường huyết đấy chứ...Anh đây không có kẹo nha...Ông xem mặt mũi trắng bệch ra...Đúng như vừa gặp ma ấy...”

“Tôi...không có...việc gì...”

Vất vả bao lâu mới lấy lại được hơi, Hàn Tịch vô thức nhìn sang bên cạnh, hình như vừa nãy cậu đẩy ai vào phía trong mất rồi?

Vừa quay đầu.

...

...

“Gặp lại rồi ~” Người nào đó nở một nụ cười đầy vẻ vô hại.

...

Tôi đâu có muốn gặp lại anh.

Hàn Tịch xoay mặt lại, không thèm nhìn hắn.

“Ồ...Tiểu Ảnh à...Buổi tối đại thần mời chúng ta ăn cơm

~ Còn có ba fans hâm mộ của hai người nữa...Mấy cổ đang ra ngoài đi dạo rồi ~”

Hàn Tịch nghe tới “fans hâm mộ” liền biến sắc.

“...Vô Ảnh sao mặt ông lại trắng bệch nữa rồi?”

“...”

Đến khi Cá Ăn Thịt Người, Xén Lông Cừu cùng Cây Bông trở lại gian hàng, ánh mắt các cô lập tức sáng như đèn pha.

Bên trong gian hàng xuất hiện thêm hai người, không phải couple trong mộng của các cô thì là ai!!! Mặc dù một người thân tỏa ra hơi lạnh ngồi ở tít sâu trong gian hàng, người kia lại đứng ở ngoài mỉm cười vô sự, nhưng cảm giác bạn thụ rầu rĩ bị bắt nạt ngồi ở một bên mà hờn dỗi mới là cái đáng xem!!! Ba người không hẹn mà gặp cùng nhìn ngấm đến say sưa.

Hàn Tịch miễn cưỡng nhận ra ánh mắt kì quái rơi rớt trên người mình, vừa nhìn thấy vẻ mặt của ba em gái đứng ngoài gian hàng, trong lòng cậu lập tức hiểu hơn phân nửa.

Hình như cậu mắc chứng sợ fans rồi, Hàn Tịch âm thầm run rẩy hai lượt, sau đó đánh mắt đi chỗ khác.

Ngược lại Lục Thanh Hợp lại chủ động đón nhận, thân thiện mở lời chào hỏi.

Các em gái ánh mắt càng thêm tràn đầy xúc cảm, âm thầm đánh giá – đại thần thực đẹp trai...Đại thần thực đẹp trai...Đại thần thực đẹp trai...

Hàn Tịch mừng thầm bản thân không bị ai quấy rối, tiếp tục đóng vai rầu rĩ ngồi im trong góc.

“Đại thần! Xin hỏi gặp Ảnh tiểu thụ tâm tình thế nào!”

“Ừm...Đẹp tới kinh ngạc luôn...”

“ Moe quá!!!! Hú hú!!”

“Đại thần ~~ Định چرا ể Ảnh tiểu thụ thế nào đây?” Cá Ăn Thịt Người vừa hỏi vừa không ngừng liếc Hàn Tịch đang ngồi trong xó.

“Cố gắng dùng chân tình làm cậu ấy cảm động?”

“Hahaha, đã biến thành trung khuyến công rồi sao!! Nhưng có vẻ Ảnh tiểu thụ không phải người tự thông suốt được đâu nha ~~”

“Vậy gặp chiêu phá chiêu thôi ~”

“Hú hú hú thật sự rất moe...”

...

...

Chuyện trò rôm rả đến tận lúc Mặt Trời về Tây, mọi người cùng nhau thu dọn đồ đạc rời quầy hàng.

“Ăn cơm trước, sau đó làm gì nhỉ?” Xén Long Cừu hỏi, mắt sáng như đèn pha lộ rõ vẻ chờ mong.

“Đi hát?” Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ ăn ý đáp lời.

“Thế cũng được.” Lục Thanh Hợp cười tự tin.

“Đồng ý!” ánh mắt Con Thỏ cũng sáng chẳng hề kém cạnh Xén Long Cừu.

Hai cô gái kia chỉ thiếu điều giơ cả hai tay hai chân đồng ý, chỉ còn lại mình Hàn Tịch.

...

...

Tôi về nhà được không? Hàn Tịch âm thầm nhìn Con Thỏ.

Con Thỏ bước thẳng tới, túm cánh tay Hàn Tịch kéo đi, “Đa số đánh bại thiếu số ~~ Đi nào ~”

Cứ thể đi tới quán ăn cay Tứ Xuyên.

Hàn Tịch không ăn được cay, nhưng mọi người đều đã nối đuôi nhau tiến vào. Hàn Tịch bất đắc dĩ đành theo sau, chậm chạp bước qua cửa, đến khi vào bàn, cậu trợn tròn mắt.

Tất cả đã yên vị, chỉ còn duy nhất một ghế bên cạnh đại thần.

Hàn Tịch vào chỗ, sau đó bắt đầu bữa ăn đầy quyết tâm.

Các món ăn ngập tràn sắc đỏ lần lượt được dọn lên, Hàn Tịch từ tốn há miệng, cắn một miếng, lập tức bị sắc đến nổi nước mắt rùng rùng.

Yết hầu nóng cháy khó nhin, trước mắt mịt mờ, Hàn Tịch ho rát cả phổi, đến khi có người đưa cậu một cái cốc, lại giúp cậu vỗ lưng, Hàn Tịch cầm cốc đưa thẳng lên miệng.

Dòng nước mát lạnh tràn vào, làm dịu đi vị cay nồng của ớt, Hàn Tịch dần bình thường trở lại. Buông cốc, hiện ngay trước mắt là ánh mắt kì quái của mọi người.

...“Cảm ơn” dù sao cũng nói lời cảm tạ đã, Hàn Tịch kiên trì giả bộ không có chuyện gì tiếp tục ăn cơm, nhất quyết không quay sang bên cạnh dù chỉ một chút.

Lục Thanh Hợp bị phớt lờ cũng không hề tức giận, ngược lại mỉm cười thỏa mãn.

Ừm...Yết hầu của Bé Thịt Viên trông rất đẹp...Lúc uống nước cũng đáng yêu...

Bữa cơm trong không khí mờ ám cuối cùng cũng xong, Hàn Tịch liên tục bị cay, sau đó Lục Thanh Hợp sẽ dịu dàng đưa một cốc nước, về phần ẩn ý đánh mắt đưa tình, mọi người nhìn mãi cũng thành quen.

“Aaa...Đã mất quá đi!!! Ảnh tiểu thụ bị sặc ớt!!! Đại thần không ngừng đưa nước cho cậu áyyyy!!! Ảnh mắt dịu dàng đó!!!! Muốn khóc quá đi!!! Hú hú hú hú!!!!”

Cá Ăn Thịt Người nhanh tay đăng tin trong đoàn kịch.

“Hự...Máu mũi của tôi...Bây giờ chết cũng không hối tiếc!!!!”

Xén Long Cừ thay đổi chữ kí của mình.

Con Thỏ lại càng ác độc hơn, trực tiếp đăng một tấm ảnh lên weibo của cô – Hàn Tịch bị cay, một tay ôm lấy yết hầu, tay còn lại đón lấy cốc nước đại thần đưa, đại thần lộ ra nửa khuôn mặt, vừa đưa nước, vừa dịu dàng vỗ vỗ lưng cho Hàn Tịch. Thuận tiện gõ thêm lời bình: Ảnh ngọc bị món ăn Tứ Xuyên hành hạ, dần chết mất, may mà có đại thần nhà cậu ta chắc chắn chắc...

Không chỉ fans couple Minh Nguyệt, toàn bộ giới vông phối đều rung động rồi...

Đám bạn bè trên mạng nhao nhao phản đối, không thể công khai ân ái như thế nha!!!! Mù mắt đó có biết không!!! Nghiêm túc phê bình Minh Nguyệt CP!!! Quá đáng lắm rồi!!!

Con Thỏ cất di động, ẩn tàng công lao lẫn tiếng tăm.

Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ lại bình tĩnh khác thường, bởi vì toàn bộ sự chú ý của hần đã dành cả cho đồ ăn mất rồi...Mẹ ơi, thịt lợn xào ớt [1] ăn với cơm, cuộc đời còn gì hạnh phúc hơn chứ!!

Trên bàn ăn, ngoại trừ Hàn Tịch, những người còn lại đều được bao phủ trong quang sáng hạnh phúc...

Rời khỏi quán cơm, ai ai cũng hạnh phúc vô bờ, làm Hàn Tịch càng thêm hắt hiu cô quạnh.

Lục Thanh Hợp ân cần đi cạnh Hàn Tịch, định xách đồ giúp cậu, “Để tôi cầm cho.”

Hàn Tịch liếc nhìn đối phương, bàn tay cầm túi bắt giác nắm chặt hơn.

Đợi chờ cả buổi không có hồi đáp, Lục Thanh Hợp đành từ bỏ, lui dần về sau Hàn Tịch.

Không khí giữa hai người có chút gượng gạo.

Lục Thanh Hợp trông theo bóng lưng nhỏ bé của Hàn Tịch, phải vất vả lắm mới kìm nén được cảm giác muốn xông tới ôm lấy cậu.

Quán karaoke đã ở ngay trước mắt.

Con Thỏ muốn vung tay bao đêm, Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ bắt đầu lúi húi đếm tiền trong túi, ba cô gái dè dặt đứng bên, Lục Thanh Hợp liền chia ra một tấm thẻ, “Phòng lớn, suốt đêm, thanh toán bằng thẻ, cảm ơn nhiều.”

...

Được người phục vụ dẫn vào phòng lớn trứ danh, Con Thỏ cùng Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ cứ như thím Lưu vào sân lớn nhà quan, chạy quanh một vòng, hào hứng bình luận – “Rộng...quá...đi...”

...

...

“Mọi người chọn bài đi nào” Lục Thanh Hợp miệng nói, tay mở cửa bước ra ngoài “Tôi đi mua chút đồ ăn vặt”, mắt khẽ liếc nhìn Hàn Tịch – người từ lúc vào phòng đã ngồi chết dí ở salon.

Con Thỏ không hề do dự chọn “Dù chết vẫn muốn yêu” và “Ly Tao”, kết quả bị Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ cười nhạo “Dung tục quá đi”, sau đó cuộc chiến giữa hai người lại bắt đầu.

Ba cô gái miễn bình luận, liền chạy tới chọn bài.

Thời điểm Lục Thanh Hợp ôm một đồng đồ ăn quay trở lại, hoàn cảnh trước mắt chính là – Con Thỏ lấy hết sức lực gào rống “Ly Tao”, Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ vẻ mặt đầy khinh bỉ ngồi bên gô nhịp, ba người kia hăng hái vỗ tay. Riêng phần Hàn Tịch, vẫn đang trồng nấm ở một góc.

Lục Thanh Hợp đặt đồ ăn lên bàn, sau đó chọn lấy một gói vui vẻ đi tới cạnh Hàn Tịch, đưa ra trước mặt đối phương.

“Ăn một chút đi, vừa rồi cậu có ăn được gì đâu.”

Hàn Tịch ngồi yên không động tĩnh, Lục Thanh Hợp vẫn kiên nhẫn đợi, một lát sau, Hàn Tịch đưa tay đón lấy gói đồ, bóc ra, nhón lấy một hạt đậu bỏ vào miệng.

Lục Thanh Hợp chăm chú nhìn người ta ăn được phân nửa, mới đến chỗ máy tính chọn một bài, chọn xong lại đi tới khu vực không xa Hàn Tịch lắm mà ngồi.

Hàn Tịch ăn chán chê món đậu rồi, khẽ ngẩng đầu nhìn về phía cái bàn, Lục Thanh Hợp lập tức hiểu ý, vui vẻ đón nhận gói đậu đặt lên bàn, lại tiếp tế một đồng đồ ăn vặt chồng chất trên salon.

Hàn Tịch quay sang chọn lựa một hồi, cuối cùng cầm một túi khoai tây chiên tiếp tục chiến đấu.

Năm người phía trước say mê chơi đùa đến cuồng nhiệt, nhảy nhót quanh bàn, sau đó bốn cô gái giật dùng dùng hát “Oppa Gangnam Style”, Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ không chịu thua kém, cái đầu cũng lắc như trống bỏi.

Chẳng mấy chốc, năm người sức cùng lực kiệt thông thượt trên ghế salon.

Danh sách bài hát đã chọn liền nhanh chóng bị xóa bỏ, một bài lại một bài.

“Ồ! ‘Ánh lửa’ [2] ai chọn thế? Không thì tôi chuyển đây~”

“Là tôi chọn đây.” Lục Thanh Hợp vội vàng lên tiếng, đi tới cầm lấy mic.

“Trái tim cảm nhận bóng cô đơn vụn vỡ

Chẳng thể nào đo đếm quãng thời gian trôi

Cuối cùng anh vẫn chỉ có chính anh bầu bạn

Giữa những quy tắc bó buộc

Tâm tình này tựa băng lửa giao thoa

Chỉ muốn vì em mà dịu dàng bắt chắp hết thảy

Que diêm xẹt qua trong nháy mắt

In dấu ngọn lửa tình yêu bùng nổ

Dường như đôi ta đều không muốn lùi bước

Cho dù đau đớn

Thiếu đi đường khí cũng quyến luyến không rời

Yêu em tuyệt đối không lui bước

Cho dù vĩnh viễn quá xa vời

Hãy để anh đưa em trốn khỏi thực tại
Hoa lửa sắc tím
Là ngọn lửa tình yêu đôi ta
Tình yêu này thật đẹp
Trái tim cảm nhận được nỗi đau trong lòng em
Nếu như có thể thay em trăn trở
Tiếc rằng anh chỉ là một kẻ bình thường như vốn dĩ
Khoảnh khắc nhìn giọt nước mắt rơi xuống nơi đây
Nuông chiều em bất kể là đúng hay sai
Mặc kệ sức nóng này tan chảy tất cả những gì ta có
Que diêm xẹt qua trong nháy mắt
In dấu ngọn lửa tình yêu bùng nổ
Dường như đôi ta đều không muốn lùi bước
Cho dù đau đớn
Thiếu đi dưỡng khí cũng quuyến luyến không rời
Yêu em tuyệt đối không lui bước
Cho dù vĩnh viễn quá xa vời
Hãy để anh đưa em trốn khỏi thực tại
Hoa lửa sắc tím
Là ngọn lửa tình yêu đôi ta
Tình yêu này thật đẹp
Que diêm xẹt qua trong nháy mắt
In dấu ngọn lửa tình yêu bùng nổ
Dường như đôi ta đều không muốn lùi bước
Hoa lửa sắc tím
Là ngọn lửa tình yêu đôi ta
Tình yêu này thật đẹp”
Thanh âm đầy sức hút hòa quyện với thâm tình dào dạt, chạm đến xúc cảm nơi đáy lòng.
Hàn Tịch nhận được ánh mắt rực cháy từ người nào đó, trái tim đập liên hồi không sao kìm nén được.

Đôi lời của tác giả: “Ánh lửa” là chân ái, hy vọng mọi người nếu rảnh hãy đi nghe thử một chút, nhất là đoạn cao trào, mroe đến nổi máu tràn mặt tui luôn.

[1] Thịt lợn xào ớt: bạn này có tên dễ thương lắm, Tiểu lạt tiêu đại nhục phiến (), nôm na là miếng ớt nhỏ miếng thịt to =))

[2] Ánh lửa () – Hồ Hạ: các bạn có thể nghe

36. Chương 36: Cùng Nhau Về Nhà

Không biết tự lúc nào, căn phòng dần trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hát truyền cảm phiêu lãng giữa không trung, vương vẩn bên tai mỗi người.

Từ đầu chí cuối Hàn Tịch đều cúi đầu, nhận lấy ánh mắt không rõ ý tứ của tất cả mọi người.

Một khúc cuối cùng, Lục Thanh Hợp nhẹ nhàng buông mic. Con Thỏ liền đứng ngay dậy, vừa nháy mắt ra hiệu cho những người khác, vừa lên tiếng: “Ừm, tôi đi vệ sinh một chút, mọi người cứ ngồi chơi nha~”, lúc ra cửa tiện thể kéo Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ đi cùng.

“Bọn mình cũng đi vệ sinh đi~” ba em gái nhanh chân theo sát.

Trong chớp mắt chỉ còn lại hai người khiến Hàn Tịch luống cuống không kịp chuẩn bị tâm lý, đành ngồi tại chỗ đờ như khúc gỗ.

Lục Thanh Hợp thấy Hàn Tịch như chuẩn bị đón địch, khóe miệng vô thức cong lên. Đối phó với Bé Thịt Viên phải từ từ chậm rãi, bằng không sẽ dọa cậu chạy mất, xoi hổng bồng không. Có điều...

Lục Thanh Hợp đi tới chỗ Hàn Tịch, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Hàn Tịch cảm thấy lông tóc trên người đều dựng đứng, toàn thân căng như dây đàn.

Không khí đột nhiên trở nên hồi hộp.

Lục Thanh Hợp không vội vàng không chậm trễ, im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Đã ăn no chưa?”

...“No rồi.”

“Ừ...” Giọng trầm còn chưa dứt, tay Lục Thanh Hợp bất giác đã lướt qua môi Hàn Tịch.

Xúc cảm da thịt khê chạm vào nhau chân thực đến thế, từ đầu đến chân Hàn Tịch đều ngây dại.

“Vừa thấy trên miệng cậu dính vụn đồ ăn” người nào đó trưng ra vẻ mặt ngây thơ chính trực, “Tiện tay lau giúp thôi.”

...

...

Hàn Tịch nghi ngờ ngược mắt nhìn chăm chú người đối diện, nhưng vẻ mặt bình tĩnh đó vẫn một mực không đổi.

Là mình suy nghĩ nhiều?

Mấy người nhóm Con Thỏ đồng loạt đẩy cửa bước vào, đúng lúc chứng kiến cảnh tượng hai người đối mặt thâm tình (?). Có điều cảnh đẹp chẳng duy trì được bao lâu, Hàn Tịch vội vàng lui vào góc, tiếp tục đóng vai cây nấm.

“Khụ” Con Thỏ dùng vẻ mặt hết sức thái độ đưa mắt ra ý với những người đứng cửa, thế nào, đã bảo để cho hai người bọn họ có không gian riêng tư thể nào cũng có trò hay mà lị!

Không hổ là Con Thỏ đại nhân! Đôi mắt của ba người bọn Cá Ăn Thịt Người sáng chói như đèn pha.

Xúc cảm mạnh mẽ cũng dần qua, đến ba giờ sáng, ngoại trừ Lục Thanh Hợp ra, những người còn lại đều vạ vật trên ghế salon không muốn dậy nữa rồi, thậm chí Xanh Xanh Cỏ Bền Bờ còn cất lên tiếng ngáy nho nhỏ nữa.

“Vậy...Giờ chúng ta tạm thời giải tán đã, tôi thấy hôm nay mọi người đã mệt lắm rồi?” Con Thỏ huy động hết sức bình sinh để mở mắt.

Ba cô gái nhanh chóng đồng ý, Con Thỏ ngó sang Hàn Tịch, ai đó đã chui vào góc làm tổ ngủ ngon lành rồi.

Dù sao thì vẫn là 4:3, thiếu số phục tùng đa số, Xanh Xanh Cỏ Bên Bờ cùng Hàn Tịch lục tục bị gọi dậy, Hàn Tịch còn đương mơ màng, nửa ngày sau mới thoát khỏi trạng thái mơ hồ hồ.

Mấy người cùng nhau chân nam đá chân chiêu rời khỏi KTV, làn gió thổi qua khiến mọi người tỉnh táo lên nhiều.

“Tôi với vị nhà tôi trở về khách sạn~”

“Ba bọn tôi cũng về khách sạn thôi~”

“Tôi về nhà.”

Ai nấy lục tục khai báo kế hoạch, duy chỉ có Lục Thanh Hợp một lời cũng không nói.

“Đại thần, còn anh thì sao?” Con Thỏ lễ phép hỏi.

“Tôi không đặt phòng khách sạn.” Lục Thanh Hợp bình thản trả lời.

“Khụ...Vậy làm sao bây giờ? Đại thần, sao đến vali anh cũng không mang theo?”

“Ừ, gửi ở khu hành lý bên ngoài ga tàu.”

“...Chúng mình thư thì sao?”

“Yên ổn nằm trong vali cùng cái ví rồi.”

“...Vậy trên người đại thần anh có mỗi cái thẻ đó thôi?????”

“Thật ra còn ít tiền mặt, mỗi tội đã dùng để mua vé vào cửa mất rồi.” Lục Thanh Hợp đáp, khẽ nở nụ cười.

Những người còn lại ngay tại chỗ.

Không có chứng minh thư làm sao thuê phòng được? Trên người còn không mang tiền mặt...

Ánh mắt của toàn thể quần chúng liền đánh về phía Hàn Tịch.

“ ... ”

“Tiểu Ảnh...Nhà ông ở đây mà...Cho đại thần ở nhờ nhé?” Con Thỏ dè dặt hỏi.

“Điện hạ rủ lòng thương xót đại thần đi mà...” Mấy em cũng đồng loạt cầu tình cho Lục Thanh Hợp.

Hàn Tịch có ý trốn tránh, “Phòng khách nhà tôi không có giường.”

“Cái này không thành vấn đề!”

“...Nhà tôi cũng không có bàn chải khăn mặt dự phòng”

“Cũng không sao cả!!”

“...Nhà tôi...”

“Tiểu Ảnh, tôi biết nhà ông có giường đôi!”

“...Nhà tôi có ghế sofa đó...”

“Quyết định vậy nha!”

Hàn Tịch im lặng hồi lâu, bên kia Con Thỏ đã cùng mọi người vẫy tay từ biệt rồi, trước khi đi còn đặc biệt nói nhỏ với Lục Thanh Hợp: “Đại thần, anh được đó!”

Lục Thanh Hợp nở nụ cười đầy ẩn ý, không đáp.

Sau khi mọi người giải tán hết rồi, bóng đêm quanh quệ lại vây lấy Hàn Tịch, bên cạnh còn xuất hiện thêm một túi hành lý không rõ lai lịch, Hàn Tịch buồn bực đến nghẹn lời.

Lục Thanh Hợp vốn định ra phía giao lộ đông đúc bắt xe, vừa đi được hai bước, quay đầu lại phát hiện Bé Thịt Viên vẫn đứng yên tại chỗ đầy khó hiểu.

Thở dài một hơi, Lục Thanh Hợp rảo bước trở lại, nhân lúc ai đó còn đang ngẩn người, thuận tay xách hành lý của đối phương, “Đừng đứng đây nữa, ra đường lớn bắt xe thôi. Ngoan~ Chúng ta về nhà~”

...Hàn Tịch bị đối phương dắt đi, vừa sững sờ lại vừa bối rối chẳng biết phải làm sao.

Taxi ven đường ít tới đáng thương, hai người bọn Hàn Tịch đứng ở giao lộ tới 20 phút đồng hồ, rốt cuộc cũng vậy được một chiếc.

Lúc lên xe Hàn Tịch đẩy Lục Thanh Hợp ngồi phía trước, còn mình yên vị ở băng ghế sau.

Xe khởi hành, làn gió theo cửa sổ đang mở ùa vào trong, khiến Hàn Tịch rùng mình một cái.

Mùa hạ chưa gì đã qua mất rồi...

Đường về hăng còn rất xa, Hàn Tịch thi thoảng đưa mắt nhìn chăm chú những ngọn đèn đường chợt lóe lên ngoài ô cửa, khi lại ngắm bầu trời bị dãy dãy nhà cao tầng che khuất, cuối cùng ánh mắt đọng lại trên người ngồi ở bên phải hàng ghế phía trước kia.

Rất tuần tú, hơn nữa lại là loại đẹp trai có chiều sâu, càng gần gũi lại càng dễ bị hấp dẫn. Cho dù đi KTV hát hò cũng giữ nguyên tư thế ngồi thẳng lưng, xem ra được cha mẹ giáo dục rất tốt. Con người rất lịch thiệp, ngoài ra cũng vô cùng rộng rãi.

Một người hoàn mỹ như vậy bỗng nhiên xuất hiện ngay trước mắt...Vẫn là chưa thể quen được.

Mi mắt Hàn Tịch âm thầm rủ xuống, tâm tư bất giác nghĩ tới lời tỏ tình đêm hôm trước.

Mọi thứ dường như tái hiện rõ ngay trước mắt, một câu nói bất ngờ xuất hiện, lại khiến trái tim cậu không sao bình thản được.

Tại sao phải nói những lời này vào tình huống đó...Hàn Tịch sốt ruột lắc lắc đầu, thật bối rối quá.

Lúc về đến nhà đã hơn 4 giờ rồi.

Hàn Tịch mệt mỏi đến mức hận không thể nằm vật ra giường đánh một giấc, bất đắc dĩ còn đem theo một túi hành lí có ý thức về nhà.

Giới thiệu nhà cửa qua quýt xong, Hàn Tịch liền phi vào nhà tắm, nhanh nhanh chóng chóng tắm rửa thay đồ. Mang theo mái tóc ướt nhẹp, Hàn Tịch tiến thẳng vào phòng ngủ, “rầm” một tiếng đóng cửa lại khóa trái, chưa tới hai phút lại nghĩ đến điều gì đó, mở cửa ngó đầu về phía Lục Thanh Hợp nói to: “Anh tắm xong đừng lau bằng khăn của tôi nhé, mà người ướt cũng đừng nằm lên sofa”.

Cảm giác trả được thù sung sướng lan tỏa, Hàn Tịch thỏa mãn leo lên giường.

Chẳng lẽ muốn để mình tự ráo nước? Lục Thanh Hợp bật cười, sau đó cũng hướng về phía phòng ngủ hô: “Tóc ướt không được ngủ luôn đâu, không tốt cho cơ thể ~”

“Rườm rà quá” Hàn Tịch đột nhiên phát hiện, hóa ra sĩ tử người nào đó có thể xua tan mệt mỏi, thả lỏng tâm tình ~

Chiều hôm sau, Hàn Tịch ngủ một giấc căng đẫy rồi mới dụi mắt trèo xuống giường, mở cửa phòng ngủ đi vệ sinh liền thấy Lục Thanh Hợp đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế salon.

...

Hàn Tịch nhanh chân chạy vào nhà vệ sinh đóng cửa lại.

Lục Thanh Hợp ngồi trên ghế khẽ cười trộm.

“Cậu còn chưa nói cho tôi biết tên cậu” hai người bọn họ từ lúc bắt đầu gặp mặt chưa nói với nhau được một câu thuận hòa, Lục Thanh Hợp đến tên của người ta cũng không biết.

“Hàn Tịch” Hàn Tịch miệng đầy bọt kem đánh răng, ú ớ trả lời.

“Hàn Tịch?? Thật đúng là người sao tên vậy, rất lạnh lùng”

“Là Hàn trong nước Hàn (*)!” Hàn Tịch nhấn mạnh.

“Tôi tên Lục Thanh Hợp, Thanh trong thanh minh (*trong sáng*), Hợp trong hợp gia hoan nhạc (*hạnh phúc gia đình*).”

Thật ra cái tên này trước đây Hàn Tịch đã nghe Cẩm Dương gọi, Thanh Hợp, cũng phù hợp với hình tượng của người kia.

“Vậy là chúng ta coi như chính thức quen biết rồi ~ ~”

“...” Nếu cậu nói tôi không muốn quen biết anh, có khi nào người đối diện sẽ xông tới hành hung cậu một trận không? Hàn Tịch vô cùng nghiêm túc suy xét tới khả năng phát sinh chuyện này, sau đó liền nghĩ tới chiều cao trên 185 (cm) của người ta, không thể không bắt đầu cảm thấy rầu rĩ với số đo 178 mà trước nay mình vẫn luôn thỏa mãn.

(*) Hàn trong Hàn Tịch là , còn chữ Hàn (lạnh lẽo) là , đều đọc là [hán]

Nước Hàn là tên một nước chư hầu thời Chu, nay thuộc miền Trung tỉnh Hà Nam và miền đông nam tỉnh

37. Chương 37: Ai Gặp Gỡ Ai (hoàn)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một buổi chiều, Hàn Tịch đang trốn trong phòng lướt mạng, mãi tới giờ cơm tối, Lục Thanh Hợp chạy tới gõ cửa.

Hàn Tịch vừa mở cửa, liền phải đối diện với một gương mặt trông có chút tủi thân.

“...”

“Tiểu Tịch...”

“...”

“Tôi đói quá...”

“...”

“Có thể đi cùng tôi đến nhà ga lấy vali được không?”

Thế là Hàn Tịch hộ tống Lục Thanh Hợp tới ga lấy hành lý, sau đó thẳng tiến tới phố ăn vặt nổi tiếng nọ của địa phương.

Đầy rẫy trước mặt là những sạp hàng nối tiếp nhau, mùi đồ ăn thơm nức đến cách một con đường lớn vẫn còn lan tỏa.

“Mặc dù không được sạch sẽ lắm, nhưng mùi vị không tệ.” Hàn Tịch đánh giá ngắn gọn, tỏ ý để Lục Thanh Hợp tùy ý lựa chọn.

Sắc trời dần dần nhuộm tối, hàng quán trên đường lần lượt đèn đuốc sáng trưng thành dãy. Lục Thanh Hợp ngồi trên băng ghế nhỏ, nghiêng mặt sang nhìn Hàn Tịch ở bên cạnh, ánh đèn vàng khiến cho gương mặt lạnh lùng của đối phương phảng phất hương vị dịu dàng. Một cảm giác ấm áp bỗng chốc nảy sinh, Lục Thanh Hợp khe khẽ nở nụ cười.

“Đừng nhìn tôi” cử chỉ của Hàn Tịch hơi mất tự nhiên, cuối cùng vì băng ghế quá sức nhỏ bé mà đành ngồi sát cạnh Lục Thanh Hợp.

Nét cười trên môi càng lúc càng sáng lạn, Lục Thanh Hợp dồn hết tâm trí tranh thủ đụng trái chạm phải người bên cạnh một chút, “Đồ ăn vẫn chưa thấy đâu, tôi lại đói bụng sắp chết rồi, phải làm thế nào để chống đỡ bây giờ?”

Hàn Tịch cảm thấy một luồng khí xông thẳng lên đỉnh đầu, cả người rơi vào trạng thái lơ lửng “thật ra đây chỉ là giấc mơ”.

Lục Thanh Hợp nhìn Hàn Tịch trưng ra vẻ mặt bình tĩnh, đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện quan trọng. Hắn đưa tay lên, Hàn Tịch theo phản xạ nghiêng người tránh sang bên, rốt cuộc Lục Thanh Hợp chỉ nhẹ nhàng sửa lại tóc tai.

...

Hàn Tịch lại bắt đầu phiền muộn, rốt cuộc mình nghĩ cái gì mà có thể đi cùng cái người này, sớm biết như vậy lúc lấy được hành lý rồi nên tống hắn ra nhà nghỉ luôn mới phải.

Món ăn cuối cùng cũng được dọn ra, chẳng mấy chốc đã bị hai người ôm cái bụng đói cả ngày trời đánh chén sạch sẽ rồi.

Ra khỏi phố ăn vặt, Hàn Tịch liền trưng biểu cảm “Kết thúc rồi, chúng ta từ nay không gặp lại”, không ngờ đối phương vẫn đi theo cậu.

“Anh không tìm nhà nghỉ đi à?”

“Vừa ăn xong, tản bộ một chút đã~”

“Đường lớn như vậy sao phải đi theo tôi?”

“Cảnh xung quanh nhà cậu đẹp~”

...Người đối diện cười vui vẻ mang theo biểu cảm không chút hề hấn, nhưng mà trong lòng Hàn Tịch quả thật đã nổi bão giông.

“Đừng theo tôi!”

“Được, không bám theo cậu~”

Hàn Tịch quay người sải bước về phía trước, hồi lâu sau quay đầu lại, người kia cũng dừng chân cách đó không xa không gần.

Hàn Tịch dứt khoát đi thẳng một mạch về tới dưới lầu nhà mình. Kết quả vừa mới vào cửa, đã nghe thấy tiếng chuông khoan khoái vang lên của cuộc gọi từ lầu dưới.

“Anh như thế này coi là nhiều dân đó biết không?”

“Tôi có thể tiếp tục ở lại nhà của cậu chứ?”

“Không được!”

“Tôi không muốn ở nhà nghỉ, tôi sẽ không làm gì mà”

“Không được!”

“Tôi có thể giúp cậu nấu cơm, giúp cậu mua này nọ, giúp cậu việc lọ chai...”

“Không được!”

“Vì sao chứ?”

“Bởi vì tôi ngại phiền!” Nói xong Hàn Tịch chợt cảm thấy được hả giận rất nhiều, “Tôi cảnh cáo anh, nếu còn quấy rối tôi sẽ báo cảnh sát”. Gác máy cái rụp, Hàn Tịch thay giày rồi đi thẳng vào phòng ngủ.

“Tôi sẽ chờ cậu” ngoài cửa, Lục Thanh Hợp nhẹ nhàng thốt ra những lời Hàn Tịch chưa kịp nghe thấy.

Sáng sớm tinh mơ, Hàn Tịch dụi mắt bước từ giường xuống, theo thói quen đường hoàng bước tới nhà vệ sinh, vô tình đảo mắt qua chiếc điện thoại trên tường, cậu đột nhiên nhớ tới chuyện xảy ra ngày hôm qua. Hàn Tịch bắt đầu cảm thấy hối hận vì thái độ dữ dằn của chính mình, mang tâm trạng nặng nề rửa mặt xong xuôi, Hàn Tịch quyết định nói lời xin lỗi với người kia qua mạng.

Buổi sáng tốt lành tất nhiên không thể thiếu tản bộ, Hàn Tịch rất thích ăn sáng bằng món bánh bao mặn khô [1] ở sạp hàng thứ hai trước cổng.

Vừa bước ra hành lang tầng một, xuất hiện trước mắt là một bóng dáng quen thuộc.

Lục Thanh Hợp ngồi dưới đất, dựa vào một bên vali ngủ đầy nặng nề.

Lần đầu tiên Hàn Tịch cảm giác mình sắp sụp đổ tới nơi rồi.

“Này, mau dậy đi thôi!” Hàn Tịch lay lay Lục Thanh Hợp đang nằm còng queo, đối phương khẽ nhú mày, mở mắt.

“Ặc...Sớm nha~”

Hàn Tịch nhìn sắc mặt không tốt nhưng vẫn cố nở nụ cười của Lục Thanh Hợp, trong lòng xúc cảm lẫn lộn [2], “Anh nghĩ mình đang đóng phim truyền hình à? Ngủ như thế cả đêm” Nói xong Hàn Tịch liền hối hận, cậu ngẩng đầu nhìn Lục Thanh Hợp với vẻ có lỗi, người đối diện hình như cũng không tức giận.

“Ây~ Sớm biết như vậy thì không nên học đòi người ta, mệt quá...” Lục Thanh Hợp vừa cười giòn, vừa chống hai tay gượng ngồi dậy, kết quả cả buổi cũng không được như ý nguyện.

Hàn Tịch vội vàng đi tới đỡ người kia dậy, Lục Thanh Hợp bám vào eo cậu, từng chút từng chút một từ từ đứng lên, nụ cười trên mặt rốt cuộc cũng rơi mất, lộ ra vẻ mặt đầy khổ sở.

Hàn Tịch nhẹ nhàng giúp đối phương phủ bụi bám trên quần áo, trong lòng không tránh khỏi có chút xót xa.

“Vào nhà tôi nghỉ một lát đi đã” một tay đỡ người, một tay kéo hành lí, Hàn Tịch đưa Lục Thanh Hợp vào phòng, bố trí người ta yên vị trên sofa, còn mình tự ra ngoài mua đồ ăn sáng.

Tới khi về nhà, Lục Thanh Hợp đang hoạt động thân thể, quay trái xoay phải tập thể dục.

“Đợi lát nữa sẽ đưa anh đi sắm quần áo” Hàn Tịch đặt bánh bao vừa mua lên bàn, “Tôi có chuyện muốn nói với anh”.

Lục Thanh Hợp quay người lại.

“Anh tới đây bao nhiêu ngày?”

“Xin nghỉ một tuần, còn 5 ngày nữa”

“Vây 5 ngày này anh ở nhà tôi, nhưng chỉ được ngủ trên sofa thôi”

“Được”

Lục Thanh Hợp nhìn Hàn Tịch đi vào phòng ngủ, bên môi liền nở một nụ cười sáng lạn.

Khổ nhục kể đúng là điểm chí mạng mà~ Bé Thịch Viên thân ái

~Những ngày sau, Hàn Tịch đưa Lục Thanh Hợp đi hầu khắp những cảnh đẹp trong thành phố. Chức danh hướng dẫn viên du lịch của Hàn Tịch chẳng hề có tâm chút nào, dù đi đâu cũng cos hũ nút không hề răng lẩy nửa lời, may mà Lục Thanh Hợp không để ý tới việc đó.

Buổi tối trước ngày về, Lục Thanh Hợp đề nghị được ngồi máy tính một lúc.

Hàn Tịch nhìn vẻ mặt chân thành tha thiết của đối phương, lại nghĩ tới biểu hiện ngoan ngoãn mấy ngày nay của người nọ, cuối cùng cũng đồng ý.

Thế là Hàn Tịch xem tivi ở phòng khách, ngẫu nhiên nghe thấy giọng Lục Thanh Hợp từ trong phòng vọng ra, “Đương nhiên” “Siêu gầy” “Rất nhỏ nhắn” “Chắc chắn”...Cậu chỉ nghĩ hắn đang nói chuyện phiếm với fans hâm mộ, có lẽ đang bàn tán về minh tinh nào đó, cũng không mấy để tâm.

Nếu như cậu biết câu hỏi của người hâm mộ kia chính là những câu như “Đại thần, anh đang ở phòng điện hạ sao??? Điện hạ cho anh mượn máy tính sao??? Nói như vậy quan hệ giữa hai người đã rất thân mật rồi~???” , “Điện hạ có phải rất gầy rất gầy rầy rầy không?”, “Eo của điện hạ có phải rất nhỏ không?”, “Aaaah áp đảo điện hạ siêu tuyệt siêu hạnh phúc aaaah” ..., đại khái cậu sẽ lập tức đuổi quách Lục Thanh Hợp đi rồi.

Chia xa ngày hôm ấy, Hàn Tịch đưa người tới tận cổng nhà ga.

Chung quanh những hàng người vội vã, Hàn Tịch cùng Lục Thanh Hợp mặt đối mặt đứng lặng im.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, đi thôi.” Hàn Tịch lên tiếng trước.

“Được rồi. Nhớ giữ gìn sức khỏe~” Lục Thanh Hợp kéo theo hành lí, quay người chuẩn bị đi vào cổng soát vé. Hàn Tịch nhìn người nọ chậm rãi hòa vào dòng người, cũng quay bước chuẩn bị rời đi.

Mấy giây sau, cậu bất chợt nghe tiếng gọi lớn của người nọ: “Hàn Tịch, đừng quên lời thỉnh cầu của tôi, tôi chờ câu trả lời của cậu.”

Hàn Tịch đứng lặng tại chỗ vài giây, rồi đi không một lần ngoảnh lại.

Căn nhà quen thuộc nay trống trải, Hàn Tịch đứng trước cửa, lặng lẽ nhìn nơi mình đã thân thuộc từ lâu, lần đầu tiên cảm thấy nơi đây thiếu vắng chút gì đó.

Cũng may rằng cảm giác lạ lẫm đột nhiên xuất hiện này nhanh chóng bị thói quen nhiều năm thay thế, Hàn Tịch vẫn duy trì cuộc sống như trước kia. Mỗi ngày ra ngoài đi dạo, nghe kịch truyền thanh, ngẫu nhiên cũng theo đuổi một vài bộ anime mới.

Hiện giờ Hàn Tịch rất ít khi đóng kịch cũng như làm hậu kì, mối liên hệ với Con Thỏ cũng chậm chậm nhạt phai.

Cuộc sống của mỗi người luôn có những giai đoạn khác biệt, Hàn Tịch muốn rằng giai đoạn gắn liền với vòng phối của mình kết thúc như vậy. Tương lai phía trước thật bao la, cần được tô điểm thêm bằng những điều khác. Mặc dù những điều đó còn chưa xuất hiện, nhưng cậu cũng không vội vàng, cậu sẽ từ từ chờ đợi.

Từ sau lần tiễn Lục Thanh Hợp trở về, Hàn Tịch không làm sao nói chuyện cùng đối phương được nữa.

Có đôi khi người nọ nhiệt tình bắt chuyện với cậu, cậu đều trả lời hời hợt, người nọ rủ cậu chơi game online, cậu cũng sẽ kiên quyết từ chối.

Liên hệ giữa hai người bọn họ ngày một ít đi.

Hàn Tịch rất hài lòng với kết quả này.

Tình yêu này, cái giá phải trả quá lớn.

Nếu ngay từ khi bắt đầu đã hiểu rằng tỉ lệ thành công ít ỏi tới đáng thương, như vậy, rút lại tình cảm sẽ dễ dàng nhẹ nhõm biết bao nhiêu.

Đau dài không bằng đau ngắn, thà rằng từ thời khắc chớm nở cậu ngăn cách đoạn đường không nhìn thấy tương lai này, còn hơn chờ đợi tới sau này khi đắm chìm trong đó không làm sao tự mình kiềm chế được tổn thương nữa.

Ít ra cậu biết rằng, đã từng có một người thật lòng vì cậu mà đánh đổi như thế, mặc dù quãng thời gian ấy ngắn ngủi như sao băng bay qua, cậu cũng sẽ không quên đi vẻ đẹp bùng nổ trong nháy mắt đó.

Cảm ơn anh, Lục Thanh Hợp.

Hàn Tịch nở nụ cười nhàn nhạt.

Đương khi những bông hoa gạo dần dần tàn lụi, cơn gió dịu dàng mỗi ngày thêm buốt giá, Hàn Tịch chào đón sinh nhật tuổi 22 của mình.

Sinh nhật năm nay có chút đặc biệt, bởi vì Con Thỏ muốn mở một bữa tiệc ca hát cho cậu.

Hàn Tịch vốn không đồng ý, cậu không thích quá mức ồn ào náo nhiệt, cậu không thích hợp với không khí đó.

Nhưng Con Thỏ vẫn cố chấp, Hàn Tịch đành thỏa hiệp.

Thời điểm áp phích của buổi tiệc ra lò, Hàn Tịch nghiêm túc quan sát chương trình hôm đó một lần, thuận tiện nhìn lướt qua danh sách khách mời.

Không có Minh Âm.

Phải, như vậy rất tốt.

Hai tiếng trước khi bắt đầu buổi tiệc ngày hôm ấy, Hàn Tịch đứng ở ban công nhìn về phía xa xăm. Những tòa cao ốc san sát nhau chắn tầm mắt của cậu, nhưng cậu vẫn cố chấp nhìn, mãi tới khi gió hòa cùng cơn mưa đổ xuống.

Hàn Tịch ngẩng đầu, cảm nhận làn hơi ẩm ướt phả vào mặt, không kìm nén được giọt nước ẩm áp từ khóe mắt buông rơi.

Bữa tiệc âm nhạc chính thức bắt đầu, Con Thỏ trong vai trò DJ chủ trì, dùng hết sức để khuấy động không khí, bù trừ cho thể chất lạnh lẽo đến mức đóng băng của Hàn Tịch.

Chẳng mấy chốc hơn nửa chương trình đã trôi qua, Hàn Tịch chẳng có chút cảm giác nào, lại không thể không chuyển trò qua lại cùng những fans hâm mộ của mình.

Hàn Tịch thấy như mình đang phải chịu đựng, mỗi phút mỗi giây đều không hề thoải mái.

Cho đến lúc chuông cửa đột ngột vang lên.

Hàn Tịch xin lỗi fans hâm mộ rồi ra mở cửa, đã trễ như vậy còn ai đến nữa nhỉ?

Thời khắc nhìn thấy mái tóc ướt sũng của Lục Thanh Hợp qua ô mắt mèo, Hàn Tịch không khỏi ngẩn ngơ.

Mở cửa, Lục Thanh Hợp một tay ôm hộp bánh kem, một tay kéo hành lí, vụng về chui vào nhà.

“...”

“Ôi~ Đã lâu không gặp~ Sinh nhật vui vẻ!” Nhìn vẻ mặt vô cùng chân thành của đối phương, Hàn Tịch có cảm giác không thể nào tin được.

“Tàu tới trễ, thành ra đặt bánh cũng bị chậm, lúc bánh hoàn thành thì trời lại đổ mưa, may là cậu chưa ngủ~”

“...”

“Không quấy rầy cậu chứ?”

“Không có...”

“Vậy, nếu cậu không phiền, tôi đi tắm trước được không?” Lục Thanh Hợp ngó bạn Hàn Tịch đang nhìn mình chằm chằm chẳng nỡ chớp mắt mà không nhịn được cười.

Hàn Tịch như sức tỉnh từ trong cõi mộng, “Anh đi đi”.

Trở lại phòng ngủ, Hàn Tịch thấy tràn ngập những lời bình luận “Đại thần đến rồi!!!”, “Đại thần cuối cùng đã tới!!!!”

Hàn Tịch chợt cảm thấy hoảng sợ, ngốc nghếch hỏi: “Làm sao mọi người biết?”

Sau đó toàn thể khán giả chợt nghe tiếng cười phì của Con Thỏ: “Hahahaha Tiểu Ảnh, không phải chứ!!! Mừng quá nên chỉ số thông minh rớt cái oạch à?? Quả nhiên chỉ số thông minh của người đang yêu đều mang giá trị âm hahahaha...”

Hàn Tịch chậm chạp nhận ra, “Mọi người đều biết anh ta sẽ tới? Chỉ có tôi là không?”

Ô bình luận đồng lòng nhất trí “Điện hạ cuối cùng cậu cũng nghĩ thông rồi”.

...Hàn Tịch chẳng biết nên phun bậy thế nào cho phải.

Trải qua một khúc nhạc dạo như vậy, không khí của buổi tiệc lập tức nóng tới vô hạn, fans hâm mộ high muốn chết, không ngừng xui đại Hàn Tịch: “Điện hạ mau đi đánh úp đại thần!!!”, “Điện hạ gõ cửa xem đồng hồ nước đi!!!”, “Báo chuyển phát nhanh cũng được!!!”

Hàn Tịch dở khóc dở cười, chưa biết nên đáp lời ra sao.

Cũng may Lục Thanh Hợp khoác khăn tắm tụt mang tới đã nhanh chóng xuất hiện.

“Ô~ đám tiểu yêu tinh~ tôi tới rồi đây~”

Lục Thanh Hợp vừa lên tiếng, toàn thể hội trường lập tức bùng nổ, bình luận trôi vèo vèo trên màn hình tựa bánh xe Phong Hỏa [3] vậy.

Cuối cùng mọi người đồng lòng nhất trí, cùng nhau hô hào: “Hát đi!! Hát đi!! Hát đi!!”

“Tất nhiên” Lục Thanh Hợp cười một tiếng, “Có điều phải có sự đồng ý của một người đã”

Hàn Tịch vội vàng trả lời: “Không có vấn đề gì.”

Lục Thanh Hợp bắt đầu tìm nhạc đệm, Hàn Tịch ngồi ở trên giường xem.

Ca khúc đầu tiên là “Ánh lửa”, bài thứ hai “Tình yêu bất đắc dĩ”, khúc thứ ba là “Ánh trăng nói hộ lòng tôi”...

Hàn Tịch không muốn xem nữa rồi.

Lục Thanh Hợp bắt đầu hát một bài lại nối tiếp một bài, toàn bộ đều là những ca khúc có chủ ý, chẳng mấy chốc đã để mọi người bất được trọng điểm.

Những câu “Ồ bên nhau ở bên nhau!!” “Điện hạ mau hồi đáp đi thôi *gào rú* *gào rú*!!!!” ngập tràn ô bình luận.

Lại có fans hâm mộ bày tỏ, sức công phá từ tình ca của đại thần quá mạnh mẽ, nàng chảy máu mũi mất rồi...

Lục Thanh Hợp hát liền một lèo, năng lượng bền bỉ mạnh mẽ vô cùng.

Hàn Tịch ban đầu từ lúng túng, chuyển sang ngại ngùng, càng về sau càng ngẩn ngơ.

Lục Thanh Hợp hát hết bài cuối cùng, quay đầu hướng ánh mắt lấp lánh ngắm nhìn Hàn Tịch.

“...Ăn bánh ngọt đi” Hàn Tịch buông một câu hời hợt, sau đó liền đứng dậy đi ra.

“...” Lục Thanh Hợp lập tức có cảm giác hình như mình đã chiều hư người ta mất rồi.

“Mau ra cắt bánh thôi.” Hàn Tịch thúc giục.

“Tới đây tới đây” Mặc kệ cậu ấy, dù sao người nào đó chạy cũng không thoát.

Hàn Tịch muốn cắt bánh ăn luôn, nhưng Lục Thanh Hợp bắt đối phương đốt nến ước nguyện.

Hàn Tịch không thể lay chuyện được người nọ, đành phải nghe lời.

Lúc ước nguyện, đầu óc Hàn Tịch trống rỗng, dây dưa cả buổi, rốt cuộc cầu nguyện ước muốn từ tận đáy lòng mình.

Nói là điều ước, nhưng thật ra là lời hẹn, Hàn Tịch lặng lẽ hy vọng. Nếu quả thật có một ngày như vậy, cậu nhất định sẽ đích thân thực hiện lời hứa này.

Một đêm mừng vui bất ngờ cùng hẹn ước nhanh chóng trôi qua, ngày hôm sau Lục Thanh Hợp lại vội vã ra về.

Hàn Tịch cái gì cũng không hỏi, một lần nữa tiễn người nọ đến nhà ga.

Lần này Lục Thanh Hợp không gọi cậu từ phía xa nữa, hần nhìn thẳng vào mắt Hàn Tịch mà nói: “Tôi sẽ chờ cậu~”

Hàn Tịch đáp “Hẹn gặp lại”.

“Được, hẹn gặp lại~” chúng ta sẽ gặp lại, rồi sau này nhất định sẽ có ngày vĩnh viễn không rời xa nhau nữa.

Lục Thanh Hợp rời đi, nhưng hần vẫn thường quay trở lại.

Mỗi dịp lễ tết đều có mặt.

Lục Thanh Hợp viện đủ các loại cớ, nào là sửa nhà, một người chơi lễ chẳng có ý nghĩa, thiếu nợ phải trốn người ta,...

Hàn Tịch cũng lười bóc mẽ.

Cho đến một ngày, Lục Thanh Hợp mang theo hành lý nhiều gấp ba so với mọi lần. Đồ đạc chồng chất đầy phòng khách, về mặt Hàn Tịch u ám sầm sì.

“Haha, đoán xem sao lần này tôi lại tới?”

Hàn Tịch nhìn gương mặt hể hê đắc ý của đối phương, hận không thể đấm cho một phát, tôi quan tâm anh làm gì chứ.

“Ha! Có chuyện quan trọng cần nói!” Lục Thanh Hợp thoáng một cái đã biểu lộ vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Quanh đầu Hàn Tịch binh đoàn dấu chấm hỏi (???) bay vòng.

“Công việc của tôi, đã chính thức chuyển tới thành phố XX rồi! Tôi tới đây để thuê phòng đó!”

Hàn Tịch nhìn nét mặt chân thật của người nợ, hồi lâu không đáp.

“Được hay không được...?” Lục Thanh Hợp nhìn gương mặt không chút biểu cảm của người đối diện, trong lòng không khỏi bồn chồn.

“Đồng ý, sao mà không được chứ.” Hàn Tịch đột nhiên nở nụ cười.

Lục Thanh Hợp giật mình, dù mỹ nhân quanh năm mặt lạnh nay cười lộ lên xinh đẹp vô cùng, nhưng trong tình cảnh này, thật sự không thể tưởng tượng được.

“Tôi cũng có chuyện nghiêm túc muốn nói với anh.”

“Chuyện gì?” tim Lục Thanh Hợp bỗng nhiên đập thật nhanh.

“Chúng ta ở bên nhau đi.”

“...”

Lục Thanh Hợp nhìn thật lâu vào mắt đối phương, mãi đến khi nhìn thấy trong đó ngập tràn sự chân thành, hắn ôm chặt lấy cậu, “Đừng cử động, để tôi ôm em một chút”.

Trái tim đã nhiều năm mỗi một lần đến vô cùng nay được đón nhận kết cuộc hạnh phúc nhất, hắn, có chút không kịp thích ứng.

Hàn Tịch vòng tay ôm người nợ, lần đầu cảm thụ cái ôm, nụ cười nhẹ nhàng lan tỏa trên gương mặt cậu, ấm áp khác thường.

Sau này, Hàn Tịch nói, sinh nhật 22 tuổi tôi đã ước hẹn, nếu như anh có thể kiên trì ba năm thường xuyên đến thăm tôi, tôi sẽ cố gắng cùng anh ở bên nhau.

Lục Thanh Hợp liền hỏi, nhưng thời điểm em bằng lòng chưa tới ba năm?

Hàn Tịch đáp, bởi vì tôi thấy được cố gắng của anh. Con Thỏ đã nói với tôi, thật ra yêu nhau không khó khăn đến vậy, cái gọi là khó khăn đều là do chính mình không muốn cố gắng mà viện cớ thôi.

Lục Thanh Hợp nở nụ cười, cho nên em nghĩ thông suốt rồi?

Hàn Tịch lặng lẽ gật đầu.

Nên giờ rốt cuộc em cũng là của tôi~ Lục Thanh Hợp ôm chặt Hàn Tịch, hôn lên đôi môi xinh xắn của đối phương.

Mùi vị quả thật không tồi~ trong lòng Lục Thanh Hợp cười đến nở hoa.

Cuối cùng, Hàn Tịch quyết định đăng một trạng thái trên weibo.

Nguyệt Vô Ảnh_Từ này về sau không còn cô đơn nữa.

Cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ, nhất là những người bạn đã bên tôi từ lúc chưa có chút tiếng tăm gì.

Tôi rất ít khi nói những câu thể này, có lẽ đây cũng là lần sau cùng.

Tôi vẫn cảm thấy có những điều không nhất thiết phải nói ra, nếu như đã thật sự thấu hiểu lẫn nhau.

Nhưng hôm nay, tôi vô cùng muốn nói những lời này, cũng vô cùng muốn bày tỏ tâm trạng trong giây phút này.

Phải.

Cảm ơn một người, đã khiến cho tôi hiểu được, ai gặp gỡ ai, đều có thể trở thành kỷ tích.

[1] Bánh bao mặn khô ()

[2] Ngũ vị tạp trần: ngũ vị là 5 loại hương vị – chua, cay, mặn, ngọt, đắng; ngũ vị tạp trần ý chỉ nhiều cảm xúc lẫn lộn không phân biệt rõ ràng.

[3] Bánh xe Phong Hỏa: Phong Hỏa luân trong truyền thuyết của Na Tra tiểu thịt tươi, ở đây ý chỉ bình luận trôi vèo vèo như vòng quay của Phong Hỏa luân.

oOo Chính văn hoàn _oOo_

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-ngo-kien-thuy-ai-gap-go-ai>